

UNIVERZA V LJUBLJANI

FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Miha Žakelj

**Prepletanje informativnih in zabavnih prvin v
športnem novinarstvu: Primer poročanja o
nogometnih vsebinah**

Magistrsko delo

Ljubljana, 2014

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Miha Žakelj

Mentor: doc. dr. Marko Milosavljević

**Prepletanje informativnih in zabavnih prvin v
športnem novinarstvu: Primer poročanja o
nogometnih vsebinah**

Magistrsko delo

Ljubljana, 2014

ZAHVALA

Zahvaljujem se očetu in mami, ki mi od prvega dne stojita ob strani in sta mi v študentskih letih nudila neomajno podporo, s katero je bil vsaka preizkušnja veliko lažja, kot tudi Katarini in Anji, ki vestno opravljata svoje sestrske naloge. Rad bi se zahvalil mentorju doc. dr. Marku Milosavljeviću za vso pomoč in nasvete pri pisanju magistrske naloge, na koncu pa hvala tudi novinarjem časopisa Ekipa in vsem ostalim, ki so mi kakorkoli pomagali pri nastanku tega dela.

Prepletanje informativnih in zabavnih prvin v športnem novinarstvu: Primer poročanja o nogometnih vsebinah

Novinarji imajo v družbi zelo pomembno vlogo, saj predstavljajo četrto vejo oblasti in s svojim poročanjem skrbijo za vsakodnevno informiranost ljudi o vseh pomembnih področjih, med katere sodi tudi šport. Strokovnjaki so športno novinarstvo včasih označevali za manjvredno, danes pa šport predstavlja vse večji del poročanja medijev, pri čemer se v športnem novinarstvu vse bolj pojavlja okrepljena težnja, da športni novinarji v svojih informativnih člankih združujejo prvini, ki bi morali biti strogo ločeni: informacije in senzacionalizem. Pričujoče magistrsko delo proučuje to težnjo pri športnem novinarstvu, pri čemer sem za primer vzel poročanje edinega slovenskega športnega časopisa Ekipa. Cilj naloge je ugotoviti, kako in zakaj prihaja do pojava zabavnih prvin znotraj informativnih člankov s športno vsebino, natančneje tistih, ki zadevajo nogomet, ter zakaj športni novinarji svojim bralcem v vse večji meri ponujajo tisto, kar slednji želijo vedeti, in ne tistega, kar bi morali vedeti.

Ključne besede: novinarstvo, športno novinarstvo, informacije, zabava, preplet, nogomet

The intertexture of news and entertainment in sports journalism: Reporting on soccer

Journalists have an important role in the society, as they represent the fourth branch of government. Their job is to inform people daily about events from most important fields, including sports. The experts used to define sports journalism as inferior, but nowadays it is different, because media dedicate more and more attention to sports, wherein sports journalism recently presented an enhanced trend – sports journalists often use elements of information and sensationalism that should be kept apart strictly in the same articles. The main goal of this paper is a study of this enhanced trend, used in the only Slovenian sports newspaper Ekipa. I want to determine how and why sports journalists combine elements of information and sensationalism, especially in articles about soccer, and why journalists want to offer people what they want to know, and why not the information they need.

Key words: journalism, sports journalism, information, sensationalism, intertexture, soccer

KAZALO

1 UVOD	7
2 NOVINARSTVO	11
2.1 Mit o objektivnosti	12
2.2 Športno novinarstvo	14
2.2.1 Informativne prvine športnega novinarstva.....	16
2.2.2 Zabavne prvine športnega novinarstva.....	17
2.2.3 Funkcionalni in epistemološki pogled na informacije in zabavo	18
2.2.4 Pojav infotainmenta.....	19
3 ŠPORT V MEDIJIH.....	21
3.1 Komercializacija.....	21
3.2 Vpliv komercializacije na pokrivanje športnih dogodkov	23
3.3 Borba za občinstvo	24
4 NOGOMET	26
4.1 Zgodovinski razvoj nogometa.....	26
4.2 Nogomet v Sloveniji.....	27
4.3 Nogomet in njegova popularnost danes	28
5 ZVEZDNIŠTVO	30
5.1 Zvezdništvo kot ekonomski in kulturni fenomen.....	30
5.2 Nogometaši kot zvezdniki.....	32
5.2.1 Primer Iana Wrighta.....	33
5.2.2 Slovenski nogometni zvezdniki	34
6 POROČANJE ŠPORTNIH NOVINARJEV O NOGOMETNIH VSEBINAH.....	36
6.1 Metodologija	36
6.2 Kritična diskurzivna analiza primerov poročanja o nogometnih vsebinah	37
6.2.1 Poročanje športnega časnika Ekipa o angleškem nogometnem prvenstvu	37

6.2.2 Analiza člankov	37
6.2.3 Pregled prepletanja informativnih in zabavnih prvin v športnem dnevniku Ekipa. 86	
6.2.4 Analiza intervjujev s športnimi novinarji.....	92
7 SKLEP.....	95
8 LITERATURA.....	97
PRILOGE	106
Priloga A: Transkripcija intervjuja z novinarko Tamaro Pocak	106
Priloga B: Transkripcija intervjuja z novinarjem Juretom Bohoričem	110
Priloga C: Transkripcija intervjuja z novinarjem Andrejem Miljkovičem	113
Priloga Č: Transkripcija intervjuja z namestnikom odgovornega urednika Jurijem Završnikom.....	117
Priloga D: Transkripcija intervjuja z odgovornim urednikom Lucijanom Pejčičem	120
Priloga E: Primer ločevanja informativnih in senzacionalističnih prvin v časopisu Delo .	123

1 UVOD

Cilj magistrske naloge je predstaviti enega od okrepljenih pojavov v športnem novinarstvu, in sicer prepletanje informativnih in zabavnih prvin v novinarskih člankih. V nalogi se osredotočam na pojavljanje obeh prvin v tisku, pri čemer bom poskušal ugotoviti, zakaj prihaja do prepletanja obeh prvin, za katere kritiki (Winch 1997, 5) pravijo, da bi morali biti ločeni. Predstavil bom načine, na katere športni novinarji obe prvini vključujejo v svoja besedila, vse z namenom, da bi bila le-ta bralcem zanimivejša in bolj berljiva.

Strokovnjaki na športno novinarstvo gledajo z dveh različnih vidikov. Nekateri ga označujejo za manjvrednega (Rowe 2007, 385), saj naj bi za ta tip novinarstva veljalo, da je v znamenju neresnosti in zabave, ki naj bi nadomeščali resne funkcije četrte veje oblasti. Na drugi strani so avtorji, kot je Phil Andrews (2005, 1), ki o tej vrsti novinarstva pišejo drugače. Andrews trdi, da je značilnost dobrih športnih novinarjev, da imajo veliko znanja, briljantne stike in veliko strast do športa, ki ga pokrivajo. Poleg tega to delo zahteva veliko raziskovanja in priprav na poročanje, saj morajo imeti športni novinarji enako količino znanja kot največji privrženci določenega športa.

Andrewsovo teorijo o pomembnosti športnega novinarstva je potrdila raziskava Janet Lever in Stanton Wheelerja (1984), ki sta ugotovila, da šport predstavlja vse večji del poročanja medijev. Avtorja sta preučevala izdaje časnika Chicago Tribune med leti 1900 in 1975 ter ugotovila, da se je v tem obdobju obseg strani, ki so bile posvečene športu, povečal za osem odstotkov, prav tako pa naj bi šport v kar tridesetih odstotkih primerov predstavljal razlog za nakup časnika.

Tudi Bruce Garrison in Mark Sabljak sta preučevala, kako so časopisi vse več prostora namenjali športu in v študiji desetih ameriških metropolitanskih časopisov ugotovila (1993, 26), da so ti leta 1910 v povprečju športu namenili sedem stolpcev, do leta 1920 se je povprečje dvignilo na 10 stolpcev ter do leta 1930 na 18 stolpcev. Avtorja pišeta tudi o pričevanju urednika časnika New York Herald Tribuna, Stanleyja Walkerja (prav tam), ki je dejal, da je bil šport v tistem času po pomembnosti na drugem mestu, tik za splošnimi

novicami, hkrati pa je Walker povedal, da je imel šport v njegovem časopisu celo večjo branost kot novice.

Garrison in Sabljak v svoji knjigi (1993, 31) opisujeta tudi t. i. prehodna leta med 1950 in 1970, v katerih je televizija poskrbela za večjo popularnost športa, na račun katerega je bilo vse več zanimanja tudi za športno novinarstvo oziroma športne strani v časopisih. Tako avtorja kot dokaz navedeta primer iz leta 1962, ko je New York Times, ki je slovel po »zadržanosti«
glede poročanja o športu, na svoji naslovnici objavil tri športne novice, in sicer o jadralskem pokalu Amerike, zmagi baseball moštva New York Yankees v ameriški ligi ter boksarskem obračunu Sonnyja Listona in Floyd Pattersona. Garrison in Sabljak nadaljujeta (1993, 31), da so ljudje, ki so si ogledali določeno tekmo bodisi v živo bodisi prek televizije, naslednji dan o tem dogodku želeli brati v časopisu, tako da televizija ni nadomestila športnega poročanja časopisov, temveč ga je okrepila. Avtorja zaključita (1993, 5), da športno novinarstvo danes predstavlja veliko industrijo, tudi v Združenih državah Amerike, saj so tamkajšnji časopisi leta 1988 za pokrivanje športa porabili kar pol milijarde dolarjev.

Šport je tako iz leta v leto pridobival na popularnosti, hkrati pa se je v športnem novinarstvu vse bolj krepil poseben pojav, tj. usmerjenost k novicam, v katerih novinarji poročajo o športnikih kot o zvezdnikih (Boyle 2006, 9). Ta pojav se v športnem novinarstvu kaže v tem, da novinarji v svoja besedila ne vključujejo le informacij, bistvenih za razumevanje določenega področja (v našem primeru nogometa), ampak tudi določene zabavne prvine – podatke o športnikovem zasebnem življenju, ki besedilu dodajo novo dimenzijo, ga naredijo bolj zanimivega. O razlogih za obrat v športnem novinarstvu je govoril tudi Graham Spiers (v Boyle 2006, 79), in sicer pravi, da se časopisi v zadnjih letih vedno težje spopadajo z radiem in televizijo, ki jima je občinstvo bolj naklonjeno. Tako se morajo športni novinarji, ki pišejo za časopise, posluževati bolj senzacionalističnega pisanja, oziroma morajo svoje zgodbe, o katerih sta že poročala radio in televizija, dopolniti s tovrstnimi podatki, s katerimi poskušajo narediti časopisni članek zanimiv in berljiv.

Tovrstno početje, vključevanje senzacionalizma, pa je pri številnih kritikih naletelo na neodobranje. Ian Hargreaves (2003, 12–13) piše, da kritiki obtožujejo novinarje, da žrtvujejo točnost informacij za hitrost objave in zanesljivost za zabavo. Avtor nadaljuje, da so novinarji na udaru zaradi privilegiranja senzacionalizma, ki izpodriva pomembne podatke, kot tudi zaradi pisanja o znanih osebah, namesto da bi pisali o posebnih dosežkih.

V nalogi bom preučil prepletanje informativnih in zabavnih prvin, ki se pojavljajo v besedilih športnih novinarjev slovenskega športnega dnevnika Ekipe. Kot informativne prvine bom definiral vse tiste informacije v člankih, ki so ključne za razumevanje članka in so neposredno povezane z nogometom oziroma angleškim nogometnim prvenstvom (napovedi in rezultati tekem, navajanje statističnih podatkov, izjave z novinarskih konferenc, izjave za medije, poškodbe nogometašev itn.). Pod zabavne prvine bom uvrstil vse tiste podatke iz člankov, ki niso v neposredni zvezi z nogometom oziroma angleškim nogometnim prvenstvom – pisanje o ljudeh, ki so povezani z nogometaši (žene, dekleta, družinski člani itn.), pisanje o situacijah, v katere so bili vpleteni nogometaši izven igrišča in so v zvezi s kršenjem zakona ali družbeno nesprejemljivim početjem (droge, avtomobilske nesreče, alkoholiziranost na javnem mestu, udeležnost v pretepe itn.) – vključeni so torej podatki, ki delujejo bolj kot razvedrilo, in ne gole informacije, a jih novinarji v svoje članke ne umeščajo zgolj zaradi »dodane vrednosti«. Tudi dogodki iz zasebnega življenja nogometašev namreč vplivajo na njihove predstave na igriščih, kar še zdaleč ni nepomembno, poleg tega pa Phil Andrews (2005, 76) piše, da novinarji tovrstne informacije v članke umeščajo tudi iz drugega razloga:

Številnim športnikom so zaradi njihovih sposobnosti dodeljeni statusi zvezd in zanimanje javnosti za poročanje o njihovem življenju je večje, kot če bi šlo zgolj za običajne ljudi. To ne pomeni, da zvezdniki nimajo pravice do zasebnosti, a so njihove aktivnosti pod večjim drobnogledom. Ko se navadni ljudje soočijo s težavami z alkoholom, drogami ali spolnim škandalom, gre to lahko mimo javnosti, v primeru zvezdnikov pa to postanejo velike zgodbe, saj medijske organizacije med seboj tekmujejo pri velikih odkritjih. Eden izmed argumentov za objavo tovrstnih »rumenih« zgodb je tudi ta, da zvezdniki predstavljajo vzornike, posebej mladim.

Medijske organizacije se zaradi velike konkurence tako v večini primerov odločijo za objavo informacij iz zasebnega življenja športnikov, ki so jim dodeljeni statusi zvezd, vendar pa medijske hiše to storijo na različne načine. Če se na eni strani časopisna hiša Delo odloča za ločeno objavo t. i. rumenih oziroma lahkotnejših vsebin od drugih informativnih člankov in t. i. zabavne prvine objavlja enkrat tedensko v rubriki Šport zasebno (priloga F), pa so pri športnem dnevniku Ekipa, na katerem temelji magistrska naloga, ubrali drugačno pot in zabavne prvine vključujejo v informativne članke, česar ne moremo označiti za napačno. To

bom podkrepil v naslednji točki, v kateri bom predstavil, da je razvedrilna funkcija, kamor spadajo tudi zabavne prvine, po mnenju Slavka Splichala ena izmed štirih temeljnih funkcij novinarstva.

V nalogi se bom osredotočil na slovenski športni časnik Ekipa, ki je edini športni dnevnik v Sloveniji. Ta po podatkih Nacionalne raziskave branosti za leto 2010 (Nacionalna raziskava branosti), dosega petintrideset tisoč bralcev. To s seboj prinaša tudi dodaten pritisk, saj morajo novinarji omenjenega časnika dnevno zagotavljati sveže novice s področja športa.

V svojem delu bom odgovoril na dve raziskovalni vprašanji, prvič, na kakšen način prihaja do prepletanja zabavnih in informativnih prvin v informativnih člankih s športno vsebino, natančneje tistih, ki zadevajo nogomet, in drugič, zakaj prihaja do pojava zabavnih prvin znotraj informativnih člankov s športno vsebino, natančneje tistih, ki zadevajo nogomet.

V okviru tekstualne analize sem analiziral 40 prispevkov športnega časnika Ekipa, ki zadevajo tematiko angleškega nogometnega prvenstva, imenovanega Barclays Premier League, osredotočil pa sem se na tekmovalno sezono 2010/2011, ki je potekala med 14. avgustom 2010 in 22. majem 2011, pri čemer sem za vsak mesec posebej v analizo vključil štiri prispevke. V analizi sem se osredotočil na najbolj kompleksne članke o angleškem prvenstvu in preučeval tiste, ki so poleg naslova vsebovali še nadnaslov, vodilo in fotografijo, izključil pa sem vse kratke vesti, tako da sem analiziral tista besedila, ki po mojem mnenju najbolj očitno kažejo prepletanje prvin informativnosti in zabave na vseh ravneh besedila.

Pri športnem časniku Ekipa o angleškem nogometnem prvenstvu v povprečju pišejo dvakrat na teden. V sobotnih izdajah imajo članek z napovedjo tekmovalnega kroga (večina tekem tega prvenstva poteka ob sobotah in nedeljah), ob ponedeljkih sledi analiza kroga, pri čemer v obeh primerih članek zavzema vsaj pol strani, večkrat tudi celotno stran. Novinarji Ekipe tudi ostale dni poročajo o angleškem prvenstvu, vendar članki niso neposredno povezani s tem tekmovanjem, ampak gre v večini primerov za krajše novice o nogometaših te lige (poškodbe, prestopi v druge ekipe, v rubriki Tabloid tudi novice o prometnih nesrečah in aferah itn.) ali pa za portrete klubov in igralcev iz angleškega prvenstva. Tako sem v prvem analiziranem mesecu, med 14. avgustom in 14. oktobrom 2010, našel 8 člankov, ki so bili neposredno povezani z angleškim prvenstvom (bodisi napoved kroga bodisi analiza tekem), z vsemi

ostalimi besedili, ki so bila povezana s tem tekmovanjem, pa sem v tem času odkril 56 člankov.

Na ravni družbene prakse bom poskušal ugotoviti, zakaj prihaja do prepletanja zabavnih in informativnih prvin v informativnih člankih z nogometno vsebino, kar je za številne kritike (Winch 1997, 5) nesprejemljivo, saj bi po njihovem mnenju morala obstajati jasna razlika med kakovostnim in tabloidnim novinarstvom.

2 NOVINARSTVO

Novinarstvo ima danes pomembno vlogo, saj informira in obvešča javnost, kot tudi spodbuja vse državljane, da se aktivno vključujejo v javno razpravo. Prav zato številni novinarje označujejo za četrto vejo oblasti ter za »pse čuvaje«. Ta izraz med drugimi uporabi tudi Manca Košir (2003, 55), ki piše, da naj bi »novinarji tudi v Sloveniji uporabljali funkcijo »psa čuvaja«, kakršno imajo na Zahodu, kjer nadzorujejo in kontrolirajo državne in politične prvake ter delovanje še drugih centrov moči«.

Avtorica je v svoji knjigi (2003, 72) novinarstvo definirala kot družbeno dejavnost, za katero so značilna zbiranje, selekcioniranje, oblikovanje in posredovanje informacij o dejstvih in mnenjih. Je prenos od drugih k drugim, od različnih virov informacij k številnemu oz. številnim občinstvom (Košir 2003, 72).

Zgornja definicija je le ena izmed številnih, ki so jo strokovnjaki napisali o novinarstvu. V tem magistrskem delu se bom oprl na kategorizacijo Slavka Splichala (2000, 47), ki je opisal štiri dimenzije novinarstva:

- razsvetljsko, za katero je značilno kritično sporočanje;
- razvedrilno, za katerega je značilno je zabavanje;
- odvetniško, katere značilnost je (re)produkcija družbene moči;
- mediativno, za katero je značilno zagotavljanje »nevturalnih«, »objektivnih« informacij.

Avtor tako opredeli razvedrilo kot konstitutivno funkcijo novinarstva, hkrati pa dodaja (51–52), da je do tega prišlo po koncu druge svetovne vojne, ko so »novinarji z vzponom televizije postali ujetniki razvoja novinarstva kot razvedrila za množice: »Infotainment (*information + entertainment*), pripravljane razvedrilnih vsebin je bilo vključeno v običajne definicije novinarstva«. Splichal še piše (prav tam), da je »objektivnost« sčasoma postala vsakdanji del novinarskega besednjaka, hkrati pa je izginjanje meja med novicami, razvedrilom, komuniciranjem z javnostmi in oglaševanjem povsem razvodenelo njen pomen. To je privedlo do tega (2000, 52), da je ob koncu dvajsetega stoletja razvedrilno novinarstvo prevladalo nad »klasičnim« novinarstvom. Obe vrsti novinarstva se tudi v prihodnosti sicer lahko še naprej razvijata kot dela novinarstva, lahko pa tudi kot dve različni »profesiji« – na eni strani bo novinar »tehnik« posredovanja razvedrilnih sporočil, na drugi strani pa strokovnjak na določenem področju, ki bo prej spominjal na raziskovalca.

Po mnenju Melite Poler Kovačič (2004, 86) množični mediji tudi v sodobnem demokratičnem svetu in kljub vse glasnejšim opozorilom o krizi novinarske identitete ostajajo primarni vir informacij o družbi in politiki. Da ima novinarstvo kot »četrti veja oblasti« v sodobni družbi pomembno vlogo, piše tudi Samuel Winch. Avtor navaja (1997, 2), da naj bi novinarji trdili, da imajo avtoriteto nad izvajanjem pomembne funkcije v demokratični družbi, in sicer resničnim poročanjem o novicah ter informiranjem javnosti. Kot nadaljuje Winch (1997, 2), naj bi bil za novinarje značilen profesionalizem, saj so novinarji zatrdili, da je njihovo poročanje natančno, resnično in v interesu javnosti.

2.1 Mit o objektivnosti

Da bi novinarji delovali kredibilno in si s tem pridobili zaupanje javnosti, bi morali biti pri svojem delu čim bolj objektivni. Svoje ciljno občinstvo bi morali obveščati o dogodkih natanko tako, kot so se dejansko zgodili, kar pa je po mnenju Sonje Merljak Zdovc (2008) nemogoče. Avtorica pravi, da »medijski strokovnjaki in tudi praktiki vedo, da je mit o novinarski objektivnosti zgolj to – mit. Kvečjemu še ideal, za katerega si lahko vsak novinar prizadeva, vendar ga v najboljšem primeru uresniči z resnicoljubnostjo in verodostojnostjo.« O tem piše tudi Dejan Jontes (2010, 129) ki pravi, da je za »novinarstvo značilno predvsem reproduciranje ideje objektivnosti, saj se še vedno ali pa celo vedno bolj trdovratno oklepa

posredniške vloge, kjer je novinar nevidni člen med zunanjo realnostjo in občinstvom, ki mu služi«.

Kot pogosto slišimo, bi morali imeti novinarji vlogo ogledala in občinstvu zgolj odsevati dogodke, ki so se zgodili, kar predpostavlja popolno objektivnost. Slednja je po mnenju Michaela Schudsona le mit (1978, 159), poleg tega pa naj bi naj bi objektivnost, ki je do tridesetih let dvajsetega stoletja postala artikulirana poklicna vrednota v novinarstvu, razpadla, kakor hitro se je dokončno oblikovala. Avtor tako piše (1978, 157–158):

Šele takrat se je pojavil ideal objektivnosti, razumljen kot konsenzualno potrjene izjave o svetu, utemeljen na radikalnem ločevanju dejstev in vrednot. Toda ni vzniknil toliko kot podaljšek naivnega empiricizma in zaupanja v dejstva, ampak bolj kot reakcija proti skepticizmu; ni bil premočrtna ekstrapolacija, ampak dialektičen odziv na kulturo demokratične družbe. Ni bil končni izraz zaupanja v dejstva, ampak zagovarjanje metode, zasnovane za svet, v katerem celo dejstvom ni moč zaupati.

Čeprav novinarji ne morejo doseči popolne objektivnosti, pa bi novinarji po mnenju Dejana Jontesa vseeno morali težiti k doseganju te (2010, 58). Tako je Jontes zapisal, da »večina razprav o objektivnosti, vključno z učbeniki, zapušča popolno pozitivistično pozicijo, saj priznava nezmožnost doseganja objektivnosti, a jo hkrati ohranja kot ideal, h kateremu je treba težiti«.

S prizadevanjem za doseganje čim večje objektivnosti se strinja tudi Vesna Laban (v Poler Kovačič in Erjavec 2005a, 37), ki je zapisala, da to novinarjem lahko uspe tudi z ločevanjem dejstev od mnenj. Avtorica tako piše, da bi »moralo biti iz novinarskega besedila takoj razvidno, da določena informacija ni novinarjevo védenje, mnenje ali interpretacija.« S tem se je ukvarjala tudi Karmen Erjavec, ki je zapisala, da je zahteva po novinarjevem ločevanju dejstev od mnenj, občutij, predsodkov ali osebnih prepričanj skupna vsem merilom kakovosti novinarskega besedila (1999, 72–81).

Ta po mnenju Mance Košir (2003, 57) ni na ustrezni ravni, »saj je novinarje opila priborjena »svoboda tiska« in zdaj premnogi plešejo svoj omotični ples, v katerem ni razvidna razlika med dejstvi in fantazijami, med stvarnim in interpretiranim.« Koširjeva nato zaključi (prav

tam), da od tam prihaja zahteva, da je treba uveljaviti zlato profesionalno pravilo: Loči med dejstvi in mnenji, najprej poročaj, nato komentiraj.

To področje pokriva tudi 15. člen Kodeksa novinarjev Slovenije,¹ kjer je zapisano, da je novinar »dolžan ločiti informacijo od komentarja. Razlika med poročilom o dejstvih in komentarjem mora biti dovolj razvidna, da lahko naslovnik sporočila loči med dejstvi in stališči novinarja.«

Novinarji imajo tako na voljo veliko smernic, s pomočjo katerih lahko izboljšajo svoje prispevke, kljub temu pa v zadnjem času prihaja do številnih pojavov, ki novinarje oddaljujejo od objektivnega položaja, poleg tega pa tudi negativno vplivajo na kakovost novinarskih besedil. Kot bom predstavil v nadaljevanju, je eden izmed teh pojavov tudi vključevanje elementov zabave v člankih informativne narave. Novinarji želijo s tovrstnim početjem pritegniti čim večje število bralcev, vendar pa obenem pri tem v informativnih člankih mešajo elemente zabave in informacij, ki naj bi bili strogo ločeni. Čeprav naj bi novinarji svojemu občinstvu dali to, kar bi morali vedeti, pa jim namesto tega dajejo to, kar želijo vedeti.

2. 2 Športno novinarstvo

Športno novinarstvo se na prvi pogled zdi sanjski poklic. Športni novinarji se preživljajo s potovanjem po svetu, v okviru katerega se udeležujejo velikih športnih dogodkov, se družijo s športnimi zvezdniki in o dogajanju poročajo neizmerni množici ljudi (Andrews 2005, 1). Prav zato športno novinarstvo med nekaterimi strokovnjaki ni zelo cenjeno, saj ga označujejo kot »otroški oddelek« profesionalnega novinarstva ter ga imajo za sinonim površnosti in mehkih novic (Boyle 2006, 1).

To pa je daleč od resnice, kot pojasnjuje Phil Andrews (2005, 1). Tovrstno delo je namreč zelo zahtevno, saj se morajo športni novinarji držati številnih rokov za oddajo, pri svojem delu porabijo veliko število ur za priprave in seznanjanje s podatki, saj morajo imeti vsaj tolikšno znanje o določenem športu, kot ga imajo najzvestejši privrženci. Le na ta način se

¹ Kodeks novinarjev Slovenije. Dostopno prek http://www.razsodisce.org/razsodisce/kodeks_ns_txt.php (14. november 2012).

lahko športni novinarji javnosti predstavijo kot kredibilni in verodostojni, s čimer si zaslužijo spoštovanje igralcev in trenerjev, obenem pa jim pridobljeno znanje pomaga pri tem, da znajo narediti natančen in zanimiv prispevek.

Nov dokaz za to, da je športno novinarstvo daleč od nepomembne vrste novinarstva, je število strani v časnikih, ki jo ti namenjajo športni vsebini. Britanska časnika *The Times* in *The Daily Telegraph* danes tej vsebini posvetita do ene tretjine celotnega prostora (Boyle 2006, 2). Enako mnenje o pomembnosti športa ima tudi Alison Kervin (1997, 55), ki pravi, da so dobre športne vsebine eden izmed glavnih razlogov za nakup določenega časnika. Čeprav je pri športu v ospredju vizualizacija, za katero je primarni medij televizija, pa ljudje o športu še vedno radi berejo tudi v časopisu. Tega lahko prebirajo doma, na poti v službo, celo v kopalni kadi, ter z želeno hitrostjo.

Ko bralci pomislijo na izraz »športni novinarji« oziroma »športni pisci«, kot jih poimenuje Alison Kervin (1997, 35), si te predstavljajo v eni sami vlogi, in sicer kot ljudi, ki se udeležujejo dogodkov in jih komentirajo. V resnici pa je veliko vrst pisateljev, strokovnjakov, kolumnistov in opazovalcev, ki so zaposleni pri velikem številu publikacij in ki opravljajo veliko število nalog. Kot nadaljuje Kervinova (1997, 35), je športno novinarstvo zelo sofisticiran in tehničen poklic. Športni novinarji se morajo držati strogo zastavljenih rokov, računati pa je treba tudi na to, da je priti v stik s športniki prav tako zapleteno kot v primeru politikov ali filmskih zvezd. Stare predstave o novinarjih, ki sedijo v barih in pišejo poročila o tekmah, ki jih niso videli, so del preteklosti. Športni novinarji so bili včasih označeni kot »oboževalci s pisalnimi stroji«, saj so imeli več skupnega z ljubitelji posameznega športa kot z novinarji (Kervin 1997, 35). Čeprav imajo tudi takšni novinarji svojo vlogo, na primer v lokalnih časnikih, pa je v športnem novinarstvu prišlo do velike spremembe glede pokrivanja športa. Uredniki se zavedajo, da lahko z najboljšimi športnimi pisci in z najbolj poglobljenim in natančnim pisanjem o športu vplivajo na število prodanih časnikov, zato ni dvoma o tem, da so športni novinarji danes bolj spoštovani, kot so bili v preteklosti, saj so najboljši športni pisci nepogrešljivi za urednike revij in časnikov.

Andrews (2005, 3) piše, da je športno novinarstvo, ki se pojavlja v tisku, posebna vrsta pisanja. Najpomembnejše oziroma najpopularnejše športe, med katere sodijo nogomet, tenis, atletika in avtomobilizem, pokrivajo novinarji, ki so specializirani za posamezen šport. Le

malo je novinarjev, ki bi bili sposobni zadovoljivo pisati oziroma poročati o več športih, saj vsak izmed teh zahteva poznavanje velikega števila podatkov, ki jih morajo novinarji vedeti, če želijo delovati kredibilno.

Čeprav naj bi bila za časnike značilna zavezanost informacijam, in ne govoricam, pa Franklin (v Boyle 2006, 10) trdi, da je v novinarskih organizacijah prišlo do spremembe prevladujoče težnje. Tako naj bi se športni novinarji začeli odmikati od novic, ki naj bi bile za bralce pomembne, in naj bi se začeli posvečati tistim, ki naj bi jih bralci želeli. O tem je pisal tudi Sparks (v Boyle 2006, 10), ki pravi, da gre za reformulacijo medijev, ki so se začeli prilagajati drugačnim zahtevam bralcev. Tako naj bi resni časniki postali skupek resnih in malo manj resnih vsebin, s katerimi bi radi hkrati zadržali obstoječe bralce kot tudi pritegniti nove. Zaradi te spremembe Sparks (v Boyle 1006, 11) v klasifikaciji novinarskih področij športno novinarstvo postavi ob bok škandalu in zabavi, na drugi, »resnejši« strani pa so politika, ekonomija in družba.

2.2.1 Informativne prvine športnega novinarstva

Manca Košir (1988, 63) je na podlagi vseh oblik novinarskega sporočanja, v katerih so napisana novinarska besedila, ustvarila dve zvrsti, informativno in interepretativno. V prvo naj bi tako uvrščali tista novinarska besedila, ki se kažejo kot objektivna sporočila in obsegajo dejstva ter podatke. Avtor je s svojimi mnenji, ocenami, interpretacijami in subjektivnim pogledom od predmeta distanciran. Prevladujoča funkcija novinarskih besedil te zvrsti je informacijska (poročevalska, obveščevalna), lahko pa uresničujejo tudi druge funkcije (opozorilno, vzgojno, zabavno).

Vesna Laban (v Poler Kovačič in Erjavec 2005a, 36) piše o šestih osnovnih vprašanjih, na katera naj bi v okviru novinarskega diskurza odgovarjali novinarji. Gre za t. i. »dvojne v-je ali k-je«, in sicer Kdo? (Who?), Kaj? (What?), Kje? (Where?), Kdaj? (When?), Kako? (How?) in Zakaj? (Why?). Kot nadaljuje Labanova (Poler Kovačič in Erjavec 2005a, 36), novinar včasih nima odgovorov na vsa vprašanja, včasih odgovor na kakšno od teh vprašanj za bralca ni pomemben in ga zato izpusti, lahko pa v besedilu odgovori tudi na nekatera druga, kot npr. S čim? ali Kakšne bodo posledice? Tako so osnovna vprašanja novinarjev glavni pripomoček

pri opredeljevanju za bralca pomembnih informacij ter pri odločanju o najpomembnejšem in najzanimivejšem podatku, ki ga bo izpostavil pri pisanju vodila, še dodaja Labanova (v Poler Kovačič in Erjavec 2005a, 36–37).

Čeprav naj bi bili informativna in zabavna vsebina strogo ločeni, pa Colin Sparks piše (2000, 32), da zaradi različnih sprememb novinarska besedila (med katere sodijo tudi športna) niso strogo informativna. Enako meni Melvin Mencher (2000, x), ki trdi, da se novinarji zavedajo, da imajo nekateri člani njihovega občinstva raje zabavo kot informacije, zato se v svojih besedilih poslužujejo tudi zabavnih prvin, s katerimi želijo popestriti končni izdelek.

Med navajanjem informacij in navajanjem zabavnih podatkov pa obstaja epistemološka razlika (Winch 1997, 20). Gre namreč za dve različni vrsti védenja. Novinarji, ki se imajo za uveljavljene, upoštevajo razliko med domnevnimi govoricami in preverjenimi dejstvi, pri čemer zagovarjajo, da prvih nikoli ne bi smeli objavljati. Če določeno govorico potrdi več neodvisnih virov, potem ta postane druga vrsta védenja, dejstvo.

2.2.2 Zabavne prvine športnega novinarstva

Kot pišeta Monika Kalin Golob in Melita Poler Kovačič (2005, 290), se je slovensko novinarstvo s senzacionalističnim načinom pisanja srečalo konec 80-ih let 20. stoletja. Prvi tovrstni časopis je bil mariborski Kaj, ki je začel izhajati na začetku leta 1984, tedaj kot tabloid, kasneje pa kot informativno-zabavni časnik. Kot nadaljujeta avtorici, je »ekonomska odvisnost množičnih medijev po demokratičnih spremembah leta 1991 utrla pot poceni in popularnim infozabavnim pristopom k novinarstvu. Osvobojeni »boja za socializem«, so se novinarji začeli bojevati za drugačne vrednote, dobiček in preživetje na trgu.«

S tem se strinja tudi Manca Košir (2003, 63), ki piše, da v medijskem spektaklu kapital igra odločilno vlogo in da je tam dobiček privilegirani moitv. Osnovni cilj sodobnega novinarstva naj ne bi bilo obveščanje javnosti, da bi ta lahko soodločala v demokraciji in uživala svoje komunikacijske pravice kot pravice državljanov in ljudi. Tako naj bi bil temeljni cilj slehernega časnika, časopisa, televizijske postaje ali kabelskega sistema prav dobiček. Avtorica še dodaja (prav tam), da odgovorno novinarstvo kot osnovno opravilo novinarjev izumira, prevladuje pa »novinarstvo denarnice«. Novinarski prispevki po njenem mnenju ne

informirajo o zadevah javnega interesa, temveč predvsem pripovedujejo zgodbe, ki naj ljudi zabavajo in vznemirjajo. Danes se tako ne plačuje kakovostna informacija, temveč pozornost, ki so jo posamezni mediji in njihovi novinarji sposobni pritegniti.

Pri senzacionalizmu novinarji uporabljajo posebna jezikovna sredstva in postopke, s katerimi dosegajo večji učinek svojega sporočila (Kalin Golob in Poler Kovačič 2005, 291). Ta učinek se najbolje pokaže pri naslavljanju besedil, saj je naslov postal tudi sredstvo prodaje časopisa, tako da bralec z naslovom ne le vstopa v besedilo, torej novinar z njim ne le privablja k branju prispevka, ampak je v prvi vrsti naslov sredstvo trženja časopisa, torej vabi k nakupu.

Senzacionalizem je bil nekoč, kot piše Alison Kervin (1997, 57), značilnost tabloidnih revij. Če je bilo za časnike značilno »resno« poročanje o dogodkih, tudi športnih, pa so na drugi strani tabloidne revije dogodke pokrivala drugače, na bolj »žgečkljiv« način. Pri poročanju o športu so namreč vključevale tudi podatke o življenjskem stilu vpletenih, športnike pa so obravnavale kot zvezdnike. Časniki in revije so imeli različen stil pisanja tudi zaradi ciljnega občinstva, pri čemer so bili prvi namenjeni pripadnikom višjega socio-ekonomskega razreda.

Če je bila v preteklosti meja med informativnim pisanjem resnih časnikov in senzacionalističnim tabloidnih revij jasno razvidna, pa tega danes ne moremo trditi. Kot navaja Samuel Winch (1997, 5), je veliko kritikov novinarstva izrazilo mnenje, da v ameriškem televizijskem novinarstvu prihaja do velike spremembe, saj se pogosto meša uporaba novic in zabave. Senzacionalizem in tabloidni način pisanja, ki sta bila nekoč prisotna zgolj na obrobju ameriškega novinarstva, zdaj vse pogosteje uporabljajo tudi uveljavljeni novinarji, in sicer kot obliko strategije preživetja. Tako je po mnenju nekaterih kritikov (McClellan 1992, Rowe 1992) prihajalo do nesprejemljivega mešanja resnega novinarstva s tabloidnim, ki sploh ni novinarstvo, ampak zgolj zabava (Winch 1997, 5).

2.2.3 Funkcionalni in epistemološki pogled na informacije in zabavo

Po mnenju novinarjev tabloidnih medijev se informacije in zabava ne bi smele mešati, ker med njimi obstajajo funkcionalne razlike, ki postavljajo meje med resnim in tabloidnim novinarstvom (Winch 1997, 21). Strinjajo se, da ima njihovo delo funkcijo zabave, medtem ko resni novinarji delujejo v skladu s funkcijo informacije oziroma informiranja. Vloga

resnega novinarstva naj bi bila tako ta, da javnosti »dostavlja« informacije, ki jih mora vedeti (in ne vedno informacije, ki jih želi vedeti), s čimer opravlja svojo vlogo vzdrževanja demokracije. V preteklosti so se študije novinarstva v glavnem posvečale trem področjem, in sicer procesom in vplivom novinarstva, kako javnost uporablja sporočila novinarjev in vplivom na vsebino novinarskih sporočil.

Te teorije, kot piše Samuel Winch (1997, 21), poudarjajo tradicionalno ideologijo novinarstva kot socialne institucije, ki deluje kot nesebični nevtralni posredovalec informacij. James Carey (v Winch, 21) trdi, da je prava funkcija novinarstva »aktivno poizvedovanje«, pri čemer morajo novinarji ciljno občinstvo navdušiti za debato in razpravo. Avtor še dodaja, da bi mediji morali biti agencija, ki bi v naši kulturi skrbela za nenehne pogovore.

Za razliko od informiranja ima zabava drugačno funkcijo, saj deluje kot komercialno podjetje, ki zgolj zasleduje največjo gledanost, branost oziroma poslušanost in stremi k največjemu dobičku. Tabloidni novinarji, v nasprotju z resnimi novinarji, občinstvu dajejo to, česar si želijo. Ljudje v zabavi vidijo stimulacijo in olajšanje, medtem ko je za tabloidne medije zgolj sredstvo za povezovanje občinstva z oglaševalci, s katerim poskušajo uresničiti poslovni cilj – tekmovati z ostalimi mediji in ostati dobičkonosen (Winch 1997, 21).

Za strogo ločitev informacij in zabave sta si prizadevala tudi Barbara Matusow (1986) in David Shaw (1985), ki sta zagovarjala zasledovanje objektivne resnice. Po njunem mnenju se informacija in zabava ne bi smeli mešati, ker gre za različni vrsti védenja. V primeru prve gre za dejstva, ki jih resni novinarji lahko uporabijo, medtem ko je zabava povezana govoricami. Teh bi se morali resni novinarji izogibati in jih najprej preveriti pri več virih, šele potem bi se govorice spremenile v drugo vrsto védenja, tj. dejstva, ki so primerna za objavo.

2.2.4 Pojav infotainmenta

Izraz *infotainment*, po slovensko infozabava, pomeni združitev informacij (information) in zabave (entertainment), oziroma vse bolj zabrisano mejo med osnovno funkcijo medijev, informiranje javnosti, z njenim zabavanjem. Novinarji tako v vse večji meri svojemu občinstvu podajajo tiste vsebine, ki jih to želi vedeti, in ne tega, kar bi moralo vedeti.

William Hachten (v Poler Kovačič 2005b, 36) o infozabavi piše, da je »slabšalni izraz, ki ga uporabljamo s posmehom, da bi opisali mešanje novic z oblikami prijetnega vznemirjenja, ki je danes tako razširjeno«. S tem področjem se je ukvarjal tudi Lance Bennet (prav tam), ki je zapisal: »Ko so si zabava in novice vedno bolj podobne, meja med družbeno realnostjo in dramskimi podobami družbe postaja zabrisana. Obstaja celo izraz za novi žanr: infozabava.«

Daya Kishan Thussu (2007, 16) piše, da ima informiranje občinstva v obliki zabavnih vsebin bogato zgodovino. Med drugim se je v Veliki Britaniji osemnajstem stoletju pojavilo v obliki rumenega tiska, ki pa je bil namenjen zgolj nižjemu sloju prebivalstva, medtem ko kakovostni časniki zabavnim vsebinam niso posvečali večje pozornosti, saj so s svojimi resnimi vsebinami skrbeli za debate višjega sloja. Zabavne in senzacionalistične vsebine so kasneje postopoma pridobile vse več pozornosti, tudi s pomočjo ilustriranih časopisov. Eden izmed teh je bil britanski tednik *Illustrated London News*, ki je začel izhajati leta 1846 (Thussu 2007, 16). Za tega je pesnik William Wordsworth dejal, da gre za vrnitev k barbarstvu, saj je na slikovit način prikazoval med drugim prikazoval zločine, bitke, kot tudi kraljeve dogodke. Navkljub njegovim kritikam je tednik zavoljo svoje slikovitosti in dramatičnih tem hitro postal zelo popularen. Kot nadaljuje avtor (Thussu 2007, 18), so otoški časopisi v drugi polovici devetnajstega stoletja svojo prvotno usmerjenost v politiko zamenjali za pokrivanje športa, govoric, zločina in spolnosti, kar dokazuje tudi izjemna pozornost, ki so je bili deležni umori slovitega »Jacka Razparača« v letu 1888 (prav tam).

Drugačnega mnenja sta Philip Seib in Kathy Fitzpatrick (1997, 27), ki trdita, da razvedrilne novice zmanjšujejo vlogo novičarskih medijev kot primarnih sporočevalcev pomembnih informacij. Njuno mnenje deli tudi Carol Reuss (Gordon idr. 1996, 249), ki je zapisala, da infozabavni množični mediji »preveč poudarjajo zabavo, preveč poenostavljajo, trivializirajo in prijetno vznemirjajo, v pomembnih zadevah prepogosto zbegajo svoje občinstvo, to pomeni, da lahko vroče teme in viri, zabavno predstavljeni, zlahka prevladajo, tako da ostale pomembne teme ne dobijo pozornosti«.

Infozabava je tako deležna številnih kritik, vendar po pisanju Lawrencea Lichtyja in Douglasa Gomeryja (Lichty in Gomery 1992, 27) njena popularnost še narašča. Tako se novice v različnih oblikah vse bolj mešajo z zabavo, na primer kot opravljanje in škandali, promocije proizvodov popularne kulture (filmov, televizijskih programov ipd.), publiciteta znanih

osebnosti itn. Po mnenju Carol Reuss (Gordon idr. 1996, 250) infozabava pridobiva na popularnosti zato, ker tisti, ki odločajo o medijskih vsebinah, vedo, da je infozabava donosna. Da ima infozabava tudi v slovenskem prostoru veliko teže, dokazuje zadnja raziskava branosti slovenskih časnikov.² Po tej je najbolj bran časopis v državi Slovenske novice, ki ima v povprečju 313 tisoč bralcev na izvod, sledi mu brezplačni tednik Žurnal24 (247.000 bralcev), za njim pa so z občutno manjšo branostjo časniki Delo (119 tisoč), Dnevnik (98 tisoč) in Večer (97 tisoč).

3 ŠPORT V MEDIJIH

3.1 Komercializacija

Medijski trg v času hude gospodarske krize zaznamuje naraščajoča komercializacija. Siegfried Weischenberg (v Erjavec 1999, 89) zanjo pravi, da opisuje proces, v katerem družbeni sistemi vedno bolj delujejo po ekonomskih načelih tržnega gospodarstva. Tako zasebna lastnina, blagovna oblika in maksimiziranje dobička spadajo med bistvene značilnosti komercializacije.

Ta je na medijskem trgu prisotna že dolgo časa. Tako Karmen Erjavec piše (1999, 89), da so časopisi v osemdesetih letih v glavnem živeli na račun množice oglasov, v devetdesetih pa se je število oglasov močno zmanjšalo, ker je oglaševalcem postala zanimivejša televizija. Časopisi so zaradi tega postali odvisni od drugega vira financiranja, tj. prodaje, saj so želeli doseči čim višje naklade tiska. Kot nadaljuje Erjavčeva (prav tam), so časopisi pri tem izbirali različna sredstva, in sicer znižanje prodajne cene (Corriere della Sera), zmanjšanje formata (La Repubblica), objavi barvnih fotografij (La Stampa), objavo uporabnih nasvetov (Le Monde), objava prispevkov o znanih osebnostih (The New York Times) itd.

Po mnenju Karmen Erjavec (1999, 89) so mediji tesno povezani z oglaševalci. Zahteve slednjih se nanašajo predvsem na specifično ciljno skupino, pri čemer so pomembne

² Nacionalna raziskava branosti, 2012. Valutni podatki za leto 2011 II-2012 I. Dostopno prek: <http://www.nrb.info/podatki/2012-1.html> (12. november 2012).

informacije tistim skupinam, ki so zanimive za oglaševalce, posredovane hitreje in ceneje. Bean Bagdikian (1992, 135–151) trdi, da je ena izmed značilnosti oglaševalcev ta, da ne marajo »resnih člankov«, saj ti prisilijo bralca, da razmišlja na logično-analitični način in zmanjšujejo njegovo dovzetnost za oglaševalske pozive.

To se po mnenju Karmen Erjavec (1999, 161) že pozna na slovenskem medijskem trgu, saj so številne raziskave pokazale, da slovenski mediji niso dovolj kakovostni. Erjavčeva ponudi tudi rešitev tega problema:

Novinarji se morajo zavedati, da so pri svojem vsakdanjem delu odgovorni tako svojemu ciljnemu občinstvu, viru informacij, predmetu sporočanja, uredniku, mediju kot tudi sebi. Ta porazdelitev odgovornosti kaže, da dobiček ni in ne sme biti edino gonilo medijskih ustvarjalcev. Mediji so tako gospodarsko kot tudi družbeno pomembne institucije, katerih glavna naloga je izbirati, raziskovati, oblikovati in posredovati javnosti pomembna in aktualna sporočila tako, da ta ustrezajo dejanskemu stanju. Medijsko posredovane informacije pa niso le tržne dobrine, ampak temeljna pravica, ki je last posameznika.

Po njenem mnenju v Sloveniji nujno potrebujemo kakovostnejše novinarstvo, ki pa ga ne more zagotoviti niti popoln vladni nadzor niti sam trg (1999, 161). Kot zaključuje avtorica, lahko samo kompleksna mreža med seboj povezanih institucij, procesov in ljudi, ki omogočajo kritiko, nadzor, dostopnost in večjo zavest o kakovosti, zagotovi višji standard novinarske kakovosti na Slovenskem.

Tega pa ne potrebuje le slovenski medijski trg, temveč tudi tuji. Pred časom je na težave na ameriškem trgu opozarjal Jože Vogrinc (2009). Pisal je, da so bile v Združenih državah Amerike v zadnjih mesecih leta 2009 odmevne zlasti težave uveljavljenih dnevnikov in tednikov, ki jim je grozilo prenehanje izhajanja, za kar so bili odgovorni tudi oglaševalci. Ti so tiskanim medijem namenili vse manj denarja, zato so se lastniki odpovedali vsem vsebinam, ki niso prinesle dobička. Tako je prišlo do krčenja informativnih vsebin na račun zabave in notranjega spreminjanja strukture informacij iz poročil in komentarjev s funkcijo

oblikovanja kritične javnosti v infozabavo, kar je imelo za posledico upad kakovosti poročanja medijev.³

3.2 Vpliv komercializacije na pokrivanje športnih dogodkov

Danes je očitna pomembnost športnih medijev tako v smislu njihovega obsega kot tudi intenzivnosti, kar dokazuje naraščujoča količina športnih medijev, še posebej športnih pogovorov na radiu, športnih časopisov in športnih strani na internetu (Plesec in Doupona Topič 2002, 77). Velika količina medijskega športa se kaže v številu gledalcev, ki spremljajo športne dogodke prek televizije, mediji pa imajo milijarde dolarjev zaslužka (prav tam).

Da je športa v medijih vse več, dokazuje raziskava Janet Lever in Stanton Wheelerja (1984). Avtorja sta preučevala izdaje časnika Chicago Tribune med leti 1900 in 1975 ter ugotovila, da se je v omenjenem obdobju obseg strani, ki so bile posvečene športu, povečal za osem odstotkov, prav tako pa naj bi šport kar v tridesetih odstotkih primerov predstavljal razlog za nakup časnika. Da je športnih vsebin tudi pri nas vse več, dokazujejo tudi velike fotografije v časopisih, obsežni intervjuji, reportaže s tekem, zgodbe športnikov, številni prenosi športnih dogodkov in drugo. Boyle in Haynes (2000, x–xi) dodajata, da je bil šport vedno povezan z mediji in trgovino. Po njunem mnenju naj bi bili danes mediji in šport integralna komponenta tega, čemur pogosto pravimo »zabava« ali »kulturna industrija«. Douglas Kellner (2003, 66) piše, da je postmoderni šport, ki je značilen za zadnjih nekaj let, postal nekakšno potrošno blago na vseh področjih življenja ljudi, hkrati pa predstavlja tudi ključni del visoko diferencirane zabavne industrije. Tako je zaradi vse večje populacije športa v športnem novinarstvu prišlo do novega trenda. Gre za usmerjenost k novicam, ki zadevajo slavne (Boyle 2006, 9). To se v športnem novinarstvu kaže v tem, da novinarji v svoja besedila ne vključujejo le informacij, relevantnih za razumevanje določenega področja (npr. nogometa), ampak tudi določene zabavne prvine – podatke o športnikovem zasebnem življenju – s katerimi želijo besedilu dodati novo dimenzijo, ga narediti bolj zanimivega.

Če časopisni novinarji bralcu želijo predstaviti čim bolj zanimiv prispevek, k isti stvari stremijo tudi novinarji na televiziji. Ti imajo, zahvaljujoč napredku tehnologije, pri

³ Spremenimo informativne medije v javna glasila! Medijska preža (maj 2009). Dostopno prek: <http://mediawatch.mirovni-institut.si/bilten/seznam/35/kriza/#> (31. oktober 2012).

prenašanju športnih dogodkov na voljo veliko pripomočkov, s katerimi lahko poskrbijo za kar največji užitek gledalca ob spremljanju prenosa. Tako John Catsis (1996, 122–124) razkriva, da je s strani organizacije UEFA določeno število kamer, potrebnih za realizacijo prenosa tekem lige prvakov – 14. Organizatorji prenos popestrijo tudi s številnimi mikrofoni, s katerimi se sliši navijanje navijačev, tek nogometašev in brcanje žoge, vse v želji, da bi gledalcem pokazali čim več in na čim boljši način (prav tam).

Kot ugotavlja John Goldlust (Plesec in Doupona Topič 2002, 78), je šport v povezavi z množičnimi mediji postavljen v vlogo odvisnosti. To pomeni, da športni klub ali organizacija skoraj nimata vpliva na to, v kakšni obliki in s katerimi poudarki »njihov« šport prenašajo po televiziji oziroma v njem poročajo v drugih medijih. Ta odvisnost od medijev postaja vse močnejša in je brez dvoma povezana z dejstvom, da se šport vse bolj zanaša na dohodke od spoznorstva in marketinga (prav tam).

3.3 Borba za občinstvo

Kot je bilo predstavljeno v zadnjem delu, mediji povečujejo svoj obseg poročanja o športnih vsebinah, saj tekmujejo za čim večjo naklonjenost velikega števila športnih oboževalcev. Kot pišeta Matjaž Plesec in Mojca Doupona Topič (2002, 80), močan porast gledalcev najbolje razumemo, če upoštevamo gledalčeva čustva in pomen, ki ga ima šport za posameznika. Novinar Stewart Weir (v Boyle 2006, 79) pravi, da se je nekoč dominantni tisk znašel v borbi s televizijo in radiem. Novinarji, ki delujejo v tisku, so tako morali postati vse bolj senzacionalistični, saj morajo zgodbam, o katerih sta že poročala televizija in radio, dodati nekaj novega. Čeprav so tiskani mediji v primerjavi s televizijo in radiem, za katere je značilna ažurnost, v navidez podrejenem položaju, pa Krisztof Jankovski (1981) trdi, da lahko časopis enakovredno konkurira obema medijema. Večina časopisov ima t. i. športne strani, ki lahko predstavljajo tudi do dvajset odstotkov tiskane površine. Če temu dodamo še specializirane športne revije in časopise, ugotovimo, da so tiskani mediji resen konkurent radiu in televiziji. Specifičnost v odnosu s slednjima so opisi in komentarji dogajanja, o katerih se govori po tekmovanju (prav tam).

Enako mnenje kot Jankovski ima tudi Craig Tregurtha (v Boyle 2006, 84), ki verjame, da tiskani mediji poskrbijo za razkritje dobrih zgodb. Čeprav televizije na primer v živo

predstavijo imenovanje novega trenerja katerega izmed nogometnih moštev, pa so bili časopisi tisti, ki so o tem pisali še pred uradnim dogodkom. Kot verjame Treguth (prav tam), naj bi imeli časopisi še vedno glavno vlogo pri odkrivanju pomembnih zgodb, ki naj bi jih nato povzela televizija. Tiskani mediji morajo poleg televiziji in radiu konkurirati tudi spletu (Boyle 2006, 84). Eden izmed načinov, s katerimi se časniki, tudi The Times, spopadajo s hitrostjo objavljanja na spletu, je uporaba lastne spletne strani. Tako eden izmed športnih novinarjev tiskanega medija na uradni strani časnika objavi pomembno novico, še preden se ta pojavi v tiskani različici medija (prav tam). S tem daje časnik svojim bralcem občutek, da ne slovi le po dobrem pisanju, temveč tudi po ažurnem sporočanju odmevnih zgodb, kar lahko na koncu rezultira tudi v večji popularnosti časnika (prav tam).

S tem, ko mediji svojemu občinstvu želijo ponuditi čim več, opravljajo koristno nalogo, saj so gledalci interesna skupina, brez katere obstoj (vrhunskega) športa ni mogoč (Plesec in Doupona Topič 2002, 79). Avtorja v to interesno skupino prištevata televizijske gledalce, radijske poslušalce, bralce časopisov in občinstvo na športnih prireditvah. Kot nadaljujeta Plesec in Doupona Topič (prav tam), bi bila tekmovanja brez gledalcev nesmiselna, saj športni rezultat lahko dobi dokončno veljavo le, če ga ovrednotimo v navzočnosti javnosti. Velike televizijske hiše bodo kot najpomembnejši predstavnik medijev zainteresirane predvsem za tiste športne dogodke, ki bodo dosegli velik odziv v javnosti, sponzorji pa se bodo vključili v povezavo pod pogojem, da jim organizatorji športnega dogodka obljubijo bodisi veliko število gledalcev bodisi visoko stopnjo gledanosti televizijskega prenosa športnega dogodka (prav tam).

Dragan Koković (1986) ugotavlja, da množični mediji predstavljajo globalni stadion modernega športa. Po njegovem mnenju je bila množična kultura od vsega začetka povezana z interesi kapitalistične družbe in je že takoj pridobila manipulativne funkcije, predvsem zaradi propagiranja določenega načina življenja (prav tam).

4 NOGOMET

4.1 Zgodovinski razvoj nogometa

Po mnenju Branka Elsnerja (1997, 7) zgodovina nogometne igre sega v tretje tisočletje pred našim štetjem. Tako imenovanemu kitajskemu »rumenemu kralju« Huangu Tiu pripisujejo iznajdbo igre, ki se je imenovala zu-qui, pri čemer *zu* pomeni udariti z nogo, *qui* pa žoga.

Kot ugotavlja Richard Giulianotti (v Plesec in Doupona Topič 2002, 21), ima Kitajska daleč najdaljšo nogometno tradicijo, saj viri govorijo celo o neolitski dobi, in sicer naj bi igro, podobno današnjemu nogometu, igrali v provinci Shan Xi. Po avtorjevem mnenju (prav tam) so bile podobne igralne oblike razvite tudi v antiki. Tako naj bi se rimska igra »harpascum« razvila iz grškega »episcyrosa«. Različne nogometne igre so se pojavljale tako rekoč po vseh celinah (prav tam). V Južni Ameriki so ljudstva na ozemlju današnjega Čila igrala »pilimatun«, ljudstva današnje Patagonije pa igro z imenom »tchoekah«. Pri Majih in Aztekih je bila igra z žogo kulturno početje, vendar o igri ni znanih nobenih pravil. Eno izmed oblik nogometa so poznali tudi v Severni Ameriki, kjer so igrali »pasuckquakkohowag« (prav tam).

Branko Elsner piše (1997, 7), da so bile v srednjem veku in v začetku novega veka znane »igre« v Angliji in Franciji, kjer so tekali in se borili za »žogo«, narejeno iz različnih materialov. Današnji nogomet se je najverjetneje razvil iz iger, igranih nekoč v Angliji (prav tam), ki so se razvijale ločeno in neodvisno od tistih v Franciji in Italiji. Nogometna igra, kot jo poznamo danes, je bila oblikovana leta 1863 (prav tam). Nogomet se je iz Anglije prenesel na kontinent po letu 1875, in sicer najprej na Dansko, Nizozemsko, v Švico, Skandinavijo, Nemčijo in drugam (1997, 8).

Tudi v Srednjo Evropo, Avstrijo, Slovaško, na Madžarsko in Češko je nogomet prodril zelo zgodaj. V osemdesetih letih 20. stoletja so že ustanavljali nogometne klube, najprej v Pragi, Gradcu, Budimpeši, na Dunaju in drugod (Elsner 1997, 8).

Začetki nogometa na Hrvaškem so povezani z dr. Franjem Bučarjem. Kot odličen športnik je odšel na študij v Stockholm, kjer se je med drugim seznanil z nogometom (prav tam). Med počitnicami leta 1893 je z nogometom seznanil svoje prijatelje v Zagrebu. V Srbiji so bili prvi nogometni klubi ustanovljeni leta 1903, v Bosni in Hercegovini so z nogometom začeli leta 1908, v Makedoniji pa so prvi klub ustanovili leta 1931 (prav tam).

Leta 1904 so v Parizu ustanovili svetovno nogometno organizacijo (FIFA), leta 1954 pa evropsko nogometno organizacijo UEFA (Elsner 1997, 8). Mednarodna nogometna organizacija je po 26. letih obstoja leta 1930 organizirala prvo svetovno prvenstvo, ki ga je gostil Urugvaj (Elsner 1997, 8). Mednarodni olimpijski komite je leta 1900 pripravil olimpijski turnir, UEFA pa leta 1968 evropsko prvenstvo za državne reprezentance. V letih med 1960 in 1964 so evropske državne reprezentance tekmovala za pokal Henri Delauney.

4.2 Nogomet v Sloveniji

Nogometna igra se je v Sloveniji pojavila nekoliko kasneje kot pri naših sosedih (Elsner 1917, 9), pri čemer v poročilih srednjih šol na Slovenskem že kmalu po letu 1900 navajajo, da so dijaki zelo radi igrali »mejni in nemški nogomet«. Leta 1910 so dijaki vseh srednjih šol v Ljubljani ustanovili dijaški nogometni klub Hermes. Kot nadaljuje avtor, ima velike zasluge za razvoj nogometa inženir Stanko Bloudek, ki je v Ljubljano prinesel prve nogometne čevlje in žogo ter z dresi opremil ekipo Hermesa. Leta 1911 so kot protiutež nastajanju nemških klubov v Mariboru, Celju in na Ptujju Slovenci ustanovili prvi slovenski footbalski klub Ilirija s predsednikom, publicistom in pisateljem dr. Ivanom Lahko na čelu (1997, 9).

O tem, kdaj se je nogomet pojavil v Sloveniji, pišejo tudi na uradni strani Nogometne zveze Slovenije (NZS)⁴:

Nogometna igra je v Slovenijo prišla z Dunaja, ki je bilo takrat glavno mesto Avstro-Ogrske monarhije, kamor smo po državni ureditvi spadali tudi Slovenci, in iz Prage, s katero smo bili Slovenci zelo dobro kulturno povezani. Dunaj se je že od začetka 20. stoletja razvijal v močno evropsko nogometno središče. Zelo dobro nogometni razviti

⁴ Nogometna zveza Slovenije. *Zgodovina nogometa na Slovenskem*. Dostopno prek: <http://www.nzs.si/nzs/predstavitev-nzs/zgodovina> (6. junij 2012).

sta bili tudi Praga in Budimpešta, vendar je Dunaj zaradi svojega političnega položaja tudi v nogometu ohranil značaj središča, iz katerega se je nogomet širil v bližnja in oddaljenejša avstrijska deželna središča in mesta. Pot k mladini je nogometu po organizacijski strani utirala tudi tedanja avstrijska oblast, ki je leta 1890 uvedla poleg šolske telovadbe še t.i. igralne popoldneve.

Branko Elsner piše (1997, 9), da je Slovenija prvo organizacijo, ki je združevala klube v državi, dobila 23. aprila 1920, ko je bila ustanovljena Ljubljanska nogometna podzveza (LNP). Ta je delovala kot organ osrednje Jugoslovanske nogometne zveze s sedežem v Zagrebu in tako je ostalo vse do druge svetovne vojne. Med vojno je delo klubov in podzveze v glavnem zamrlo (prav tam). V prvem obdobju po osvoboditvi nogometne zveze ni bilo, kot zametek je obstajalo le poverjeništvu v strokovnem odboru Fizkulture zveze Slovenije. Ob prvi reorganizaciji športa je bila nato 29. maja 1948 ustanovljena (obnovljena) Nogometna zveza Slovenije, ki pa je delovala v okviru NZJ s sedežem v Beogradu (prav tam).

NZS predstavlja krovno organizacijo slovenskega nogometa, v Svetovno nogometno organizacijo je bila kot enakopravna članica sprejeta 3. junija 1992 (Plešec in Doupona Topič 2002, 22), 17. junija 1993 pa tudi v Evropsko nogometno organizacijo. Slovenija je prvo uradno tekmo odigrala 3. junija 1992 v Tallinnu proti Estoniji in iztržila neodločen izid, 1 : 1, prvi slovenski gol na mednarodnem prizorišču pa je dosegel Igor Bedenejčič (prav tam).

4.3 Nogomet in njegova popularnost danes

Da je nogomet v svetu zelo popularen in bi ga lahko označili kot sodoben fenomen, med drugim dokazujejo podatki o gledanosti največjih nogometnih dogodkov na svetu, na primer finala svetovnega nogometnega prvenstva in finala lige prvakov. Kot so zapisali na spletni strani CNN (Wyatt 2010), je Niclas Ericson, direktor posebnega oddelka za televizijo pri Mednarodni nogometni zvezi (FIFA), razkril napovedi gledanosti zadnjega nogometnega finala svetovnega prvenstva med Nizozemsko in Španijo, ki je leta 2010 potekalo v Južni Afriki. To srečanje naj bi si ogledalo več kot sedemsto milijonov gledalcev po svetu. Izjemno popularno je tudi tekmovanje nogometne lige prvakov, v kateri tekmujejo evropska moštva. Po podatkih UEFA, ki organizira omenjeno tekmovanje, naj bi si finale leta 2012 med

Bayernom in Chelseajem prek televizijskih sprejemnikov ogledalo več kot 300 milijonov ljudi.⁵

O priljubljenosti nogometa je pisal tudi Franci Božič (1998), ki pravi, da je svetovno nogometno prvenstvo – dogodek, ki poteka vsaka štiri leta – prav gotovo največji športni dogodek na zemeljski obli. Po njegovem mnenju je boj najboljših nogometašev na svetu za krono svetovnih nogometnih prvakov daleč presegel športne okvire in postaja eden najvznemirljivejših »univerzalnih« dogodkov postmoderne dobe (prav tam). Božič nadaljuje, da je v športnem smislu že krepko zasenčil rahlo »demodirane« olimpijske igre, ki se nekako ne morejo povsem otresti togih vezi amaterizma in »korigiranih« pravil igre, ki pravzaprav nimajo nič skupnega s prevladujočim liberalizmom današnjega časa.

Od priljubljenosti nogometa pa nimajo koristi le gledalci, ki z velikim zanimanjem spremljajo večšine najboljših igralcev na svetu, temveč tudi moštva, ki so udeležena v številnih tekmovanjih. Očitno je, da je nogomet močno povezan z velikimi denarnimi vsotami, pri čemer ne govorimo le o denarju, pridobljenem na račun televizijskih pravic. Nogomet oziroma nogometni klubi služijo na račun svoje popularnosti, tako velike vsote denarja dobijo tudi s prodajo dresov in vstopnic. Dodamo lahko tudi, da je mesto London, ki je leta 2010 gostilo finale nogometne lige prvakov, samo zaradi omenjenega dogodka na tak ali drugačen način prejelo več kot petdeset milijonov evrov, zmagovalec tega tekmovanja pa naj bi prejel več kot sto dvajset milijonov evrov (Finacial 2011). Omenjeni podatki razkrivajo, kako pomembna je nogometna igra danes, saj različnim organizacijam ne prinaša le veliko denarja, temveč tudi veliko pozornosti.

⁵ UEFA. *Multipatform approach helps UEFA Champions League final reach over 300 million football fans.* Dostopno prek: <http://www.uefa.com/uefa/mediaservices/mediainformation/newsid=1801282.html> (6. junij 2012).

5 ZVEZDNIŠTVO

5.1 Zvezdništvo kot ekonomski in kulturni fenomen

Sestavni del nogometa so tudi številni igralci, ki imajo zaradi svojih sposobnosti status zvezdnikov. Kot piše Breda Luthar (1999, 290), lahko na zvezdništvo v grobem gledamo na dva načina:

Prvič kot na ekonomski fenomen in drugič kot na kulturni fenomen, ki zadeva pomen in ideologijo, ki ju artikulirajo zvezdniški teksti. Ekonomska oz. politična motivacija je motor vsake bolj ali manj načrtne konstrukcije zvezde ali javne osebnosti. Praktično ni filmskih igralcev, politikov ali glasbenih skupin, ki bi uspeli ustvariti in vzdrževati kariero, ne da bi ustvarile neke vrste zvezdniško identiteto. Zvezdništvo, ki je sicer kot novo sredstvo trženja in nov medijski jezik nastajalo z roko v roki z industrializacijo filmske produkcije na začetku 20. stoletja, je danes institucionalizirano v tako različnih kulturiranih industrijah, kot so »prehrambena« industrija, modna industrija, šport ali politika.

Pojav zvezdnitva ima bogato zgodovino in ne sodi med nove kulturne inovacije (McCracken 1988). Čeprav zvezdništvo obstaja že zelo dolgo, pa je do njegovega razmaha prišlo šele v zadnjih letih, kar gre pripisati razvoju množičnih medijev (Andrews in Jackson 2001, 3). Tako so med drugim časopis, fotografija, televizija in nazadnje internet kulturno področje preplavili s človeškimi podobami, predvsem televizija pa je bila tista, ki je v času po drugi svetovni vojni omogočila do tedaj še nepredstavljen opis zvezdnikov in navadnih ljudi, oboževanih posameznikov in tistih, ki so v ozadju. To je spodbudilo Andyja Warhola, da je izjavil, da bomo v prihodnosti vsi dobili svojih petnajst minut slave (prav tam). Čeprav se je to uresničilo in je po mnenju Lea Braudyja (1997, 548–549) pripeljalo do demokratizacije slave, pa obstaja določena hierarhija slave, ki je odvisna od stopnje kulturne penetracije in dolgoročnosti (prav tam).

O zvezdništu je pisal tudi Daniel Boorstin (v Marshall 2001, 2), ki je zvezdnika primerjal s herojem. Tako piše, da je zvezdnik znan po tem, da je zelo slaven. Če se heroj loči od ostalih zaradi svojih dosežkov, pa je zvezdnik poseben zaradi blagovne znamke. Kot trdi Boorstin (prav tam), je heroj ustvaril samega sebe, medtem ko so zvezdo ustvarili mediji. Tako je heroj velika oseba, zvezdnik pa veliko ime.

S pomembnostjo zvezdnštva se je ukvarjal David Marshall, ki je zapisal (1997, 246) da zvezdniki z bogastvom, ki ga pridobijo, ne poudarjajo svoje drugačnosti v družbi, pač pa skušajo širši množici prikazati možnosti, da lahko vsak posameznik s trudom izstopi iz sveta povprečja (Marshall 1997, 246). S tem zvezdniki okrepijo predstave, da v moderni družbi ni omejitev, če se le predano posvetijo dosegi svojih individualnih ciljev (Marshall 1997, 246). Enakega mnenja je tudi Richard Giulianotti, ki piše (1999, 118–199): »Kultura iluzije je, da bo nekoč običajni, a hkrati posebni potrošnik prepoznal svoje posebne kakovosti, s čimer se bo pridružil nenehno spreminjajočemu se panteonu zvezdnikov. Šport ima znotraj te ideološke formacije še posebej pomembno vlogo.«

To prepričanje, da lahko vsakemu posamezniku, ne glede na to, od kod izhaja, uspe doseči status zvezdnika, utrujejo primeri številnih slavnih športnikov. Eden izmed teh je zgodba Zinedina Zidana. Sin revnih alžirskih staršev, ki so se v želji za boljšim zaslužkom preselili v Francijo, je zaslovel kot izjemen nogometaš (Plessec in Doupona Topič 2002, 27), v svoji karieri je med drugim nastopal za Juventus in madridski Real, leta 1998 pa je prejel prestižno zlato žogo, nagrado za najboljšega igralca na svetu.

Če si je Zidane zagotovil status zvezdnika v nogometu, pa je to pred njim v bejzbolu uspelo legendarnemu Georgeu Hermanu Ruthu, poznanemu pod vzdevkom »Babe Ruth«.⁶ George se je rodil leta 1895 v Baltimoru, v mladih letih pa je bil poznan kot otrok, ki je pogosto zašel v težave. Starši so ga pri sedmih letih poslali v prevzgojno šolo St. Mary's, prav tako pa so skrbništvo dodelili katoliškimi misijonarjem, ki so vodili šolo. George Ruth je tam preživel dvanajst let, v tem času vzljubil bejzbol in v svoji 22-letni karieri postal eden izmed najboljših igralcev v zgodovini tega športa. Ruth je bil tako uspešen, da je izraz »Ruthian« postal pridevnik za označevanje uspeha, heroizma in stila (Andrews in Jackson 2001, 6). Njegov uspeh je med drugimi opisal tudi Benjamin G. Rader (1983, 12): »Ruth je živi dokaz, da se

⁶ Babe Ruth Biography. Dostopno prek: <http://www.baberuth.com/biography/> (4. oktober 2012).

osamljeni posameznik iz zlobnega in vulgarnega začetka lahko dvigne do slave in bogastva, na položaj javne prepoznavnosti, kakršnega je doseglo le nekaj oseb v ameriški zgodovini.«

5. 2 Nogometaši kot zvezdniki

Ko govorimo o zvezdništvu, ne moremo mimo športa, tudi nogometa. Športni novinarji namreč pri svojem poročanju pogosto izpostavljajo določene nogometaše, pri čemer niso v ospredju le njihove sposobnosti na igrišču, temveč tudi njihovo zasebno življenje, kar vodi v preoblikovanje iz javnih oseb v zvezdnike.

Med avtorje, ki podpirajo to trditev, je Graeme Turner, ki piše (2006, 3): »Današnje zvezdništvo se ponavadi razvije iz športne ali zabavne industrije. Zvezdniki so vidni zaradi poročanja medijev in za dogajanje v njihovem zasebnem življenju vlada več zanimanja kot za njihova profesionalna življenja.« Avtor nato poda nov dokaz za to, da lahko športnike označimo za zvezde (2006, 8): »Točno lahko označimo trenutek, ko javna oseba postane zvezda. To se zgodi takrat, ko se pozornost medijev prenese s poročanja o njihovi javni vlogi (kamor sodijo njihov dosežki v politiki ali športu) na preiskovanje podrobnosti v njihovem zasebnem življenju.«

Kot piše Graeme Turner (2006, 34), je ena izmed značilnosti zvezd ta, da so ustvarjene z namenom služenja denarja. Tudi pri tej definiciji ne moremo mimo športnikov oziroma nogometnih zvezdnikov, saj avtor piše, da »športni promotorji uporabljajo športne zvezdnike, da privabijo večje občinstvo. Športniki so kulturni delavci, ki so plačani za svoje delo, obenem pa predstavljajo tudi blago, saj številne medijske mreže, producenti, agenti in menedžerji služijo z njihovo komercializacijo. S tem, ko športniki povečujejo svojo slavo, se povečuje tudi obseg njihove zmožnosti služenja denarja.«

Turnerjeve ugotovitve podpira analiza člankov slovenskega časnika Ekipa (glej točko 6. 2. 2), katerega novinarji v svojih člankih o angleškem nogometnem prvenstvu ne pišejo samo o rezultatih tekem, temveč pogosto poročajo tudi o zasebnem življenju določenih nogometašev, ki jim, sodeč po Turnerjevi definiciji, lahko pripišemo status slavnih oseb oziroma zvezdnikov.

Irving Rein v svoji knjigi piše (Rein idr. 1997, 53), da zvezdnštvo v športu ni nepomemben pojav, saj športni zvezdniki z izkoriščanjem svojega statusa lahko zaslužijo velike vsote denarja, promoviranje določenih izdelkov (športne opreme, modnih dodatkov, linije prehrabnenih izdelkov itn.) pa predstavlja tudi so dve tretjini njihove letne plače. Raziskava revije Forbes (2013) je pokazala, da je bil leta 2012 najbolje plačani nogometaš na svetu 37-letni Anglež David Beckham. Ta je v predzadnjem letu svoje kariere zaslužil 50,6 milijona funtov, pri čemer so skoraj devetdeset odstotkov tega zneska predstavljal sodelovanja s podjetji Adidas, Breitling, Coty in H&M. Za primerjavo, v istem letu je bil najbolje plačani slovenski nogometaš Samir Handanović, vratar milanskega moštva Inter.⁷ Ljubljčan je imel leta 2012 pomembnejši položaj pri Interju kot Beckham pri francoskem Paris Saint-Germainu, vendar je zaradi odsotnosti zvezdnškega statusa oziroma manjše medijske prepoznavnosti zaslužil »zgolj« dva milijona evrov na leto.

5. 2. 1 Primer Iana Wrighta

Slavni nogometaši znajo tudi po koncu svojih profesionalnih karier unovčiti svoj zvezdnški status. Tako so navdušencem te igre na voljo številne avtobiografije nogometnih zvezdnikov (Dalglish 2010, Doyle 2004, Haynes 2005, Moss 2010), v katerih ti razkrivajo številne podrobnosti iz svoje profesionalne kariere, do katerih navdušenci niso imeli dostopa.

Primer zvezdnika, ki je objavil svojo avtobiografijo, je nekdanji angleški nogometaš Ian Wright, ki se je rodil leta 1963 v Woolwichu, v južnem delu Londona (Carrington v Andrews in Jackson 2001, 102). Kot je Ian zapisal v svoji avtobiografiji z naslovom *Mr. Wright*, je imel težavno otroštvo. Njegova družina se je zaradi finančnih težav pogosto selila, Ian pa se v šoli nikakor ni znašel, zaradi številnih prekrškov se je pogosto znašel pri ravnatelju. Nekdanji nogometaš je šolo naposled zapustil pri šestnajstih letih in se preživljal s številnimi fizičnimi deli, za nameček pa je bil zaradi tatvine tudi zaprt (prav tam). Ves ta čas se je ukvarjal z nogometom in nato nase opozoril v dresu ekipe Crystal Palace, ki ji je pomagal do uvrstitve v prvo angleško ligo, nato je septembra 1991 sledil prestop v slovito angleško moštvo Arsenal, za katerega je igral do leta 1998. Wright se je iz outsiderja hitro spremenil v insiderja,

⁷ Dnevnik. Naši najbolje plačani športniki. Dostopno prek: <http://www.dnevnik.si/objektiv/vec-vsebin/1042543913> (6. januar 2014).

predvsem zato, ker so ga ljudje videli kot enega od njih (Carrington v Andrews in Jackson 2001, 104–105).

To je nogometašu uspelo tudi s svojo iskrenostjo. Kot je zapisal v avtobiografiji (Wright 1997, 224): »Želim, da bi ljudje cenili moje mnenje in ugotovili, da vedno govorim iz srca. Nisem svetnik, le navaden človek, ki je imel privilegij, da je lahko igral nogomet.« Ian Wright je svoj status »iskrenega zvezdnika« uveljavljal tudi z javnim stališčem o rasizmu v Veliki Britaniji, kar je opisal tudi v svoji knjigi (Wright 1997, 109): »Vse je lepo in prav, če pijemo iz skodelice miru, vendar če jo uporabijo, da te z njo udarijo po glavi, zakaj bi nastavljal še drugo lice? Malcom X je rekel, da se moramo rasizmu zoperstaviti z vsemi sredstvi, vendar to ne pomeni, da moramo ustreliti prvega človeka, ki ga vidimo, vendar pa moramo uporabiti silo.« Ben Carrington je o tem zapisal (Andrews in Jackson 2001, 113), da si ne predstavlja druge temnopolte javne osebe, ki bi zgolj razmišljala o bolj radikalnem boju zoper razisem, zaradi česar je bil Wright tudi tako popularen med temnopoltnimi prebivalci Velike Britanije, o čemer piše tudi v svoji biografiji *Mr. Wright* (Wright 1997, 114): »Ljudje mi pravijo, da sem vzornik temnopolte skupnosti in na to sem ponosen. Včasih si želim, da bi imela ta skupnost več poguma in bi ugotovila, da lahko doseže večje stvari. Suženjstvo je bilo odpravljeno, vendar veliko število temnopoltnih ljudi še vedno živi v mentalnem suženjstvu,« je zapisal nekdanji nogometaš. Ta je v prvem desetletju 21. stoletja postal eden izmed najbolj prepoznavnih in slavnih temnopoltnih oseb v Veliki Britaniji. Po koncu svoje kariere se je pojavljal v številnih medijih, med drugim na televizijskem programu BBC Sport, kjer je sodeloval pri oddaji *Match of the Day*, poleg tega pa je tudi športni kolumnist za časopis *The Sun*.⁸

5. 2. 2 Slovenski nogometni zvezdniki

Imamo tudi v Sloveniji svoje nogometne zvezdnike? Ugotovitve Brede Luthar vsekakor kažejo na to, saj naj bi se slovenski mediji v zadnjem času posvečali produkciji slavnih posameznikov, med katere lahko uvrstimo tudi nogometaše (2003, 287–288):

⁸ The Sun: The Columnists. Dostopno prek: <http://www.thesun.co.uk/sol/homepage/2586089/The-Columnists.html> (11. oktober 2012).

V zadnjih petnajstih letih se je javna govorica medijev v Sloveniji bistveno spremenila. Ključne spremembe zadevajo dramatizacijo družbe in humanizacijo institucij s pomočjo personalizacije, rutinsko reduciranje strukturne logike družbe na individualne motivacije in nasploh tematizacijo realnosti skozi osebno izkušnjo. Skratka, različni vidiki zasebnega so postali prevladujoči kulturni diskurz v družbi. En vidik teh sprememb je vzpon »navadnega človeka« v žurnalističnem upovedovanju družbe, drugi vidik pa medijska produkcija slavnih posameznikov. Začel se je širiti obsežnost tistih medijskih vsebin, ki se v različnih žanrih ukvarjajo z recikliranjem globalnih zvezd in konstrukcijo lokalnih osebnosti. Obenem pa se je povečalo število novih medijev, katerih glavni posel je produkcija in tematizacija »slavnih« ali »poznanih« ljudi.

Da tudi v slovenskem prostoru obstajajo nogometaši s statusom zvezdnikov, katerih zasebni dogodki so zanimivi za slovenske medije, dokazujeta spodnja primera, ko so pri športnem dnevniku Ekipa v dveh informativnih člankih poročali tudi o dveh zasebnih dogodkih slovenskih reprezentantov.

Prvi je povezan z branilcem Mišom Brečkom, ki je februarja 2012 pijan vozil z avtomobilom po železniških tirih v Kölnu. Novinar Ekipe Jure Bohorič je dogodek izpostavil v svojem članku, objavljenem 16. februarja (Bohorič 2012), ki je bil posvečen temu, da bo takratni slovenski selektor Slaviša Stojanović objavil reprezentančni seznam za dve prijateljski tekmi. Na nosilni fotografiji ni Stojanović, temveč Brečko, priloženi pa sta tudi fotografiji njegovega vozila na kölnski železnici, pa čeprav članek temelji na Stojanovičevem izboru igralcev, ne nesreči Miša Brečka, ki mu je v tem informativnem članku namenjen dobršen del besedila. Novinarju Ekipe ne bi bilo treba tako izpostaviti tega dogodka, sploh zato, ker je ta športni dnevnik Brečkovo nesrečo opisal že dan prej (N. U. 2012). Bohorič je svojo odločitev, da Brečkovo nesrečo vključi v članek, komentiral takole (glej prilogo B): »Včasih pride do dogodka, ki ga ne moreš ignorirati, npr. ko je imel naš nogometni reprezentant Mišo Brečko »izlet« na tirnice. Šlo je za dogodek, ki ga moraš pokriti. Dejansko ni bil povezan s športom, nogometom, vendar je to stvar naredila vplivna oseba, tako da ti ne preostane drugega, kot da pišeš o tem,« je v intervjuju pojasnil Bohorič. O tem incidentu pa ni poročala le Ekipa,

temveč tudi številni drugi slovenski mediji, med drugimi tudi MMC, spletni portal RTV Slovenije.⁹

Tako Ekipa kot MMC sta oktobra 2013 poročala tudi o dogodku iz zasebnega življenja slovenskega reprezentančnega vratarja Samirja Handanovića, ko je drugič postal oče. Pri Ekipi so to informacijo objavili 8. oktobra v članku o zboru slovenske reprezentance na Gorenjskem, kjer so se pripravljali na kvalifikacijski tekmi svetovnega prvenstva z Norveško in Švico, medtem ko so novinarji MMC-ja to objavili 6. oktobra v rubriki Družabna kronika.¹⁰ Tudi v tem primeru medija nista informirala javnosti o uspehu katerega izmed slovenskih nogometašev, temveč o dogodku iz zasebnega življenja, s čimer sta potrdila njegov status zvezdnika. Ni malo nogometašev, ki tekom svoje kariere bodisi naredijo kakšno nespametno potezo bodisi razširijo svojo družino, vendar mediji poročajo le o tistih igralcih, za katere verjamejo, da odstopajo od preostalih rojakov v istem športu in bo novica iz njihovega zasebnega življenja pritegnila pozornost občinstva.

6 POROČANJE ŠPORTNIH NOVINARJEV O NOGOMETNIH VSEBINAH

6.1 Metodologija

Za odgovor na raziskovalni vprašanj bom uporabil kritično diskurzivno analizo (KDA). Kot trdi Norman Fairclough (1995, 7), skuša KDA z empirično jezikovno analizo prispevati k razreševanju družboslovnih vprašanj. Po avtorjevem mnenju KDA obravnava širša družboslovna vprašanja in ugotavlja, kako se družbene spremembe kažejo na mikro ravni teksta in interaktivnih dogodkov, kar je v nasprotju z jezikoslovci, ki svoja raziskovalna vprašanja definirajo znotraj svojega disciplinarnega okvira. Tako bom s kritično diskurzivno analizo poskušal dokazati prepletanje informativnih in zabavnih prvin v prispevkih športnih novinarjev. Gre za prvini, ki bi, kot trdijo nekateri kritiki novinarstva, morali biti strogo ločeni

⁹ T.G. 2012. *Bild: Brečko po karnevalski zabavi pijan vozil po železniških tirih*. Dostopno prek: <http://www.rtv slo.si/sport/rumeni-pajkl/bild-brecko-po-karnevalski-zabavi-pijan-vozil-po-zelezniskih-tirih/276819> (6. januar 2014).

¹⁰ K. K. 2013. *Samir Handanović in Zoja znova pestujeta*. Dostopno prek: <http://www.rtv slo.si/zabava/druzabna-kronika/samir-handanovic-in-zoja-znova-pestujeta/319446> (6. januar 2014).

(Winch 1997, 5). Fairclough (1995, 33) trdi, da lahko vsak diskurziven dogodek analiziramo na treh ravneh, in sicer kot zapisan ali govorjen tekst, kot diskurzivno prakso, ki vključuje produkcijo in interpretacijo ali recepcijo teksta, in kot družbeno prakso.

Pri odgovoru na prvo raziskovalno vprašanje si bom pomagal z analizo teksta. Ta izhaja iz predpostavke o večfunkcijski naravi teksta in sistemski obravnavi teksta kot izbire. Fairclough (1995, 6) pravi, da jezik in tekst delujeta sočasno: pomensko v reprezentaciji izkušenj in sveta, pomensko v konstituiranju družbene interakcije med udeleženci diskurza in tekstualno v povezovanju delov teksta v koherentno celoto in v povezovanju teksta s kontekstom.

6. 2 Kritična diskurzivna analiza primerov poročanja o nogometnih vsebinah

6.2.1 Poročanje športnega časnika Ekipa o angleškem nogometnem prvenstvu

V iskanju odgovora na raziskovalno vprašanje, kako prihaja do prepletanja zabavnih in informativnih prvih v informativnih člankih s športno vsebino, natančneje tistih, ki zadevajo nogometm, sem analiziral štirideset člankov športnega dnevnika Ekipa o angleškem nogometnem prvenstvu, po štiri članke vsega tekmovalnega meseca, natančneje sezone 2010/11. Ta je trajala od 14. avgusta 2010 do 22. maja 2011. Analizo sem opravil na ravni nadnaslova, naslova, uvoda in besedila, pri katerih sem bil pozoren na primere prepletanja informativnih in zabavnih prvih.

6.2.2 Analiza člankov

Članek 1: Uf, kako sladek biskvit (Tamara Pocak, 14. avgust)

Že pri prvem članku Ekipe, ki je izšel na dan začetka angleškega nogometnega prvenstva, lahko najdemo mešanje informativnih in zabavnih prvih. Avtorica Tamara Pocak je članek poimenovala *Uf, kako sladek biskvit*, ki nima prav nikakršne zveze z nogometom. Nadnaslov članka in uvod vsebujeta le informativne podatke o tem, da se bo začela angleška liga, nato pa se besedilo začne z delom, ki je namenjen le zabavanju bralca. Avtorica tako piše: »Saj

poznate tisto misel o smetani na torti, ki naj bi bila najslajši del sladice in jo dodamo, ko je vse ostalo že narejeno? Če nekoliko karikiramo, nas od začetka angleškega prvenstva čaka zelo sladka torta, paziti moramo le, da nam ne bo po vsem tem na koncu nekoliko slabo.«

Članek vsebuje tudi mednaslov *Škot bo ubijal*, ki služi kot popestritev besedila. Avtorica kasneje pojasni, da ne gre dejansko za to, da bi Škot Alex Ferguson, trener kluba Manchester United, želel koga ubiti, vendar naj bi poskušal ubraniti naslov prvaka z »ubijalskim napadom, kjer se je Wayneu Rooneyju pridružil 22-letni čudežni deček Javier Hernandez, ki je s svojimi potezami zablestel že na pripravljalnih tekmah«.

Novinarka nato članek nadaljuje s predstavitvijo glavnih favoritov za naslov prvaka, besedilo pa skleni z novim primerom uporabe zabavnih prvin, saj piše: »Odgovor na to, kdo bo na koncu pojedel zadnji in hkrati tudi najslajši kos torte, bo znan najkasneje 22. maja naslednje leto, do takrat pa se nam obeta poplava sila zanimivih dvobojev, preobratov in nepogrešljive napetosti.«

Članek 2: Nič posebnega je preskromno (Jure Bohorič, 16. avgust)

Članek novinarja Jureta Bohoriča se glasi *Nič posebnega je preskromno*, kar namiguje na razburljiv začetek angleškega prvenstva. Tu ni sledi o zabavnih prvinah, kot jih tudi ni v nadnaslovu, v katerem je zapisano: »Začetek nove sezone v premier ligi je bil spektakularen v vseh pogledih.« Sledi vodilo, v katerem je avtor besedila posegel po zabavnih prvinah, ki nimajo povezave z nogometom, saj je začetek posvečen drugemu športu, formuli ena:

Marsikateri športni navdušenec v družbi svojih prijateljev, ko pogovor preide na dogajanje v formuli ena, nemudoma zamahne z roko in začne razlagati, kako mu je nizanje krogov s sicer hitrimi in atraktivnimi dirkalniki preveč dolgočasno, da bi lahko z odprtimi očmi na udobni sedežni zofi zdržal vse do konca. Marsikdo bi ob tem dodal, da je v formuli ena tako ali tako najbolj zanimiv in dramatičen štart, zato ni greh, če pozneje prestaviš na kakšen drug televizijski program in si ogledaš – recimo – kakšno tekmo angleškega prvenstva. V slednjem so pretekli konec tedna odigrali tekme prvega kroga, ki je bil v vseh pogledih tako zanimiv kot le redkokateri štart v formuli ena.

Avtor Jure Bohorič je s primerjavo dveh športov želel orisati izjemen začetek nove tekmovalne sezone, to pa je storil z uporabo zabavnih prvin iz sveta formule ena. Novinar v nadaljevanju uporabi meteorološki mednaslov *Drugoligaški vihar*, ki ga kasneje pojasni s tem, da je zmago novinca v ligi Blackpoola priznana televizija Sky Sports označila prav s tem izrazom.

V besedilu najdemo tudi mednaslov *Joj, Pepe ...*. Novinar je s tem želel poudariti slabo posredovanje vratarja Liverpoola Pepeja Reine, ki je na tekmi z Arsenalom dosegel avtogol, kar kasneje tudi opiše: »Preden je vratar Liverpoola Pepe Reina žogo kar sam porinil v lastno mrežo in poskrbel za izenačenje, je Arsenal zapravil še nekaj priložnosti za zadetek, tekma pa se je končala še z drugim rdečim kartonom.«

Članek 3: Prvi niz 6:0, drugi niz 6:0 (Andrej Miljković, 23. avgust)

Tretji analizirani članek ima že v naslovu zabavne prvine, saj se je avtor Andrej Miljković poslužil teniškega naslova *Prvi niz 6:0, drugi niz 6:0*, nato pa v nadnaslovu zapisal: »Branilec naslova Chelsea je novo sezono v premier ligi začel tako, kot turnirje začenjajo najboljši tenisači.«

Tudi podpis pod sliko, na kateri sta nogometaša Chelseaja Didier Drogba in Nicolas Anelka, je v povezavi s tenisom, saj je zapisano: »Chelsea se na začetku nove sezone v premier ligi poigrava z nasprotniki, saj je že drugega zapored odpravil s teniško kravato 6:0.« Športni novinarji, ki pišejo o tenisu, pogosto uporabljajo izraz »nekomu zavezati kravato«, s katerim označijo, da je določeni teniški igralec drugega v nizu šestih iger premagal s 6 : 0. Tokrat je avtor Andrej Miljković zaradi druge zaporedne zmage londonskega kluba Chelseaja z rezultatom 6 : 0 celotni članek prepletal z izrazi iz tenisa, s katerimi je želel poudariti izjemen dosežek kluba, v besedilu je tako zapisal:

A kljub vsemu temu ni bilo mogoče pričakovati, da bi varovanci Carla Ancelottija še drugo soboto zapored odigrali klasični teniški niz, kaj šele da bi jim uspelo še drugič zapored nasprotniku zavezati klasično teniško kravato. /.../ Teniški podvig je uspel še enemu londonskemu moštvu, in sicer je Arsenal na krilih trikratnega strelca Thea Walcotta v soboto na domačem igrišču s 6:0 premagal že omenjeni Blackpool, medtem

ko je povratnik med elito Newcastle včeraj popoldne presenetljivo s 6:0 opravil z Aston Villo.

Analizirani članek je prepleten s tenišskimi izrazi, s katerimi je Andrej Miljković želel popestriti svoje besedilo in bralcem izpostaviti visoke zmage angleških moštev v domačem prvenstvu, ki pa sodijo med zabavne, in ne informativne prvine.

Članek 4: Obdelal celotno prestolnico (Tamara Pocak, 24. avgust)

Članek z dne 24. avgusta ima zavajajoč naslov *Obdelal celotno prestolnico*. Njegova avtorica je v nadnaslovu zapisala: »S podpisom pogodbe za Tottenham je William Gallas postal prvi nogometaš, ki bo zaigral za vse večje klube v Londonu.« Bralcu tako hitro lahko postane jasno, da omenjeni nogometaš še zdaleč ni igral za vse klube angleške prestolnice, temveč samo za največje tri – Arsenal, Chelsea in Tottenham.

Novinarka nato v vodilu na nekoliko drugačen, ne strogo informativen način, predstavi tematiko rivalstva nogometnih klubov:

Nogometni navdušenci verjetno poznate nenapisano pravilo glede prestopov k največjim rivalom. To je pri navijačih nezaželeno, celo osovraženo in kdo ve, kaj bo igralcu priletelo v glavo naslednjič, ko se bo srečal s svojim nekdanjim matičnim klubom. /.../ Tako lahko mirno rečemo, da se je zameril skoraj polovici Londona, in če se nekoliko pošalimo, se mora še kako bati, da mu v glavo ne bi priletela kakšna glava.

Čeprav pomen zadnjega stavka ni povsem jasen, pa ga novinarka v nadaljevanju pojasni, saj ga je želela povezati s tem, kar se je zgodilo Luisu Figu. Portugalec je po prestopu iz Barcelone k Realu doživel nevsakdanjo potezo navijačev katalonskega kluba, ko so ti najprej »izžvižgali vsak njegov dotik z žogo, nato pa so začeli na zelenico leteti tudi razni predmeti, kot so kovanci, žogice za golf in celo prava pravcata prašičja glava«. Članek se nato osredotoči na angleškega branilca Ashleyja Colea, o katerem novinarka piše na senzacionalističen način: »Angleški branilec je namreč umazano perilo opral v najbolj kontroverznem tabloidu The Sun, kjer je brez dlake na jeziku povedal, kakšno je njegovo

mnenje o topničarjih zaradi njihovega domnevnega nešportnega odnosa, potem ko je na skrivaj že koval dogovore glede prestopa na Stamford Bridge.«

To je novinarka zapisala o nogometaševi odkriti izpovedi za angleški tabloid, nato pa besedilo zaključila z novim primerom nogometnega rivalstva: »Vendar tako pač je v svetu nogometa, kjer je izdaja zaveznika sicer mogoča, vendar se prej ali slej maščuje. Mogoče ne ravno s prašičjo glavo, vsekakor pa s kakšnim manj živalskim predmetom, vendar toliko bolj živalsko kletvico.«

Članek 5: Oprostite, o tem ne govorimo (Andrej Miljković, 11. september)

Naslednji članek Andreja Miljkovića je zaznamovan z očitnim mešanjem informativnih in zabavnih vsebin. Avtor namreč napoved novega tekmovalnega kroga prepleta s škandalom napadalca Manchester Uniteda Waynea Rooneyja, ki je svoji ženi priznal, da jo je varal.

Da ne bo govora le o nogometu, namiguje že naslov *Oprostite, o tem ne govorimo*, novinar pa je skrivnosten tudi v nadnaslovu, kjer je zapisano: »Današnji obračun Manchester Uniteda in Evertona bo več kot le gostovanje velikana na enem izmed najbolj vročih štadionov.« Novinar nato v vodilu razkrije, kaj je poglobljena tema njegovega članka:

Četrty krog angleškega prvenstva ne bi bil prav nič več kot običajen četrti krog angleškega prvenstva, če ga ne bi precej popestrilo dogajanje okrog Waynea Rooneyja, glavnega akterja seksualne afere, ki Otok pretresa že cel teden. Zaradi tega dogajanja je nekaj posebnega postala predvsem otvoritvena tekma kroga, današnje gostovanje Rooneyjevega Manchester Uniteda pri Evertonu, za katerega je odlični napadalec igral pred selitvijo na Old Trafford.

Besedilo se nato nadaljuje z izjavo Rooneyjevega trenerja Alexa Fergusona, iz katere je novinar tudi dobil navdih za naslov svojega članka: »Razčistimo nekaj kar takoj: nikoli ne govorim o zasebnem življenju mojih (svojih, op. p.) nogometašev in na Waynovem primeru te navade ne bom spremenil.« Novinar nato poda tudi izjavo trenerja Evertona Davida Moyesa, ki so ga angleški novinarji prosili za komentar Rooneyjeve afere: »Zelo rad se pogovarjam z

novinarji in odgovarjam na njihova vprašanja, a le z dobrimi športnimi novinarji, in ne s tistimi, ki jih zanimajo trači. Govoril bom le o tekmi, o čem drugem mi niti ne postavljajte vprašanj, saj vas bom povsem ignoriral.« Zadnji del članka vsebuje le informativne prvine, saj avtor opiše nekatere pomembnejše tekmovalne pare četrtega kroga angleškega prvenstva – tekmo Chelseaja in West Hama, Arsenal in Boltona ter Manchester Cityja in Blackburna.

Članek 6: Le zakaj sem te skrival? (Tamara Pocak, 13. september)

Ponedeljkov članek Tamare Pocak se navezuje na petkovega Andreja Miljkovića, saj je znova v ospredju seksualni škandal Waynea Rooneyja, člana angleškega kluba Manchester United. Na to se navezuje tudi naslov, saj trener Uniteda Alex Ferguson omenjenega nogometaša ni uvrstil na seznam za tekmo, njegovo moštvo pa je proti Evertonu osvojilo točko.

Novinarka Ekipe že z naslovom namiguje na to, da bo zgodba Rooneyja spet rdeča nit članka, kar jasno potrди v vodilu:

Bolj kot nogomet je te dni na Otoku v ospredju vroča afera Waynea Rooneyja, zaradi katere je izgubil zaupanje ne le svoje žene, temveč tudi mnogih zvestih navijačev. Kot nalašč je le nekaj dni po izbruhu tega škandala prišlo gostovanje pri njegovem nekdanjem klubu. Navijači Evertona so mu napovedali ne preveč prisrčno dobrodošlico, zato ga trener Alex Ferguson sploh ni uvrstil na seznam. Glede na končni izid mu je verjetno kar pošteno žal.

Tamara Pocak nato tudi besedilo začne z glavno novico na Otoku, ki ima le malo skupnega z rezultati v angleškem prvenstvu: »V Angliji je v vsaki kavarni, v vsakem pubu in na vsaki podzemni železnici mogoče zaslediti debate o sicer odličnem nogometašu, ki je po besedah kar nekaterih prostitutk odličen tudi v postelji. Njegove afere so razdelile Anglijo, vendar je veliko manj takih, ki se na njegovo zasebno življenje požvižgajo.«

Novinarka se nato po začetni osredotočenosti na afero Waynea Rooneyja posveti analizi tekem četrtega kroga angleškega prvenstva in navaja le informativne prvine, ki so bistvene za razumevanje članka – opis tekme med Manchester Unitedom in Evertonom, težavam Arsenalu zaradi številnih poškodovanih nogometašev, kot tudi povzetke pomembnejših tekem istega kroga.

Članek 7: Dimitar na ravni vodilnih (Andrej Miljković, 20. september)

Novinar Ekipe Andrej Miljković je imel 20. septembra objavil članek z naslovom *Dimitar na ravni vodilnih*. Gre za pregled dogajanja v petem krogu angleškega prvenstva in na prvi pogled se zdi, da gre za članek z le informativnimi prvini, saj se nadnaslov glasi: »Chelsea nadaljuje z neverjetnim pohodom, medtem ko je največji derbi primer lige pripadel Manchester Unitedu.«

Čeprav je novinar v vodilu na nekoliko drugačen in zabaven način želel prikazati dobre rezultate Chelseaja, pa je podatke črpal iz drugih nogometnih tekmovanj, tako da ne moremo trditi, da njegove besede niso v prav nikakršni povezavi s člankom: »Pet odigranih tekem, pet zmag, petnajst osvojenih točk in razlika v zadetkih 21:1. Ne, to niso podatki iz časov, ko je reprezentanca Avstralije še igrala kvalifikacije v Oceaniji in se tam izživljala nad raznimi otoškimi državami, to je izkupiček londonskega Chelseaja na vrhu lestvice elitne premier lige,« je uvodoma zapisal Miljković, ki se nato ni mogel izogniti ponovnemu senzacionalističnemu pisanju o seksualni aferi Waynea Rooneyja, s katerim prekorači stroge informativne okvirje svojega članka:

Wayne Rooney še ni tisti pravi, o tem ni nobenega dvoma. Odlični angleški napadalec je sicer naredil kar nekaj velikih korakov naprej v primerjavi s svojo katastrofalno torkovo predstavo proti Rangersu v ligi prvakov, toda slovita afera ga je pošteno zdelala in na tiste zvezdnikove predstave iz večjega dela lanske sezone bomo morali še počakati. Prav tako ni nobenega dvoma, da tisti pravi še vedno ni niti Manchester United kot celota. Morda tudi zaradi afere, morda zaradi nekaterih drugih težav /.../.

Članek se nato osredotoči na odlično igro Rooneyjevega soigralca Dimitra Berbatova, ki je s tremi goli odločil tekmo proti Liverpoolu – od tod tudi naslov članka – in ostalim rezultatom petega kroga angleškega prvenstva.

Članek 8: Milijardo funtov vreden derbi (Tamara Pocak, 25. september)

Analizirani članek z dne 25. septembra se glasi *Milijardo funtov vreden derbi*. Novinarka je tako poimenovala prvenstveno tekmo Manchester Cityja in Chelseaja, v nadnaslovu pa je dala bralcem vedeti, da bo tudi tokrat ena izmed tem afera Waynea Rooneyja, saj je tam zapisala: »V derbiju 6. kroga se bosta pomerila Chelsea in Manchester City, medtem ko Wayne Rooney še vedno išče pravo formo.«

Novinarka tudi del vodila posveti aferi nogometaša Manchester Uniteda, ki sodi med zabavne prvine, vendar pa je imel dogodek iz Rooneyjevega zasebnega življenja velik vpliv na njegovo igro, zato ga Pocakova uporabi v članku: »Zaskrbljeni so tudi pri drugem manchesterskem klubu, saj je njihov prvi zvezdnik z mislimi trenutno pri svoji družini in prostitutki, ki mu je z razkritjem njune afere pošteno zagrenila življenje in s tem tudi življenja mnogih navijačev rdečih vragov.«

Glavni del članka se začne z informacijami o prvenstveni tekmi Manchester Cityja in Chelseaja, nato pa se avtorica znova posveti dogajanju okoli Rooneyja, ki ga začne z mednaslovom *Še ni dovolj zrel*. Tamara Pocak nadaljuje s citirano izjavo trenerja Manchester Uniteda Alexa Fergusona, ki govori, pod kakšnim pritiskom se je znašel njegov igralec zaradi afere iz intimnega življenja, novinarka pa nato to zgodbo zaključí z besedami, da bo »mladi napadalec jutri prvič po velikem škandalu potoval na gostovanje, saj ga Škot ni uvrstil v postavo, ki je zaigrala proti njegovemu nekdanjemu klubu Evertonu«.

S tem je konec pisanja o nogometaševi aferi, sledi še opis forme Manchester Uniteda in nova izjava trenerja Fergusona, tokrat o odličnem začetku prvenstva Chelseaja, ki pa naj ne bi pomenil, da bodo Londončani tudi ob koncu tekmovanja na samem vrhu.

Članek 9: Ujemi me, če me moreš (Tamara Pocak, 2. oktober)

Naslednji primer prepletanja informativnih in zabavnih prvin v športnem časniku Ekipa je članek, ki je bil objavljen 2. oktobra. Novinarka Tamara Pocak že v naslovu poseže izven športnih okvirjev, saj uporabi naslov filma režiserja Stevena Spielberga iz leta 2002, kar pojasni tudi v vodilu: »Odličen film z istoimenskim naslovom je nastal pod taktirko enega najboljših režiserjev vseh časov Stevena Spielberga. Sicer ni osvojil nobenega oskarja, je pa med gledalci požel velik uspeh. Če bi v nogometu podeljevali tako prestižne nagrade za najboljše predstave, bi bil eden od nominirancev prav gotovo londonski derbi, ki ga trenutno režirata dva prekaljena lisjaka.«

Avtorica je s temi besedami označila prvenstveno tekmo Chelseaja in Arsenala, ki ju vodita Italijan Carlo Ancelotti in Francoz Arsene Wenger. Naslov članka se nanaša na vodilno moštvo angleškega prvenstva Chelsea, ki naj bi s temi besedami Arsenal pozvalo, naj jih poskušajo ujeti.

Novinarka nato članek začne s pripovednim uvodom besedila, s katerim začne zgodbo o rivalstvu dveh londonskih klubov: »Če se morate odločiti med dvema odličnima stvarema, je izbira več kot težka. Omahujete med enim in drugim, dokler se iz takšnih ali drugačnih razlogov ne odločite za eno. Prav tako je tudi pri Londončanih, ki imajo tri odlične nogometne klube, med katerima vsekakor izstopata prav omenjena tekmeča jutrišnjega derbija.«

V nadaljevanju članka nato sledi podroben opis stanja obeh moštev pred mestno tekmo, pri čemer novinarka na nekoliko drugačen način pojasni težave s poškodbami pri Arsenalu, saj piše da ima trener Arsene Wenger »na zdravstveni mizi pol prve enajsterice«, formo tega moštva je primerjala z aprilskim vremenom, nato pa tudi piše: »Če verjamemo njegovim (Wengerjevim, op. p.) besedam, je Poljak (Lukasz Fabianski) na treningih kot Superman.«

Članek je v celoti posvečen tekmi Chelseaja in Arsenala, tako da so ob koncu le še navedeni pari 7. kroga angleške premier lige in prvenstvena lestvica.

Članek 10: Linčanje na trdnih temeljih (Andrej Miljković, 6. oktober)

Andrej Miljković je imel v Ekipi dne 6. oktobra objavljen članek z naslovom *Linčanje na trdnih temeljih*. Slovar slovenskega knjižnega jezika (1975, 609) besedo linčanje opredeli kot »ubiti krivca, osmuljenca takoj, brez zakonitega sojenja«, tudi brez vpogleda v SSKJ pa je jasno, da termin ne izvira iz nogometa in ga je avtor uporabil, da bi ljudi privabil k branju članka.

Miljković isto besedo uporabi tudi pri opisu slike enega izmed posredovanj Nigela de Jonga, kjer piše: »Nedeljski prekršek nad Francozom Hatemom Ben Arfo je sodu izbil dno in sprožil pravi medijski linč grobijanskega nizozemskega vezista Nigela de Jonga.«

Novinar isto besedo zapiše tudi v vodilu, ki ga zaključí s subjektivno oceno: »Potem ko je mladenič pretekli konec tedna nase vnovič opozoril s svojo zdaj že pregovorno grobstvo, namesto z dovoljenim in družbeno sprejemljivim delom svojih nogometnih sposobnosti, mu ne prizanaša nihče. Pravzaprav smo priče pravemu linču igralskih kolegov, nogometnih strokovnjakov in medijev, ki si ga je Nizozemec več kot zaslužil.«

Novinar nato v besedilu z izbranimi besedami opiše nogometaša Manchester Cityja, ki je znan po svojih grobih prekrških. Miljković med drugim piše, da se »ves čas se nikakor ni uspel znebiti svoje ahilove pete. Ravno nasprotno, v času igranja v bundesligi je bila ves čas zelo očitna,« kot tudi: »Nadalje je tulipan, ob čigar imenu je ta vzdevek videti kar nekoliko groteskno, prav na zboru najboljših svetovnih reprezentanc na jugu črne celine pokazal še nekaj iz svojega bogatega repertoarja obsojanja vrednih naletov na nasprotnika.«

Novinar Ekipe nato do konca članka navede še številne posameznike, klube in reprezentance, ki so izrazile svoje ogorčenje nad posredovanji de Jonga, svoje mnenje o zasluženi kazni in uvoda pa podkrepi tudi z izjavo španskega nogometaša Joseja Enriqueja, ki je izjavil, da Nizozemcu ne bi smeli več dovoliti igrati nogometa.

Članek 11: Oprostite, smo se mogoče zmotili? (Tamara Pocak, 25. oktober)

Analizirani članek Tamare Pocak ima naslov *Oprostite, smo se mogoče zmotili?* Na prvi pogled bralcu ni znano, kaj je avtorica želela povedati s tem naslovom, ki ga je uporabila kot sredstvo za pritegnitev k branju in namiguje na nekakšno napako športnega časnika Ekipa. Tudi nadnaslov ne razkrije, za kakšno napako naj bi šlo, saj je tam zapisano: »Arsenal je v derbiju 9. kroga nekoliko presenetljivo slavil v Manchestru, medtem ko je Liverpool končno spet zmagal.«

Novinarka tudi v vodilu članka ne razkrije, kaj naj bi pomenil naslov, saj le povzame dogajanje v devetem krogu angleškega prvenstva. Da bi bralec torej razumel pomen članka, se mora vrniti na sobotni članek iste avtorice (23. oktober), ki ga je zaključila s sledečimi besedami: »Strup kraljevo modrih so topničarji letos že okusili, sledi še sinje modri udarec?« Šele zdaj lahko bralec razume, da je novinarka namigovala na to, da bo Manchester City premagal Arsenal, kar pa se ni zgodilo.

Novinarka se je tudi na začetku članka odločila za novo uporabo zabavne prvine, saj najprej na kratko opiše Anglijo, nato pa preide na povzetek dogajanja tekme med Manchester Cityjem in Arsenalom:

Anglija že dolgo ne slovi le po slovitim Big Benu, pretirani vljudnosti in smešnem naglasu ter navsezadnje tudi po tradicionalni ribi s krompirčkom, mično zavitem v časopisni papir, temveč je predvsem znana kot zibelka nogometa, kjer naj bi se igrala najlepša, najzanimivejša in sploh najboljša igra z usnjem. Toda prav angleški način je največkrat tisti, ki je od vseh najbolj grob in kjer tudi sodniki dopuščajo nekoliko več fizičnega kontakta.

Sledi opis tekme, ki jo je avtorica postavila za glavno točko članka, nato pa se osredotoči na moštvo Manchester United, ki ne začne z analizo tekme, temveč z opisom pestrega dogajanja v moštvu pred tem:

V Manchestru je bila te dni, bolj kot derbi sinje modrih, v ospredju saga o Wayneu Rooneyju, ki je še prejšnji teden zagotavljal, da noče več igrati za rdeče vrage, nato pa si je na presenečenje vseh premislil. Njegova razlaga je bila, da sta ga trener Alex Ferguson in direktor David Gill prepričala o tem, kje pravzaprav je njegovo mesto. Mnogi so dvomili o iskrenosti njegove odločitve, saj naj bi bil njegov položaj v klubu nevzdržen, tako da se je uprl tudi svojemu dolgoletnemu trenerju. Naposled je bilo drame konec in navijači so se spet osredotočili na nogomet.

Po teh besedah se novinarka posveti kratkemu opisu tekme med Manchester Unitedom in Stoke Cityjem, članek pa konča z opisom zmage Liverpoola, pri čemer ne napiše, koga je to moštvo premagalo, vendar je ta podatek že v uvodu članka.

Članek 12: Čarobna paličica bo dovolj (Tamara Pocak, 30. oktober)

Ta članek poskuša privabiti bralce z naslovom iz sveta pravljic in čarodejev, saj se glasi *Čarobna paličica bo dovolj*. Avtorica napisano pojasni v nadnaslovu, kjer je zapisala: »Tottenham bo poskušal na Old Traffordu prekiniti dolgoletni niz proti velikim štirim ekipam«, v uvodu pa ponudi še dodatno razlago, saj tam dodaja, da nogometaši Tottenhama že sedemnajst let niso zmagali v gosteh pri eni izmed štirih velikih ekip angleškega prvenstva.

Po »čarobnem« naslovu nato novinarka članka ne začne z informativnimi prvinami, temveč bralcu poskuša na drugačen način približati slabe rezultate Tottenhama pri štirih velikih klubih Anglije:

Vsak od vas se verjetno spomni, kolikokrat ste kot otrok poskušali voziti kolo, ne da bi pri tem padli ali si odrgnili kolena. Prav tako, koliko poskusov ste potrebovali, da ste končno naredili voziški izpit ali tisti najtežji preizkus na fakulteti. Vendar glede na to, koliko truda ste vložili v to in kako težko vam je bilo, verjetno vaš poskus ni trajal dolgih sedemnajst let. Londončani namreč prav toliko časa čakajo na sladko zmago pri ekipi, ki sodi v tako imenovani elitni krog velike četverice, to so Arsenal, Chelsea, Liverpool in Manchester United.

Novinarka se nato posveti analizi prejšnje medsebojne tekme Tottenhama in Manchester Uniteda, doda izjavo nogometaša Tottenhama Luke Modrića, opiše dobre nastope napadalca Uniteda Javierja Hernandeza in težave s poškodbami njegovega soigralca Michaela Owna, za konec pa opiše tudi prihajajočo tekmo Arsenal in West Hama v Londonu.

Članek 13: Glasen, večji, najpomembnejši (Tamara Pocak, 10. november)

Trinajsti analizirani članek ima naslov *Glasen, večji, najpomembnejši*. Bralec lahko že na prvi pogled vidi, da nekaj ni v redu, saj je avtorica Tamara Pocak do naslova prišla s pomočjo stopnjevanja treh različnih pridevnikov, in sicer glasen, velik in pomemben. Pri prvi besedi je uporabila osnovnik, pri drugi primernik in pri tretji presežnik, ter jih nato združila v celoto, ki je v nasprotju s teorijo stopnjevanja pridevnikov.

Avtorica nato v nadnaslovu in uvodu pojasni, da bo govora o mestnem derbiju 12. kroga med Manchester Unitedom in Manchester Cityjem, pri čemer bo imel glavno vlogo nekdanji član Uniteda in zdajšnji nogometaš Cityja Carlos Tevez. Novinarka nato na začetku besedila predstavi, zakaj naj bi imel ta nogometaš na derbiju pomembno vlogo, opis pa sklene z uporabo besede iz sveta navtika:

Ko je govora o tem velikem obračunu, ki ga sicer ne moremo primerjati s klasičnimi derbiji kot med Barcelono in Realom iz Madrida, se vse začne in konča pri enem nogometašu. Neverjetno je namreč, kako je prestop argentinskega napadalca zaostрил razmere med navijači obeh klubov. Že prej se niso lepo gledali, saj je vendarle šlo za prevlado v mestu, a le redko se je zgodilo, da je igralec prestopil na nasprotnikovo ladjo.

Avtorica članka nato doda opis napadalčevih sposobnosti in njegovi izjavi o prestopu v Manchester City ter njegovem spoštovanju napadalca Manchester Uniteda Waynea Rooneyja, nato pa sledi izjava člana Uniteda Luisa Nanija, ki je služila kot navdih pri sestavi naslova članka: »Vedno so glasni, da nas bodo premagali, vendar se to nikoli ne zgodi. Za nas zmaga nad Cityjem ni pomembna, pomembno je le to, da bomo na koncu prvaki.« Novinarka je bila drugačnega mnenja o Naniju in je mestni dvoboj označila za najpomembnejšega. Tamara Pocak članek sklene z izjavo trenerja Manchester Cityja Roberta Mancinija, ki je dejal, da je

vodilno moštvo Chelsea veliko boljše od Manchester Uniteda in da je za to ekipa iz Londona glavni kandidat za osvojitev prvenstva.

Članek 14: Kjer se pripravata dva... (Tamara Pocak, 12. november)

Pri Ekipi so 12. novembra objavili članek, naslovljen *Kjer se pripravata dva...* Avtorica je uporabila znani pregovor *Kjer se pripravata dva, tretji dobiček ima*, pri čemer je z uporabo treh pik oziroma zamolka označila nedokončano misel, saj predpostavlja, da je bralcu ta pregovor že dobro znan. Pocakova je pri tem sicer naredila slovnično napako, saj Slovenski pravopis (2003, 46) navaja uporabo nestičnega ločila treh pik s presledkom: »Tja bomo našli pot, kje nje sinovi si prosti ...« in »Grobovi tulijo ...«

Novinarka v nadnaslovu zapiše, da je tekma med obema velikanoma (Manchester Unitedom in Manchester Cityjem) obetala veliko, končala pa se je brez golov. S tem bralec lahko ugotovi, da sta omenjena kluba tista, ki se v naslovu »prepirata«, dobiček pa ima nekdo drug. Tamara Pocak to vprašanje razreši že v uvodu, kjer piše: »Še najbolj zadovoljni z neodločenim izidom so bili pri Chelseaju, saj so se še bolj otesli svojega najbližjega zasledovalca.«

Vodilo članka se sicer začne s subjektivno oceno avtorice, ki je mestni obračun med Cityjem in Unitedom označila za zelo dolgočasnega: »Dolgo pričakovani obračun med ekipama, ki se v angleškem prvenstvu borita za sam vrh, se je končal s kopico nogometnih navdušencev, ki so zaspali pred malimi zasloni ali ki jim je bilo žal, da si niso ogledali katere od drugih tekem, ki so bile takrat na sporedu.« Tamara Pocak glavni del besedila začne z oceno trenerja Uniteda Alexa Fergusona, ki je izrazil svojo razočaranje nad rezultatom (ne nad tekmo, op. p.), nato pa znova oceni, da je bil dvoboj zelo dolgočasen: »Tekma pa ni bila pravo razočaranje le za Fergusona, temveč tudi za tiste, ki so se odločili, da bodo večer preživali v družbi po mnenju mnogih največjega angleškega derbija. Toda v življenju se nam nemalokrat zgodi, da pričakujemo več, kot na koncu dobimo.« Novinarka nato navede izjavi trenerja Cityja Roberta Mancinija in vratarja Uniteda Edwina van der Sarja, nato pa se znova vrne h kritiziranju tekme, svojih trditev pa ne podpre z navedbo statističnih podatkov: »Pritisk na nogometaše je bil očitno tako velik, da je iz velikega derbija nastala prava uspavanka, kjer so nogometaši obeh ekip čakali na svoje priložnosti, vendar jih na koncu ni dočakal nihče.«

Avtorica besedilo sklene z omembno zmage londonskega Arsenala nad Wolverhamptomom, pri čemer članku niso dodani ne rezultati tekem ne prvenstvena lestvica.

Članek 15: Tega se ne da nadomestiti (Tamara Pocak, 16. november)

Analizirani članek z dne 16. novembra je posvečen londonskemu moštvu Chelsea. Članek je naslovljen *Tega se ne da nadomestiti*, kaj natančno je avtorica mislila s tem, pa bralcu postane jasno šele ob samem koncu besedila, kar bom predstavil v nadaljevanju.

Novinarka besedilo začne s pripovednim začetkom v prvi osebi množine, ki ne sodi v informativno zvrst poročanja, in s katerim želi bralca približati položaju trenerja Chelseaja Carlom Ancelottijem: »Vsi imamo kdaj dneve, ko smo brez pravega razloga slabe volje in nam spodleti pri vsem, česar se lotimo. Običajno v takšnih primerih najbolj pomaga spanec, kjer pozabimo na vse težave, in prav tega si je verjetno po nedeljskem porazu privoščil tudi italijanski strateg na klopi Londončanov. Za njim je teden, ki bo šel hitro v pozabo, črni teden, ko mu je šlo skoraj vse narobe in ko je za nameček izgubil še svojo desno roko, pomočnika Wilkinsa.«

V nadaljevanju članka gre za prepletanje subjektivnega mnenja in dejstev, saj novinarka v prvi osebi množine poda oceno uredništva, da bo Carlo Ancelotti s svojim moštvom kmalu našel pot iz rezultatske krize: »Prepričani smo, da bo tako kot že tolikokrat poprej znal spet skrbno izbrati svoje besede in dvigniti samozavest sicer letos zelo prepričljivemu moštvu, ki trenutno preživlja manjšo krizo.«

Novinarka se nato posveti pisanju o nedavnem odhodu pomočnika trenerja Raya Wilkinsa, v tem delu besedila pa lahko bralec najde tudi vir navdiha novinarke pri oblikovanju naslova članka. »Wilkins je bolj kot kdorkoli oboževal ta klub. Chelsea je bilo namreč moštvo, za katerega je leta 1973 začel svojo igralsko kariero in pri osemnajstih že postal kapetan. Novi pomočnik ga lahko prekaša v znanju ali strokovnosti, a ljubezni, tega se ne da nadomestiti,« piše Tamara Pocak, ki članek sklene z opisom zdravstvenih težav pri Chelseaju in dodaja, da bi igralci v težkih časih potrebovali nekoga kot je Wilkins, ki bi jim lahko svetoval in pomagal.

Članek 16: Dolgo tiktakal, zdaj pa... (Tamara Pocak, 29. november)

Novinarka Ekipe Tamara Pocak je svoj članek z dne 29. novembra naslovila s pomočjo besede *tiktakanje*, ki je značilna za ure ter tudi eksploziva in bombe, s čimer je želela povezati naslov. Tega sicer ne izvemo v nadnaslovu, kjer piše, da je odlični Dimitrij Berbatov k visoki zmagi rdečih vragov prispeval kar pet golov, temveč v uvodu: »Odlični bolgarski napadalec je »eksplodiral« in končno utišal vse kritike; po hat-tricku septembra letos je na tekmi proti Blackburnu dosegel kar pet golov, kar je pred njim v angleškem prvenstvu po letu 1992 uspelo le trem nogometašem.«

Tudi ta članek ima identično napako kot 14. analizirano besedilo, saj avtorica nepravilno uporabi končno ločilo. Po Slovenskem pravopisu (2003, 46) je namreč nestično ločilo tri pike treba pisati s presledkom, zato je bi se naslov moral glasiti »Dolgo tiktakal, zdaj pa ...«

Novinarka v nadaljevanju članka zapiše Bolgarovo izjavo o svojem dosežku in doda, da so se »rdeči vrage s to zmago zavihтели na vrh lestvice, nekaj ur pa so tam kraljevali tud nogometaši Arsenala.« Pocakova je tako le v eni povedi uporabila kar dve besedi, s katerima je želela poživiti besedilo. SSKJ namreč besedo *zavihteti* definira (1975, 811) kot »držech v roki premakniti kaj v velikem loku«, besedo *kraljevati* (1975, 467) pa kot »biti kralj, vladati kot kralj«. Teh besed načeloma ne bi smela uporabiti za poimenovanja v nogometu, vendar je menila, da ustrezno opisujeta dogajanje v angleškem nogometnem prvenstvu.

Avtorica na svojevrsten način popestri tudi opis tekme med Tottenhamom in Liverpoolom: »V zadnji in obenem tudi najzanimivejši tekmi 15. kroga pa sta se pomerila vroči Tottenham in iz zimskega spanca zbujajoči se Liverpool, ki je letos že odščipnil točke Chelseaju in Arsenalu.«

Pocakova je tako Liverpool označila z uporabo besed iz živalskega sveta, s katerimi je želela povedati, da je ta klub po slabših rezultatih začel nizati uspehe. Tudi pri Tottenhamu se je poslužila posebne besede, saj SSKJ (1975, 529) izraz *vroč* definira kot: »ki ima razmeroma visoko temperaturo«. Novinarka s tem pridevnikom ni želela povedati, da imajo nogometaši

Tottenhama visoko temperaturo, temveč da so »vroči« v rezultatskem smislu. Novinarka članek zaključi s podatkom, da je vseh dvajset moštev v enem samem krogu doseglo vsaj en gol, kar se ni zgodilo še nikoli.

Članek 17: Zlobnež ali heroj, ni pomembno (Tamara Pocak, 3. december)

Analizirani članek z dne 3. decembra ima naslov, za katerega lahko brez dvoma rečemo, da je namenjen pritegnitvi bralčeve pozornosti in ni informativne narave, saj se glasi *Zlobnež ali heroj, ni pomembno*. Takšen naslov je primernejši za poimenovanje akcijskega filma kot informativnega članka, vendar je avtorica z mešanjem prvin zabave in informacij želela pritegniti k branju.

Novinarka v nadnaslovu pojasni, da članek govori o napadalcu Manchester Cityja Emmanuelu Adebayorju, ki je od najbolj zaželenega nogometaša postal igralec, ki trenutno le greje klop. Pocakova tudi v vodilu uporabi le informativne prvine in še dodatno pojasni ozadje dogajanja okoli omenjenega napadalca.

Avtorica članka nato na samem začetku besedila znova uporabi izraze, s katerimi želi narediti svoj članek bolj zanimiv in berljiv, saj piše: »V različnih obdobjih svoje kariere je bil Adebayor nogometaš, ki je s svojimi potezami in topovskim strelom navduševal množice. /.../ Po odhodu iz Arsenala, kjer je postal velika zvezda, nikoli več ni zasijal v polnem sijaju.«

Novinarka je tako nogometašev udarec primerjala s topovskim strelom, s čimer je želela bralcu prikazati, kako močan naj bi bil njegov strel. Nato z izrazom *velika zvezda* namiguje na to, da gre za izjemno popularnega nogometaša z zvezdniški statusom, ki pa v novem klubu ni pokazal vseh svojih sposobnosti. Tamara Pocak v nadaljevanju znova popestri svoj članek z zabavnimi prvinami: »Po zelo obetavnem začetku je že kazalo, da Adebayor ne bo šel po poti Thierryja Henryja, čigar zvezda je v Barceloni hitro potonila. /.../ Adebayor je ob vedno razpoloženem Carlosu Tevezu dobival vse manj priložnosti v prvi enajsterici in z drobtinicami, ki mu jih namenja trener Roberto Mancini, ne more biti zadovoljen.«

Tamara Pocak ponovno uporabi izraz *zvezda*, s katerim je želela opisati nogometašev status zvezdnika. Tukaj Adebayorja primerja z nekdanjim soigralcem pri Arsenalu Thierryjem

Henryjem, ki se po mnenju avtorice po prestopu k španski Barceloni ni dobro znašel. Bralec v nadaljevanju lahko zasledi tudi izraz *drobtinice*, ki pa nima nič s hrano, temveč je želela novinarka povedati to, da trener Manchester Cityja Roberto Mancini svojemu igralcu Emmanuelu Adebayorju na tekmah namenja majhno minutažo. Tamara Pocak nato svoj informativni članek sklene z mnenjem uredništva, ki ga zapiše v prvi osebi množine:

Kamorkoli bo januarja šel, njegov odhod je skoraj neizogiben, a smo lahko prepričani, da bo poskrbel za to, da bo spet v središču pozornosti. Že zdaj namreč veliko prahu dviguje z morebitnim odhodom k Tottenhamu, saj bi si tako nakopal ne le jezo (jeze, op. a.) trenutnih delodajalcev, temveč tudi nekdanjega kluba. Ampak povsem netipično bi bilo, če bi si togovski reprezentant izbral klub, v katerem bi bili zadovoljni vsi.

Avtorica v zaključku uporabi tudi frazo *dvigniti prah*, ki jo SSKJ (1979, 954) definira kot ekspresivni izraz za *povzročilo je razburjenje, govorce*. Novinarka je s to frazo želela povedati, da bi Adebayor z morebitnim prestopom iz Manchester Cityja k Tottenhamu, ki je mestni tekmeec njegovega nekdanjega kluba Arsenala, poskrbel za veliko razburjenje.

Članek 18: Naj se veseli december začne (Tamara Pocak, 4. december)

Novinarka Ekipe Tamara Pocak je 4. decembra objavila članek z naslovom *Naj se veseli december prične*. Gre za povsem zabavno prvino, ki nima prav nič skupnega s športom in je namenjena le popestritvi članka. Pocakova nato v nadnaslovu pojasni, da se bo v svojem članku osredotočila na vodilno moštvo angleškega prvenstva Manchester United: »Za rdeče vrage, ki so v prejšnjem krogu prevzeli prvo mesto na lestvici, se začenjajo naporni praznični dnevi.«

Novinarka vodilo članka začne s podatkom, ki ni v zvezi z angleškim prvenstvom – rusko organizacijo svetovnega prvenstva v nogometu –, s katerim je želela obogatiti svoje besedilo. V uvodu lahko zasledimo tudi vrinjeno mnenje, ki ga je avtorica zapisala v prvi osebi množine, nato pa se na koncu posveti Manchester Unitedu, ki ga omenja v nadnaslovu:

Angleži še zmeraj niso preboleli tega, da jim je mafajska Rusija, kot so jo poimenovali v večini dnevnikov, speljala svetovno prvenstvo čez osem let, na katerega so zaman čakali že od leta 1966, in prepričani smo lahko, da bodo na ta veliki dogodek čakali še veliko dlje. Z nekoliko grenkim priokusom se šalijo, da so v zameno za mundijal dobili rusko vreme, saj je tako kot Slovenijo tudi Otok pobelil sneg. A v taboru rdečih vragov se ne ozirajo na neuspeli projekt in slabe vremenske razmere, saj so uspeli prevzeti vodstvo na lestvici, a decembra jih čaka že zelo težko delo.

Tamara Pocak svoje besedilo začne z opisom nedavnega dogajanja pri Manchester Unitedu, pri tem pa uporabi tudi ekspresivni izraz *prevetriti*, ki ni značilen za področje športa, natančneje nogometa: »Po visokem in presenetljivem porazu v ligaškem pokalu je v Manchestru vladalo nekaj slabe volje, saj so bili prepričani, da bodo kljub prevetreni in izjemno mladi ekipi uspeli premagati West Ham.«

Slovar slovenskega knjižnega jezika (1985, 87) termin »prevetríti« definira kot »povzročiti, da se določeno neprimerno, neurejeno stanje spremeni«. Novinarka v tem primeru ni primerno uprabila tega izraza, saj ni želela povedati, da je bilo v Unitedu neprimerno stanje, temveč to, da so na pokalni tekmi z West Hamom nastopili s spremenjeno postavo, da je igralo veliko število veliko neuveljavljenih igralcev.

Novinarka Tamara Pocak v nadaljevanju članka znova uporabi besedno zvezo »veseli december«, ki ne spada v informativni članek, in se ga je poslužila za to, da svojemu članku doda nekaj prazničnega pridiha: »Z veseljem decembrom in prazničnim obdobjem se je optimizem naselil tudi v domove varovancev Carla Ancelottija, ki so bili največji poraženci novembra.« Novinarka s to povedjo ni želela povedati, da se je v vse domove igralcev Chelseaja naselil optimizem, temveč da naj bi imeli pri tem londonskem klubu več razlogov za dobro voljo. Pocakova nato že v naslednji povedi ovrže svojo trditev o optimizmu, saj piše, da: »Po zapravljeni točkovni prednosti, ki bi jim zagotovila predčasne vesele praznike, so v zadnjem krogu iz rok izpustili tudi vodstvo in so zdaj oni tisti, ki morajo čakati na spodrseljaj rdečih vragov.«

Tamara Pocak svoj »praznični članek« sklene tudi z omembo Božička, s čimer svojemu besedilu doda še nekaj senzacionalizma: »Začetek praznično obarvanega decembra bo tako še

kako vesel, še bolj veselo pa bo nadaljevanje, ko bomo lahko videli, komu od kandidatov za naslov bo Božiček namenil največji zalogaj točk.«

Članek 19: Zakaj ne bi še desetič? (Tamara Pocak, 18. december)

Devetnajsti analizirani članek ima naslov *Zakaj ne bi še desetič?* Iz njega ne moremo izvedeti, o čem bo govorila avtorica, ki nam nekaj več informacij ponudi v nadnaslovu. Tam je zapisano, da bo »vodilni Manchester United skušal na derbiju 18. kroga popraviti svojo statistiko proti Chelseaju«. Bralec tako lahko ugotovi, da se naslov nanaša na slabo statistiko kluba Manchester United, toda za popolno informiranost mora prebrati celoten članek.

Avtorica Tamara Pocak vodilo članka popestri s prvinami zabave, saj piše: »Otočani se ob koncu vsakega koledarskega leta bolj kot Božička in dedka Mraza razveselijo nogometnih poslastic, ki jih ta praznični mesec ponuja.«

Pocakova tako omeni obe simbolični osebi, ki ju povezujemo z mesecem decembrom – Božička, ki je *simbolični starček, ki o božiču obdaruje otroke* (SSKJ 1970, 179), ter dedka Mraza, ki je *simbolični starček, ki ob novem letu prinaša darila* (SSKJ 1970, 347) –, a z nogometom nimata nič skupnega, služita le za popestritev članka.

Novinarka dnevnika Ekipa nato tudi sam članek začne z navezavo na Božička in dedka Mraza pri čemer ju poimenuje nekoliko drugače, tudi tokrat z namenom, da naredi svoj članek bolj berljiv in »privlačen« za bralca: »December je mesec velikih. V mislih nimamo velikih mož, ki bodo čez teden dni obdarili majhne in nekoliko večje otroke, temveč kopico velikih derbijev v angleškem prvenstvu.«

Avtorica članka se kasneje posveti pisanju o derbiju kroga med Manchester Unitedom in Chelseajem, kjer bralec lahko ugotovi, kaj je želela povedati z naslovom: »Zadnja zmaga rdečih vragov na Stamford Bridgeu namreč sega v davno leto 2002, od takrat pa je Chelsea na svojem terenu vknjižil pet zmag in štiri neodločene rezultate.« Bralcu šele tu postane jasno, da je Pocakova želela postaviti vprašanje, zakaj se ne bi Chelsea na domačem igrišču proti Manchester Unitedu še desetič zapored izognil porazu.

Tamara Pocak v nadaljevanju članka poda še nekaj informacij in izjav o tekmi med Unitedom in Chelseajem, svoje besedilo pa zaključí s predstavitvijo informacij o tekmi med Arsenalom in Stoke Cityjem, ki sta prav tako igrala v istem krogu angleškega prvenstva.

Članek 20: Oživljanje je pomagalo (Tamara Pocak, 31. december)

Pri Ekipi so 31. decembra 2010 objavili članek Tamare Pocak z naslovom *Oživljanje je pomagalo*. Če bralec na prvi pogled dobi vtis, da bo članek govoril o določenem nogometasu, ki je zaradi takšnega ali drugačnega razloga izgubil zavest, nato pa so ga ljudje z znanjem prve pomoči uspešno oživljali, se moti. Poleg članka je fotografija nogometasa Liverpoola Fernanda Torresa, kar bi lahko bil namig, da so morebiti prav njega oživljali na igrišču oziroma zunaj njega, vendar ga avtorica v samem besedilu ne omeni niti enkrat, tako da se bralec lahko še naprej sprašuje, kaj je novinarka Ekipe želela povedati s svojim naslovom. Pri razrešitvi tega odgovora ni v pomoč niti nadnaslov, saj tam piše, da bo »novo leto na Otoku še kako zanimivo, saj se je boj za naslov prvaka popolnoma razplamtel«.

Pocakova je v nadnaslovu uporabila termin »razplamteti«, ki ne sodi na področje nogometa, temveč služi kot popestritev članka. Slovar slovenskega knjižnega jezika (1985, 389) namreč besedo razplameteti definira kot *narediti, povzročiti, da kaj začne močno plamteti*. Od tu postane jasno, da je novinarka le želela ponazoriti, za kako ogorčen boj gre v angleškem nogometnem prvenstvu.

Avtorica članka tudi v vodilu ne pojasni, kaj točno je želela povedati s svojim naslovom, odgovor na to vprašanje mora bralec poiskati v glavnem besedilu. To se začne na pripovedni način, s katerim novinarka neposredno nagovarja bralca. Takšen način ne sodi v informativni članek, vendar ga je Pocakova vseeno uporabila, da je bralcu približala dejstvo, kako težko je v angleškem prvenstvu napovedati končnega zmagovalca: »Če bi vas kdo na začetku leta vprašal, kako bo vaše življenje potekalo teh 365 dni, kaj vse boste doživeli in videli, koga vse boste spoznali, s kom se boste kregali, v koga se boste zaljubili in s kom boste preživeli zadnjo noč, bi se verjetno vsak od nas zmotil v vsaj eni od teh stvari. Ravno tako težko je po začetku sezone sklepati o končnem zmagovalcu angleškega prvenstva.«

Sledi opis slabih rezultatov londonskega moštva Chelsea, kjer avtorica ne govori o nikakršnem oživljanju, a obstaja velika verjetnost, da je z naslovom mislila poudariti prav prekinitev rezultatske krize tega moštva:

Če bi se vse nadaljevalo, kot se je začelo, bi lahko že po polovici naslov podelili londonskemu Chelseaju. A njegova sezona se je pred slabima dvema mesecema povsem obrnila. Od najmočnejše in najprepričljivejše ekipe ne le na Otoku, temveč na celotni stari celini je padel na točko, ko mora zdaj on gledati v hrbet tistim ekipam, ki so se zdela svetlobna leta oddaljena. Po šestih zaporednih tekmah brez poraza je koledarsko leto zaključil z zmago in italijanski strateg Carlo Ancelotti, ki je že bil v skrbeh za svoj položaj, bo lahko praznike preživel nekoliko bolj mirno. Londončani so imeli najslabši niz po letu 1999, ki pa so ga na tekmi proti Boltonu z golom francoskega reprezentanta Florenta Maloudaja prekinili.

Novinarka nato članek nadaljuje z opisom tekme med Arsenalom in Wiganom, ki se je končala z neodločenim izidom – rezultata ni navedla – in izjavo nogometaša Cesca Fabregasa, ki je kritiziral sodniške odločitve. Zadnji del besedila je namenjen klubu Liverpool, ki se, po avtoričinih besedah, ne more pobrati iz brezna, v katerega je padel takoj na začetku sezone, zaradi česar so številni navijači zahtevali odstop glavnega trenerja Roya Hodgsona. Novinarka nato svoj članek sklene z razmišljanjem: »Mogoče se Redsom obetajo boljši časi, mogoče je tudi to, da je njihovega statusa ene najboljših angleških ekip konec, lahko pa se bo v naslednjem letu zgodilo nekaj povsem nepričakovanega. Nekaj takega, na kar ob zaključku tega koledarskega leta niso niti upali pomisliti. Življenje, pa naj bo na splošno ali v angleškem prvenstvu, je namreč polno presenečenj.«

Članek 21: Tokrat pa kar proti njim (Andrej Miljković, 3. januar)

Andrej Miljković je 3. januarja v Ekipi objavil članek z naslovom *Tokrat pa kar proti njim*. Gre za besedilo, v katerem na čustven način povzdiguje vrnitev enega izmed najpopularnejših angleških nogometašev Davida Beckhama v Anglijo, pri čemer je v tistem obdobju omenjeni nogometaš le začel trenirati pri Tottenhamu, za to moštvo ni nikoli nastopil na uradni tekmi.

Miljković že v vodilu članka nakaže na to, da gre po njegovem mnenju za izjemnega igralca, ki živi za nogomet: »Da, ikona angleškega nogometa in nasploh zvezdniškega življenja misli smrtno resno. /.../ David Beckham spet ne razmišlja o tem, da bi ob premoru v tem tekmovanju zbral svojo družino in z njo odletel nekam, kjer trenutno uživajo v poletnih temperaturah. Namesto tega bo kar topli Los Angeles še tretje leto zapored zamenjal za hladno in nasploh neprijetno Evropo, njegovi izbranci pa so tokrat londonski spursi (Tottenham Hotspur, op. p).«

Miljković glavno besedilo začne s tem, da se »pokesa« svoje zmote, ker je bil eden izmed tistih, ki niso verjeli, da Beckhamov prestop leta 2007 iz Reala v Los Angeles ni bil le finančne narave: »Ko pa je na vrhuncu moči obrnil hrbet stari celini in se odločil za kariero v bolj kot ne ekshibicijski ameriški ligi, so se nanj v polnem obsegu usule vse tiste kritike, ki so jih nogometni navdušenci prej nekako zadržali zase. Ni ga namreč bilo junaka, ki bi takrat dejansko verjel v to, da Becks v Združene države odhaja z resnim poslanstvom. /.../ Že nekaj časa je jasno, kako zelo s(m)o se vsi skupaj motili.«

Novinar Ekipe nato angleškega nogometaša prikaže kot izjemnega tudi zaradi privrženosti državi in reprezentanci, nato pa na čustveno obarvan način opiše njegovo poškodbo leta 2010, zaradi katere ni mogel nastopiti na svetovnem prvenstvu v Južni Afriki: »Ko je zadevo ponovil tudi leto pozneje v želji, da bi zaigral na svetovnem prvenstvu v Južni Afriki, je bil vse skupaj že presežek, o katerem so pisali vsi epi. In tudi med največjimi sovražniki nogometne romantike ga ni bilo takega, ki se mu ne bi orosilo oko, ko so se Becksove sanje o igranju na prvem afriškem mundijalu razblinile ob poškodbi ahilove tetive na prvenstveni tekmi s Chievom.«

Andrej Miljković stopnjuje s pisanjem hvalnic na račun Beckhama in njegovih dosežkov ter znova piše tudi o njegovi neomajni povezanosti z angleško reprezentanco.

Becks je postal veliki junak. Postal je simbol profesionalizma, vztrajanja, prizadevanj in želje. Postal je sinonim za nekoga, ki je v življenju dosegel prav vse, zaslužil gore denarja in si ustvaril sanjsko družinsko življenje, a vendar je ležal v solzah ob igrišču, ko mu je usoda preprečila nastop na četrtem zaporednem svetovnem prvenstvu. Pa ne

samo to, vseeno je odpotoval v Južno Afriko, tam spremljal reprezentanco in sodeloval z njo ter skupaj s fanti jokal tudi po tako zelo bolečem porazu proti Nemčiji.

Avtor članka šele po obsežni predstavitvi igralca in njegove ljubezni do nogometa piše, da njegov začasni prestop v Tottenham vendarle ni uraden, kar je potrdil tudi trener tega kluba Harry Redknapp: »Ta je že na petkovi silvesterski tiskovni konferenci dal vedeti, da sta si Tottenham in Beckham zelo blizu ter da bi lahko prišlo do dogovora.« Novinar nato besedilo sklene s tem, da se obeta popestritev angleškega prvenstva, a se to ni zgodilo, saj je David Beckham le treniral z londonskim moštvom, nastopil pa ni na nobeni tekmi. Andrej Miljković je tako iz novice, da je Beckham začel trenirati s Tottenhamom, ustvaril obširen in s čustveno obarvan pregled kariere nogometaša s statusom ikone.

Članek 22: Sočnost šejkovega bureka (Andrej Miljković, 6. januar)

Naslednji analizirani članek Andreja Miljkovića ima elemente zabave oziroma senzacionalizma, kar je vidno že ob pogledu na naslov – *Sočnost šejkovega bureka*. V tem primeru ne gre za nikakršno povezo s kulinariko oziroma za članek o hrani, temveč o napadalcu Bosne in Hercegovine Edinu Džeku. Avtor to pojasni tudi v informativnem nadnaslovu: »Bosanski zvezdnik je po letu in pol spogledovanja z največjimi evropskimi klubi prestopil k Manchester Cityju.« Novinar je tudi na tem mestu naredil napako, saj je gre za dejansko spogledovanje oziroma izražanje naklonjenosti ali simpatije do osebe drugega spola, temveč za tehtanje poslovnih priložnosti in sodelovanja z določenim klubom.

Andrej Miljković na začetku besedila pojasni, kakšen nogometaš je Edin Džeko – v Evropi je bilo sicer kar nekaj bolj cenjenih in uveljavljenih napadalcev, pa vendar so mediji prav člana Wolfsburga povezovali s številnimi klubi iz najvišjega razreda. Novinar nato v informativni članek doda svoje mnenje, rekoč, da je bilo po zanimanju Manchester Cityja za nogometaševe usluge hitro jasno, kje bo nadaljeval kariero:

Jasno je bilo, da se praktično ne more končati drugače kot s prestopom bosanskega dragulja v klub, ki ima na svojem plačilnem seznamu že kopico na hitro kupljenih napadalcev in ki še vedno posluje brez pravega koncepta. Le Manchester City je bil v januarskih dneh novega leta 2011 pripravljen plačati dobrih trideset milijonov evrov,

kar je bilo najmanj, s čimer bi se zadovoljil klub pod okriljem avtomobilističnega velikana Volkswagna.

Avtor članka šele v sklepnem delu besedila pojasni, da »burek« iz naslova predstavlja metaforo, in ne dejanske hrane, ki bi jo Džeku ponujal lastnik Manchester Cityja, šejk Mansour:

Kako sočen je torej burek, ki ga na štadionu City of Manchester ponuja brezmejno bogati šejk Mansour? /.../ Zagotovo bureku ni para, če je metafora za plačo, ki bo nedvomno višja, kot bi jo Džeko prejemal kjerkoli drugje. Če je burek metafora za vsesplošno nogometno blagostanje, pa se ne moremo znebiti občutka, da je mladenič svoje najlepše priložnosti po spletu okoliščin in z nekaj malega lastne krivde zamudil v bližnji preteklosti.

V tem primeru gre torej za očitno mešanje prvin zabave v informativni članek. Andrej Miljković se je odločil, da del teh prvin umesti v naslov, ki bi se lahko glasil tudi nekoliko manj senzacionalistično, na primer »Privlačnost šejkovega denarja«, vendar pa ne bi vzbudil tolikšne pozornosti bralca kot omemba bureka, ki na prvi pogled nima nič skupnega z nogometom.

Članek 23: Kraljevski le sprejem (Jure Bohorič, 17. januar)

Športni dnevnik Ekipa je 17. januarja objavil članek Jureta Bohoriča z naslovom *Kraljevski le sprejem*. Čeprav se na prvi pogled zdi, da bo v besedilo, posvečeno nogometu, vpletal tudi informacije o kraljevi družini oziroma kraljevskemu sprejemu, to ne drži. To sicer ni razvidno iz nadnaslova, kjer piše, da so se »vsi štirje nedeljski derbiji v premier ligi končali z neodločenim izidom,« temveč lahko bralec ozadje naslova prepozna z branjem pripisa fotografiji: »Kralj se je vrnil, a kljub temu, da so na Anfieldu po skoraj 20 letih znova pozdravili Kennyja Dalglisha v vlogi trenerja Liverpoola, so rdeči le remizirali na večnem mestnem derbiju proti Evertonu.«

Tu postane jasno, da se beseda »kralj« navezuje na trenerja Liverpoola Kennyja Dalglisha in na katerega izmed članov angleške kraljeve družine. Jure Bohorič o tem piše tudi v besedilu,

katerega del, povečen Liverpoolu, se začne z mednaslovom *Brez čudežne palice*. Novinar je tam o Dalglishu zapisal:

Strokovnjaka, ki se ga zaradi zaslug iz preteklosti drži vzdevek Kralj, so navijači Liverpoola ob vrnitvi po skoraj 20 letih pozdravili na kraljevski način, a vidno ganjeni upokojeni nogometaš po tekmi vendarle ni imel veliko razlogov za pretirano veselje. Tudi na svoji tretji tekmi po tem, ko je na klopi zamenjal Roya Hodgsona, je namreč neuspešno naskakoval zmago. /.../ Tudi Dalglish, ki je leta 1991 odstopil po derbiju z mestnim rivalom, v rokah nima čudežne palice, s katerim bi končal nočno moro, v kateri se je znašel eden najbolj trofejnih klubov vseh časov.

V članku Jureta Bohoriča tako ni govora o pravem članu kraljeve družine, kot bi sprva lahko predvidevali po naslovu, ampak le o t. i. kralju nogometnega moštva Liverpool.

Članek 24: Kdor ima, pač lahko (Jure Bohorič, 20. januar)

Senzacionalizem se v člankih lahko kaže na več ravneh. Če je bila večina dosedanjih analiziranih člankov primer besedil, kjer je tovrstni način pisanja prisoten bodisi v naslovu bodisi v besedilu članka, pa je naslednje analizirano besedilo primer tega, kako se senzacionalizem lahko kaže v nadnaslovu.

Jure Bohorič je namreč nad članek o angleškem prvoligašu Aston Villi, ki ima naslov *Kdor ima, pač lahko*, zapisal sledeči nadnaslov: »Absurdno, Aston Villa je osupnila nogometni svet s skorajda 30 milijonov evrov vrednim nakupom Darrenta Benta.«

Slovar slovenskega knjižnega jezika (1970, 6) termin *absurd* definira kot nekaj, kar je »v nasprotju z logiko, nesmisel«. Ta termin le redko najdemo v nadnaslovu športnega dnevnika, pogosteje ga je moč zaslediti v kakšnem izmed senzacionalističnih časopisov, med drugimi Slovenskih novic. To potrjuje tudi obisk njihove spletne strani, kjer je eden izmed zavihkov poimenovan »bizarno«.¹¹

¹¹ Slovenske novice. Dostopno prek: <http://www.slovenskenovice.si/> (24. maj 2013).

Novinar ekipe nato uporabo termina *absurd* želi upravičiti v vodilu, kjer opisuje zgroženost angleških novinarjev nad dragim prestopom nogometaša Darrenta Benta iz Sunderlanda v Aston Villo, nato pa doda tudi svoje prepričanje, da je lastnik slednje Randy Lerner izgubil razsodnost:

Ko ne veš, kaj bi naredil, pritisni gumb za paniko. S temi besedami so angleški mediji pokomentirali zares neverjetno potezo Randyja Lernerja, ameriškega poslovneža in lastnika angleškega prvoligaša Aston Ville, ki je v sila kriznem trenutku, v katerem se je znašel njegov klub, več kot očitno izgubil razsodnost. Kako bi drugače razumeli potezo, ki jo je potegnil, kako bi drugače razumeli dejstvo, da je za nakup nogometaša, ki se ne more pohvaliti niti s tem, da je standarden član svoje reprezentance, zapravil neverjetnih 22,5 milijona evrov (odškodnina bi lahko narasla celo na 28,5 milijona evrov)!

Novinar Ekipe v nadaljevanju članka pojasni, da je Aston Villa za prestop Benta plačala največji znesek v svoji zgodovini, ter dodaja, da je višina odškodnine občutno pretirana. Bohorič v besedilu omeni tudi to, da bo Sunderland za prejeto odškodnino lahko konkretno okrepil ekipo, nato pa v informativen članek doda še eno prvino senzacionalizma – šaljivo mnenje uredništva, s katerim sklene svoj članek: »A če se bodo na štadionu luči odločili za takšno potezo, potem jim svetujemo: kupite koga iz Slovenije. Skoraj 30 milijonov evrov bi nam prišlo še kako prav. Je pa res, da bi lahko za ta znesek verjetno kupili kar celotno ekipo Maribora.«

Članek 25: Večerno deževanje funtov (Andrej Miljković, 1. februar)

Da je poročanje športnih časnikov tesno povezano s pisanjem o športnih zvezdnikih, dokazujejo članki Ekipe iz meseca februarja. Novinarja časnika Tamara Pocak in Andrej Miljković sta se namreč posvetila obširnemu pokrivanju odmevnega prestopa napadalca Liverpoola Fernanda Torresa v londonski Chelsea. Pocakova in Miljković bralcem Ekipe v prvih sedmih dneh ponudita štiri članke o ozadju tega prestopa, ki jih bom predstavil v nadaljevanju.

Prvi članek, ki ga je napisal Andrej Miljković, so pri Ekipi objavili prvega februarja. Že njegov naslov (Večerno deževanje funtov) priča, da ne gre le za navaden informativni članek. Avtor s tem ni želel povedati, da je v Veliki Britaniji iz neznanega razloga deževal denar, temveč to, da so moštva med zimskim prestopnim rokom zapravila velike vsote denarja. Miljković je svojemu senzacionalističnemu naslovu dodal še tovrstni nadnaslov, v katerem je zapisal: »Vročee zadnje ure, januarski prestopni rok se je pričakovano končal z rekordno selitvijo Fernanda Torresa v Chelsea in s prav tako rekordnim prihodom Andyja Carrolla na Špančevo mesto.«

Novinar športnega časnika v vodilu pojasni, da je bila selitev »velikega španskega zvezdnika« Fernanda Torresa osrednji dogodek prestopnega roka v Angliji, saj gre za nogometaša, ki je pri Liverpoolu postal velik ljubljenec navijačev. Andrej Miljković o njegovem statusu piše tudi z naslednjimi besedami:

*Kar nekaj dvomov na to temo je bilo sicer prisotnih, ko je Liverpool ob koncu preteklega delovnega tedna gladko zavrnil prvo ponudbo Chelseaja in poudaril, da **ljubljenec občinstva** na Anfieldu svojega kluba ne bo zapustil. A večina se jih je razblinila že nekar ur pozneje, ko se je z zahtevo po prestopu oglasil sam Torres in tako **strl srca navijačev rdečih iz mesta Beatlov**. /.../ Ko je v nedeljo zvečer iz najbolj zanesljivih angleških virov pricurjla vest, da se Liverpool pospešeno pripravlja na to, da bo ob zvišani ponudbi Chelseaja rekel da in ostal **brez ene od svojih ikon**.*

Novinar Ekipe v članku nazorno opiše, kakšen položaj si je Torres ustvaril pri Liverpoolu, pri tem pa je, namerno ali nenamerno, izpustil podatek, za kolikšno vsoto je zamenjal delodajalce. Miljković v svojem besedilu le zapiše, da je Liverpool uradno potrdil »novico o sprejeti ponudbi Chelseaja (v višini več kot 50 milijonov evrov)«, točnega zneska pa ne razkrije. Avtor bi tega lahko navedel v članku, še posebej zato, ker gre za zgodovinsko vsoto denarja, kar je omenil zgolj v zapisu pod sliko: »Novi napadalec londonskega Chelseaja, najdražji nogometaš v zgodovini britanskega nogometa Fernando Torres, je bil osrednje ime zadnjega dne januarskega prestopnega roka.«

Avtor članka s tem zaključi pisanje o Fernandu Torresu, ki so mu v prihodnjih dneh namenili še veliko pozornosti, ter do konca besedila piše o tem, kaj se je v Italiji zgodilo med zimskim prestopnim rokom.

Članek 26: V spomin nanj le še pepel (Tamara Pocak, 2. februar)

Če je članek Andreja Miljkovića v glavnem služil predstavitvi samega prestopa Španca Fernanda Torresa, pa Tamara Pocak naslednji dan piše o podrobnostih prestopa tega nogometaša v Chelsea in o posledicah, ki jih je povzročila zvezdnikova menjava kluba.

Pocakova je članek nasloвила *V spomin nanj le še pepel*, v nadnaslovu pa zapisala, da je Chelsea z rekordnim prestopom poskrbel za vznemirjenje v mestu Beatlov. To podkrepi tudi s fotografijo, na kateri navijači zažigajo dres Fernanda Torresa, spodaj pa piše: »Tako so od Fernanda Torresa v mestu Beatlov ostali le pepel in sočne kletvice.«

Novinarka svoj članek začne z informativnim vodilom, v katerim zapiše točno vsoto denarja, ki ga je Chelsea plačal za prestop Torresa, konča pa ga s pisanjem o tem, kako so se na selitev odzvali v Liverpoolu: »A niti 58 milijonov evrov, ki so jih redsi prejeli zanj, pri navijačih ne odtehta jeze in žalosti, ki jo navijači čutijo ob odhodu najpomembnejšega igralca.«

Pocakova nato v besedilu podrobno opiše, kako so navijači Liverpoola reagirali tisti ponedeljek na prestop Fernanda Torresa, ki je nemudoma postal nezaželena oseba: »Takrat so se navijači zbrali na ulicah, letele so psovke in kletvice, nekateri pa so šli tako daleč, da so zažgali njegov dres, tako da je od njega v Liverpoolu ostal le pepel. /.../ Večina ga je obtožila, da ga je premamil denar, ki ga v Chelseaju ne primanjkuje, mnogi so njegovo izvoljenko v novonastalih navijaških pesmih opozarjali na Johna Terryja, ki je znan po mnogih aferah, tudi z dekleti svojih soigralcev. /.../«

Novinarka nato selitev španskega nogometaša iz Liverpoola v Chelsea označi tudi za dramo in celo izdajo: »Da bi bila celotna drama še bolj podobna zapletu mehiških nadaljevank, bo Torres svojo prvo tekmo v dresu modrih odigral na Stamford Bridgeu, in to prav proti redsom ta konec tedna /.../ izdaje pravi navijači ne pozabijo tako hitro. A če vprašate kateregakoli navijača redsov, je bila Torresova poteza prav to in verjetno že danes upajo, da jim ne bi s kakšnim golom dodal soli na že tako globoko in bolečo rano.«

To je bil drugi v nizu člankov o zvezdniku Fernandu Torresu, pri čemer je bilo v ospredju opisovanje dramatičnih dogodkov izven igrišč, in ne njegovih sposobnosti na njih, zaradi katerih je sploh prestopil k londonskemu Chelseaju.

Članek 27: Ne vem, mogoče, ne bom... (Tamara Pocak, 5. februar)

V Ekipi so 5. februarja objavili članek Tamare Pocak z naslovom *Ne vem, mogoče, ne bom...* Gre za napoved tekem 26. kroga angleškega prvenstva, pri čemer se avtorica ponovno posveti zgodbi o prestopu Fernanda Torresa v Chelsea.

Čeprav iz samega naslova ni jasno, o čem bo govora, pa bralec to lahko izlušči iz nadnaslova, fotografij in uvoda. V nadnaslovu je zapisano, da bo »španski napadalec, ki je s svojim rekordnim prestopom dvignil toliko prahu, jutri debitiral proti svojemu nekdanjemu klubu«, tudi fotografiji kažeta tega španskega nogometaša. Na prvi je Torres s trenerjem Chelseaja Carlom Ancelottijem, ki skupaj držita Špančev dres na njegovi predstavitvi, na drugi pa je fotografija z odzivom navijačev Liverpoola na selitev Torresa v Chelsea. Ta namreč prikazuje sliko španskega nogometaša v dresu Liverpoola, na katero je nekdo zapisal »judas« (izdajalec) in »scum« (izmeček), spodaj pa je avtorica zapisala: »Navijači Liverpoola so ga tudi v trgovinah z navijaškimi rekviziti označili za izmečka.«

Tudi vodilo članka je namenjeno povzetku zgodbe o prestopu Fernanda Torresa, o kateri so pri Ekipi že obširno poročali: »V središču pozornosti tega konca tedna bo ne le na Otoku, temveč tudi pri vseh ljubiteljih nogometa krstni nastop španskega napadalca Fernanda Torresa. Ta je v ponedeljek poskrbel za razburljiv zaključek sila nezanimive nogometne tržnice, saj je trinajst minut pred iztekom roka podpisal pogodbo s klubom iz mesta Beatlov, s svojo odločitvijo pa je zelo razjezil svoje zdaj že nekdanje navijače.«

Novinarka je tako znova navedla že predstavljene podatke o prestopu Španca, pri čemer je naredila tudi napako, saj nogometaš ni prestopil v klub iz mesta Beatlov (Liverpool), temveč iz tega moštva v londonski Chelsea. Pocakova tudi v besedilu navede veliko število dejstev, o katerih je pisala že v svojem prejšnjem članku (glej članek 26), med drugim to, da bo svoj krstni nastop doživel proti svojemu nekdanjemu klubu, bralca pa ponovno spomni na to, kaj se je dogajalo v Liverpoolu po oznanitvi njegovega prestopa: »Ne le da navijači ne razumejo njegove odločitve, ne glede na to, kateri (kakšni, op. a.) so bili njegovi pravi motivi, najverjetneje je tudi nikoli ne bodo. Za njih je Torres navadni izdajalec, čigar drese so že naslednji dan zažigali in metali v smeti, tako da je najbolj znani angleški tabloid svoje bralce pozval k akciji, da naj jih raje podarijo v dobrodelne namene otrokom v Afriki.«

Tamara Pocak nato v svoje besedilo vključi mednaslov *Prvič in skoraj zadnjič*, s katerim nadaljuje zgodbo o prestopu Torresa, nato pa vključi tudi njegovo izjavo o tem, ali bo proti Liverpoolu proslavljal svoj morebitni gol, ki je služila kot navdih za naslov članka: »Liverpool je klub, ki mi je ponudil veliko in navijače zelo spoštujem. Poleg tega moram najprej sploh zaigrati, nato zadeti, in ne, mislim, da zadetka ne bom proslavljal.« Pocakova nato doda subjektivno oceno, da bi bila to že zaradi njegove varnosti pametna odločitev, saj bi v nasprotnem primeru prišlo do pravega spopada navijačev. Svojo trditev podpre z opisom dogodka med Arsenalom in Manchester Cityjem, na kateri je nekdanji napadalec Arsenalu Emanuel Adebayor dosegel gol, nato pa pretekel celotno igrišče in se pred navijači Arsenalu vrgel na kolena, tako da so ti začeli na igrišče metati razne predmete.

Članek Tamare Pocak, ki je načeloma posvečen napovedi novega kroga angleškega prvenstva, bolj kot temu služi za obnovitev dogajanja, ki ga spodbudil prestop Fernanda Torresa iz Liverpoola v Chelsea. Novinarka se znova osredotoči na tega španskega nogometnega zvezdnika, in ne na napovedi drugih tekem, kar bi lahko storila, saj je v februarju že podrobno predstavila, kaj se je zgodilo po selitvi Španca v londonski klub, tako da ti podatki niso nujni za razumevanje besedila. A v tem primeru se je odločila drugače, saj je mislila, da bo nadaljevanje zgodbe o prestopu nogometnega zvezdnika zanimivejše kot le sama predstavitev tekem 26. kroga.

Članek 28: Brez njega je toliko lažje (Tamara Pocak, 7. februar)

Ta članek je posvečen pregledu tekem 26. kroga angleškega prvenstva, pri čemer je znova v ospredju španski nogometni zvezdnik Fernando Torres in njegov prestop k Chelseaju. Ta podatek je razviden že iz naslova, ki se glasi *Brez njega je toliko lažje*, v nadnaslovu pa je zapisano, da je »Fernando Torres proti Liverpoolu odigral svojo prvo tekmo v dresu Chelseaja, rdeči vrage pa so doživeli prvi letošnji poraz«. Novinarka Španca izpostavi tudi na priloženi fotografiji, pod katero je pripisano: »Fernando Torres je bil včeraj v središču pozornosti nogometnega sveta, njegov debi proti Liverpoolu pa sta zaznamovala predčasni odhod na klopi in poraz Chelseaja.«

Novinarka v informativnem vodilu predstavi zanimivejše rezultate tekem v angleškem prvenstvu – nogometaši so dosegli rekordnih enainštirideset zadetkov, Arsenal je proti Newcastleu zapravil štiri gole prednosti, Torres pa je debitiral v dresu Chelseaja –, nato besedilo začne s ponovnim povzetkom prestopa Fernanda Torresa iz Liverpoola v Chelsea, o čemer so pri Ekipi podrobno pisali že v treh predhodnih člankih (glej članke 25, 26 in 27).

Vse od prejšnjega ponedeljka, ko je trinajst minut pred iztekom zimskega prestopnega roka Torres poskrbel za četrti najdražji prestop v zgodovini nogometa, so vsi z nestrpnostjo pričakovali njegov prvenec v dresu Londončanov. Z 58 milijoni evrov vrednim nasmeškom je polnil naslovnice, navijači redso pa so kar na ulicah zažigali njegove drese. A Špančev prvenec še zdaleč ni bil edino, kar se je ta konec tedna v nogometnem smislu dogajalo na Otoku.

Avtorica zatem piše o tekmi med Arsenalom in Newcastleom ter Wolverhamptom in Manchester Unitedom, nato pa se znova vrne na pregled tekme med Chelseajem in Liverpoolom, ki ga od ostalega besedila loči z mednaslovom *Maščevanje je še kako sladko*. Novinarka od tu naprej ne obnavlja dogodkov po Torresovi pridružitvi k Chelseaju, temveč se povsem osredotoči na opis tekme 26. kroga, na kateri Španec po njenem mnenju ni igral dobro, kar da zapiše z naslednjimi besedami: »Derbi se je razživel šele z njegovo zamenjavo dobre pol ure pred koncem« in da so navijači Liverpoola »z glasnim navijanjem pospremili nevidnega Torresa na klopi«.

Tamara Pocak svoje besedilo sklene s posmehljivim zaključkom, namenjenemu Fernandu Torresu: »Domači so tako po tekmi s Sunderlandom doma doživeli še en boleč poraz,

Liverpool pa... (nepravilna raba zamolka, op. a.) Za nekoga, ki je bil dolgo časa na samem dnu lestvice, trenutno šesto mesto pomeni skoraj toliko kot končna zmaga. Le kaj si o vsem tem zdaj misli Torres?« S tem člankom je konec obširnega poročanja in nenehnega obnavljanja večkrat napisanih dejstev o prestopu Fernanda Torresa, ki mu je Ekipa zaradi njegovega zvezdniškega statusa namenila veliko pozornosti.

Članek 29: Nabijmo puške in streljajmo (Tamara Pocak, 1. marec)

Avtorica je svoje besedilo nasloвила s hujskaškim naslovom *Nabijmo puške in streljajmo*, ki bolj kot v nogometni članek sodi v kakšnega z vojaško ali lovsko tematiko. Bralec v nadnaslovu dobi informacijo, da je rdeča nit članka tekma angleškega prvenstva med Chelseajem in Manchester Unitedom, novinarka pa nato v vodilu pojasni, zakaj je v njenem članku govora o puškah: »Obračun vodilne ekipe z varovanci Carla Ancelottija bi moral biti na sporedu že pred meseci, a je bil najprej zaradi višjih sil, drugič zaradi pokalnih obveznosti obeh ekip večkrat preložen. Ta scenarij je še najbolj ustrezal Londončanom, ki so po suvereni zmagi v ligi prvakov spet polni samozavesti, zračna puška Ashleyja Cola pa je bila na treningu tudi polna nabojev.«

Avtorica je v informativnem uvodu nekoliko nespretno vpletla opis »škandala«, kot ga je sama poimenovala, s treninga nogometašev Chelseaja, na katerem je Ashley Cole streljal s tujo zračno puško in po nesreči ranil enega od navijačev. Ko se je Pocakova seznanila s tem dogodkom, se ji je zdelo smiselno, da pripetljaj izkoristi za obogatitev svojega prispevka, ki je tudi poimenovan po tem incidentu, o katerem v besedilu piše zelo izčrpno:

Nepotrebni nemir v že tako napeto ozračje Chelseaja je pred dnevi vnesel branilec Ashley Cole, ki je na treningu z zračno puško nehote ustrelil navijača in ga ranil. Italijanski strateg je pred tekmo zagotovil, da bo Cole za to nepremišljeno dejanje ustrezno kaznovan, kar pa ne pomeni, da danes ne bo zaigral. Ne glede na ves škandal, ki ga je s tem sprožil, se še kako zaveda, da je angleški branilec eden najboljših na svojem položaju in ki lahko skoraj edini ustavi nevarne nalete Unitedovih napadalcev. Orožje, s katerim je ranil 21-letnega navijača, naj bi bilo že na prizorišču treninga, vendar to še zdaleč ne pojasni tega, zakaj ga je Cole vzel v roke, čeprav zagotavlja, da ni vedel, da je nabito.

Novinarka Ekipe je tako v svoj informativni članek vključila podroben opis »škandala« s treninga moštva Chelsea, ki pa bi ga zlahka izpustila ali ga dodala pod članek v obliki ločenega prispevka. Res je, da si je zvezdnik Londončanov privoščil veliko neumnost, vendar to na samo tekmo z Manchester Unitedom ni imelo velikega vpliva, saj Anglež za svojo potezo ni bil kaznovan s prepovedjo nastopanja proti Unitedu, tako da je podrobno opisovanje tega dogodka le senzacionalistični dodatek besedilu, kar velja tudi za hujskaški naslov.

Pocakova se v zaključku besedila posveti še incidentu nogometaša Uniteda Waynea Rooneyja, ki je na prvenstveni tekmi z Wiganom s komolcem udaril igralca nasprotnega moštva, a ušel kakršni koli kazni. Novinarka strogo obsodi dejanje tega t. i. rokoborca, članek pa konča s subjektivno oceno, da bo Manchester United zaradi tega zagotovo kaznovan. Začuda se ji ne zdi smiselno, da bi bil kaznovan tudi Chelsea, čigar nogometaš je ustrelil navijača: »A če verjamete v to, da se vse na neki način vrača, se bo mogoče že na tej tekmi Londončanov povrnila požrtvovalnost in ves trud, ki so ga kljub neuspehom vlagali, United pa je mogoče vso športno srečo, ki jo je imel v tej sezoni, vključno s kaznijo, ki se ji je v Rooneyjevem primeru res srečno izognil, zapravl.«

Članek 30: Pa vi poskusite, če znate (Tamara Pocak, 19. marec)

Potem ko so pri Ekipi v mesecu februarju podrobno pisali o prestopu Fernanda Torresa iz Chelseaja v Liverpool (glej članke 25, 26, 27 in 28), so španskemu zvezdniku tudi v aprilu posvetili kar nekaj člankov, vendar tokrat ne zaradi selitve v London, temveč slabe forme. Članek z dne 19. marca ima naslov *Pa vi poskusite, če znate*. Bralec lahko hitro ugotovi, da bo tudi tokrat govora o Torresu, saj so v časniku poleg besedila objavili njegovo fotografijo, pod katero piše: »Kako dolgo bo še trajala strelska suša zvezdnika Fernanda Torresa?«

Poleg slednjega se novinarka v članku osredotoči še na enega zvezdnika, nogometaša Manchester Cityja Maria Balotellija, kar razkrije v uvodu: »Astronomske vsote, ki so jih v zadnjih sezonah pri Cityju vložili v nakup novih igralcev, niso niti malo pomagale, ko je v najpomembnejšem trenutku celotno ekipo na cedilu pustil muhasti italijanski zvezdnik.« Pocakova na začetku besedila nadaljuje zgodbo o Balotelliju in predstavi, kakšne težave je povzročil svojemu klubu: »Kjer so težave, je tudi Mario Balotelli. Takšen slogan bi lahko po

incidentih na tekmi lige Europa razvili pri Cityju, kjer so vse prej kot zadovoljni z njegovim obnašanjem na igrišču. Povsem brez potrebe je namreč brcnil Gorana Popova, ki je imel tudi nekaj sreče, da mu Italijan ni snel glave.«

Avtorica nato tudi doda, da to ni bil edini incident, saj je Balotteli »dvignil veliko prahu« tudi s tem, ko si na enem izmed posnetkov, objavljenih na svetovnem spletu, ni znal obleči »markirke«, za nameček pa je želel tudi fizično obračunati z Dinamovimi navijači.

Novinarka se nato posveti pisanju o londonskemu klubu Chelseaju in »naslovnemu junaku« Fernandu Torresu, ki je s slabo učinkovitostjo na igrišču poskrbel za slabo voljo navijačev, pri čemer ne pozabi zapisati tudi količine denarja, ki so jo zanj odšteli pri Chelseaju:

In če so navijači nekaj časa z velikim navdušenjem pozdravljali njegov приход in stali v vrstah, da bi kupili njegov dres s številko devet, so zdaj že zelo nepotrpežljivi. Od igralca, za katerega so v prestopnem roku zapravili skoraj šestdeset milijonov evrov, pričakujejo, da bo to vstoto upravičil z goli. Mnogi menijo, da bo nekdanji član Liverpoola po prvem zadetku začel mreže nasprotnikovih vratarjev polniti kot po tekočem traku, a Španec je v dresu Chelseaja videti povsem izgubljen.

Tamara Pocak svoj članek sklene z izjavo Torresovega soigralca Didierja Drogbaja, ki pravi, da je zelo srečen v klubu, nato pa avtorica doda še oceno, da se mu ob Torresovi formi ni treba bati za svoj položaj v klubu. S temi besedami konča napoved tekem 30. kroga angleškega prvenstva, ki jo zaznamuje pisanje o dveh nogometnih zvezdnikih in njunih težavah na igrišču.

Članek 31: Nihče drug tako kot on(i) (Tamara Pocak, 21. marec)

Članek se nanaša na rezultate 30. kroga angleškega prvenstva. Novinarka tudi tokrat, tako kot pred dvema dnevoma, izpostavi Španca Fernanda Torresa, ki naj ne bi našel poti iz krize. To ni razvidno iz naslova, ki se glasi *Nihče drug tako kot on(i)*, temveč iz pripisa pod fotografijo, na kateri so nogometaši Chelseaja: »Mladi brazilski zvezdnik David Luiz se je po dveh mesecih izkazal za veliko boljši nakup kot Španec Fernando Torres.«

Novinarka na začetku besedila piše o tekmi med Manchester Unitedom in Boltonom, nato pa v središče pozornosti postavi Chelsea in novo neučinkovito tekmo Fernanda Torresa. Avtorica ta del besedila začne z mednaslovom *Verjemite, da bo*, s katerim želi poudariti upanje trenerja Carla Ancelottija, da bo Torres začel zadevati. V tem delu besedila bralca ponovno seznanja z vsoto, ki jo je londonski klub plačal za Torresa, ta pa tudi po osmih tekmah ni zadel gola. Novinarka na koncu poda subjektivno oceno, da le redki nogometni navdušenci verjamejo v Torresov izhod iz krize:

*Na drugi strani pa Fernando Torres, ki ga je Carlo Ancelotti v klub za skoraj **šestdeset milijonov evrov** pripeljal zato, da trese mrežo nasprotnikov, nikakor ne najde poti do gola /.../, a Španec, ki je prav na dan tekme dopolnil sedemindvajset let, te priložnosti ni izkoristil in tako njegovo **sušno obdobje traja že osem tekem** /.../. Ancelotti verjame v to, da bo Torres kmalu začel zadevati tudi v dresu Chelseaja. A v tem trenutku se zdi, kot da je edini, ki se mu to zdi verjetno.*

Tamara Pocak s temi besedami zaključi svoj članek, ki se, tako kot tisti z 19. februarja (glej članek 29), osredotoča na slabo formo Fernanda Torresa. Španski zvezdnik je med februarjem in marcem osrednja tema poročanja časnika Ekipe o angleškem prvenstvu, ki podrobno spremlja njegovo zgodbo, od prestopa iz Liverpoola pa do prvih strelskih težav oz. t. i. strelske suše.

Članek 32: Kdo je kdo v tej zgodbi? (Tamara Pocak, 23. marec)

Ekipa je 23. marca nadaljevala niz zgodb o slabi učinkovitosti španskega zvezdnika Fernanda Torresa. Tudi tokrat je avtorica članka Tamara Pocak, ki je naslov *Kdo je kdo v tej zgodbi?* podkrepila s senzacionalističnim nadnaslovom »Kakšna zmešnjava«, temu pa pripisala, da so pri Chelseaju kljub odlični formi nekoliko zaskrbljeni, glavni vzrok za to pa je Fernando Torres. Avtorica v vodilu pojasni, kaj je želela povedati s senzacionalističnim nadnaslovom – da je eden izmed dveh okrepitev Chelseaja, branilec David Luiz, v boljši formi kot najdražja okrepitev kluba, napadalec Fernando Torres: »Carlo Ancelotti bo krajši reprezentančni premor lahko izkoristil predvsem za to, da razmisli o novi vlogi, ki bi jo morebiti namenil najnovejši okrepitvi Fernandu Torresu. Rojeni napadalec se namreč v kraljevo modrem dresu

nikakor ne znajde, da o kakšnem obstreljevanju nasprotnikovih golov ne govorimo. Velik del njegove vloge pa je prevzel odkritje tega koledarskega leta, mladi Brazilec David Luiz.«

Novinarka bi se senzacionalističnemu nadnaslovu zlahka izognila in ga nadomestila z imenom enega ali drugega nogometaša, ki sta v ospredju, bodisi Fernanda Torresa bodisi Davida Luiza. Enako velja tudi za vojaški termin *obstreljevanje*, ki ga je uporabila v uvodu, saj bi bil le-ta razumljiv tudi v primeru, če bi napisala, »da o kakšni dobri formi oz. rednem doseganju golov ne govorimo«.

Tamara Pocak se na začetku besedila na kratko opiše 23-letnega nogometaša Davida Luiza, ki je v London prišel iz portugalskega moštva Benfica, nato pa predstavi večkrat ponovljeno zgodbo (glej članka 30 in 31), kako je Chelsea zapravil veliko vsoto denarja za španskega zvezdnika Fernanda Torresa, ki pa se v novem klubu nikakor ne znajde:

*Medtem ko so navijači španskega reprezentanta navdušeno pozdravljali, hitro pograbili njegov dres s številko devet, je stal Luiz v ozadju in se smehljaj. A kaj kmalu se je izkazalo, da je bila vsota, ki jo je naftni mogotec Roman Abramovič odštel za 27-letnega napadalca, res previsoka. **Za skoraj 60 milijonov evrov je dobil igralca, ki se večino časa povsem izgubljen sprehaja po igrišču in je daleč od nogometaša, ki je v dresu Liverpoola postal eden najboljših na Otoku. /.../ In medtem ko slednji povsem izgubljen tava po igrišču in ne ve natančno, kaj je njegova vloga, Luiz zabija gole.***

Novinarka Torresu nameni tudi konec besedila, v katerem ga označi za enega izmed najbolj zgrešenih nakupov trenerja Carla Ancelottija: »In kakšna je v celotni zgodbi Torresova vloga? Če smo nekoliko pikri, mu za zdaj ostaja status najdražje okrepitve, ki mu je vsaj do poletja ne bo odvzel nihče. Do takrat pa ostaja po mnenju navijačev ena najbolj zgrešenih Ancelottijevih potez in postaja tisti nogometaš, ki je v klub prišel zaradi denarja.«

S tem člankom pa ni konec obširnega pisanja Ekipe o zvezdniku Fernandu Torresu, ki je bil vse od prvega februarja v središču pozornosti tega slovenskega športnega časnika. Novinarji Ekipe so svoje bralce tudi v mesecu aprilu obveščali o poteku zgodbe španskega nogometaša, kar dokazuje naslednji članek Tamare Pocak.

Članek 33: Še Wenger bo prej spregledal (Tamara Pocak, 8. april)

Aalizirani članek z dne 9. aprila ima posmehljiv senzacionalistični naslov *Še Wenger bo prej spregledal*. Bralec lahko nemudoma ugotovi, o kom govori članek, saj je priložena fotografija napadalca Chelseaja Fernanda Torresa, ki je omenjen tudi v informativnem nadnaslovu: »Španski napadalec tudi na prvi tekmi četrtfinala ni prekinil strelske suše, ki še kako vpliva na ekipo Londončanov.« Kot novinarka pojasni v nadaljevanju, je z naslovom želela povedati, da bo trener Arsenalu Arsene Wenger, ki je znan po tem, da marsikaj spregleda na tekmi, prej videl incident na kakšnem izmed dvobojev, kot pa bo Fernando Torres zadel gol.

Novinarka svoje besedilo, ki je znova posvečeno težavam španskega zvezdnika Torresa, začne s subjektivnim vprašanjem, naslovljenim na trenerja Chelseaja Carla Ancelottija: »Nekdanji trener Milana še vedno živi v prepričanju, da bo Torres prej ali slej začel zadevati, in trmasto vztraja pri tem, da potrebuje nekaj časa, da se navadi na celotno zadevo. Vendar koliko je to nekoliko časa?«

Pocakova nato piše o tem, kako slab vpliv je imel prihod Torresa k londonskemu Chelseaju, saj tako španski napadalec kot njegov soigralec Didier Drogba ne dosegata pričakovanega števila golov. Novinarka nato doda svoje mnenje, da se lastniku Chelseaja Romanu Abramoviču zaradi nakupa Torresa smeji cel svet: »Mnogi so so ob tej potezi pomislili na Abramoviča in njegovo željo, da vztraja s Torresom, zaradi katerega se mu trenutno smeje ves svet. Z nakupom, za katerega je bil skoraj prepričan, da bo rešil krizo Londončanov, je povsem ustrelil mimo.«

Tamara Pocak se nato vrne k pisanju o Fernandu Torresu, pri čemer ne piše le o njegovih težavah na igrišču, temveč tudi o tem, kaj se dogaja v njegovem zasebnem življenju. Kot piše avtorica, je Španec zaradi svojih neučinkovitih predstav postal tarča posmeha pevca Chrisa Cohena, tu pa bralec lahko najde avtoričin vir navdiha za naslovitev članka:

Ob vsem tem pa na svoj račun prihajajo razni komiki, ki kar iz rokava stresajo šale na njegov račun, svetovni splet pa je v zadnjih dneh obkrožila zelo domiselna pesem Chrisa Cohena, ki je sicer znan po svojih nogometnih napevih. Pevac v svojem najnovejšem hitu póje o tem, da je veliko verjetneje, da si bo Mario Balotelli znal obleči markirko, da bo Arsene Wenger videl incident na tekmi ali pa če želite, da bo vratar Arsenalu Manuel Almunia z lahkoto obranil strel, kot pa se bo zgodilo to, da bo Torres zadel v kraljevo modrem dresu.

Pocakova članek sklene z razmišljanjem v prvi osebi množine, kjer zagotavlja, da bo Fernando Torres slej kot prej le dosegel zeleni gol: »Prepričani smo lahko o tem, da bo do njegovega prvenca res prišlo, a vprašanje, ki se ob tem postavlja, je, koliko časa bo še preteklo do dogodka, ki ga navijači ne le nestrpno, ampak zdaj že nejevoljno pričakujejo, in koliko točk bo še izgubljenih na ta račun.«

S temi besedami novinarka zaključi svoje besedilo, ki je znova posvečeno težavam nogometnega zvezdnika Fernanda Torresa, tako na igrišču kot zunaj njega. Pri Ekipi so temu Špancu med februarjem in aprilom posvetili številne prispevke, sam sem jih analiziral devet (glej članke 25–33).

Članek 34: Trening na točilnem pultu (Tamara Pocak, 20. april)

Članek je nov primer prepleta prvin zabave in informacij v informativnem članku. Ta ima senzacionalistični naslov *Trening na točilnem pultu*.

Bralec ob pogledu na nadnaslov, vodilo in fotografijo ne more izvedeti, kaj je novinarka želela sporočiti. Nadnaslov se namreč glasi »Londonski derbi, za varovance Harryja Redknappa bo veliki londonski obračun zelo pomemben v boju za vstopnico za ligo prvakov«. Tudi fotografija in pripis poleg nje ne razkrivata podrobnosti naslova, saj sta na sliki nogometaša Arsenal in Tottenham Andrej Aršavin in Gareth Bale, pripis pa se glasi: »Gareth Bale je na prvem obračunu londonskih velikanov v tej sezoni prvi načel mrežo topničarjev, ki so morali na koncu priznati boleč poraz.«

Novinarka nato v uvodu pojasni, da se nogometaši Tottenham bori za uvrstitev v ligo prvakov, pred njimi pa je pomemben londonski derbi z moštvom Arsenal. Bralec tako še vedno nima informacije, kdo naj bi opravil trening na točilnem pultu, saj se tako glasi senzacionalistični naslov, ki bi se mu morala novinarka izogniti.

Tamara Pocak večji del glavnega besedila posveti pisanju o rezultatih Tottenhamu in Arsenalu, omeni pa tudi mladega nogometaša Tottenhamu Garethu Balea, ki je postal najboljši igralec po izboru nogometašev v angleškem prvenstvu, ki se je za posebno priložnost oblekel slavnostno obleko in prevzel nagrado. Novinarka se na koncu članka znova vrne k omembi Balea, saj svoje besedilo sklene s senzacionalističnim koncem: »Pred spursi je danes nov pomembni obračun, trening pa sta po slavnostni podelitvi nagrad skupaj že opravila Bale in Wilshere. Seveda nimamo v mislih tistega na igrišču, temveč sta se na zabavi skupaj poveselila v družbi brhkih lepotic, Bale je med drugim na točilnem pultu pokazal tudi svoje plesne sposobnosti, prepričani pa smo lahko, da bo nocoj ozraže vse prej kot sproščeno.«

Pocakova se je tako odločila, da svoj informativni članek popestri s prvimi zabave, iz katerih je dobila navdih za naslov. Čeprav pisanje o dogodku s slavnostne podelitve nagrade za najboljšega nogometaša v angleškem prvenstvu ni nujen za razumevanje dvoboja Tottenhamu in Arsenalu, ga je novinarka kljub temu uporabila in poskrbela za nov primer mešanja prvin zabave in informacij v informativnem članku.

Članek 35: Večni junak ali zgolj bedak? (Tamara Pocak, 29. april)

Novinarka Ekipe Tamara Pocak se v članku *Večni junak ali zgolj bedak?* osredotoči na zgodbi dveh različnih nogometašev, vratarja Schalkeja Manuela Neuerja in napadalca Manchester Uniteda Waynea Rooneyja. Čeprav naslov kaže na to, da naj bi bilo govora le o eni osebi, poleg tega pa je na fotografiji je Manuel Neuer, Pocakova v nadnaslovu razkrije, da bo pisala o dveh nogometaših: »Po odlični predstavi Manuela Neuerja se zanj resno ogrevajo rdeči vrati, Wayne Rooney pa je priznal svojo zmoto«.

Pri analizi članka se bom osredotočil le na del, ki je posvečen Angležu Wayneu Rooneyju, saj je ta neposredno povezan s pisanjem o angleškem nogometnem prvenstvu. Del besedila, v katerem Pocakova piše zgolj o Rooneyju, se začne z mednaslovom *Vesel, da si je premislil*. Novinarka Ekipe najprej povzame dogajanje okoli Angleževe zahteve o odhodu iz Manchester Uniteda, ko ga je želel zapustiti in si nato premislil, nato pa Pocakova dodaja, kako Rooney od takrat razmišlja veliko bolj zrelo, kar podpre s citatom omenjenega nogometaša. Novinarka v članek vrine tudi prvine senzacionalizma, saj znova omeni Angleževo seksualno afero, o kateri je pisala v treh septembrskih številkah (glej članke 5, 6 in 7):

Nasploh je ta angleški napadalec na zadnjih tekmah v res odlični formi in to le nekaj mesecev po tem, ko je vložil uradno zahtevo po prodaji in je svojim navijačem povzročil nemalo glavobolov /.../ Prejšnji teden je tesnejšim odnosom dodal še spletno dimenzijo, saj je postal najnovejši član twitterja, prek katerega deli svoje misli, prav tako pa smo lahko opazili, da si z ženo Coleen, s katero sta zaradi njegove afere preživljala zelo težko obdobje, izmenjuje simpatična sporočila. Verjetno bo Rooney, pa naj bo to v klubu, reprezentanci ali zasebnem življenju, vedno poskrbel za določeno mero kontroverznosti.

Pocakova ob koncu članka tudi doda subjektivno oceno, da niti enemu navijaču ali igralcu Uniteda ni mar za to, kar zunaj igrišč počne Wayne Rooney, saj jim je mar le za rezultate: »/.../ A navijačem in soigralcem je trenutno pomembno le to, da je v ključnih trenutkih najbolj zanesljiva in zadovoljna oseba, ki je rdeče vrage pripeljala na prag najelitnejšega klubskega tekmovanja.«

Poleg mešanja prvin informacij in zabave lahko v članku najdemo tudi mešanje mnenja in dejstev.

Članek 36: Še bolj kraljevska od poroke (Tamara Pocak, 30. april)

Športni novinarji, ki se pri pisanju svojih informativnih člankov ne držijo ločevanja prvin zabave in informacij, svoje članke občasno »obogatijo« tudi s senzacionalističnim pisanjem o takšnih ali drugačnih zvezdnikih, s čimer želijo narediti svoj končni izdelek čim bolj privlačen za bralca.

Takšen primer je tudi naslednji analizirani članek, ki je bil objavljen 30. aprila. Da gre za mešanje informativnih in zabavnih prvin, nakazuje že naslov, ki se glasi *Bolj kraljevska od poroke*. Za razliko od naslova sta nadnaslov in uvod povsem informativna, saj bralca obveščata, da se bosta v prihajajočem krogu angleškega prvenstva pomerila Manchester United in Arsenal ter Chelsea in Tottenham.

Sledi vodilo, v katerem Pocakova pojasni, od kje je dobila navdih za naslov, saj piše o poroki angleškega princa Williama in Kate Middleton. Gre za senzacionalistične prvine, ki so bolj

kot za športni dnevnik primerne za kakšnega izmed tabloidov, a je novinarka mislila, da bo s pisanjem o »zvezdnikih« privabila več bralcev:

Angleško prestolnico sta te dni zajela prava vročica in največji naval turistov v zadnjem obdobju. Seveda je za to v veliki meri kriva včerajšnja kraljevska poroka princa ljudskih src Williama in njegove izvoljenke Kate, na katero so se Angleži vročično pripravljali vse od trenutka, ko je princ zastavil tisto usodno vprašanje, in ki je pravo vrelišče dosegla ta teden. A dogodek, s katerim so po mnenju mnogih na Otoku tako kot pri marsikaterih drugih stvareh zelo pretiravali, je uspešno za nami in danes lahko na svoj račun spet pridejo nogometni sladokusci.

Tamara Pocak se v nadaljevanju besedila posveti pisanju o dveh velikih tekmah v angleškem prvenstvu, pri čemer svoj tekst popestri s številnimi športnimi aktualizmi – *rdeči vrage* (poimenovanje Manchester Uniteda), *kraljevsko modri* (nogometaši Chelseaja) in *topničarji* (nogometaši Arsenal) –, ki jih ne pojasni, saj predvideva, da so bralcem športnega dnevnika Ekipa dobro znani.

Članek 37: Vidite ta ogenj? Zdaj je ostal le še plamen (Tamara Pocak, 7. maj)

Naslednji analizirani članek se osredotoča na napoved dvoboja Manchester Uniteda in Chelseaja, pri čemer avtorica Tamara Pocak v svoj članek vključi številne izraze, ki nikakor ne sodijo v nogomet, temveč jih je uporabila z namenom popestritve članka – med drugim »sedenje na voznikovem sedežu«, »bruhanje ognja« in »vrnitev na kraj zločina«, v informativni članek pa je dodala tudi mnenje uredništva. Vse te primere bom predstavil v nadaljevanju.

Tamara Pocak je svoj članek nasloвила *Vidite ta ogenj? Zdaj je ostal le še plamen*. V tem primeru ni govora o nikakršnem ognju, temveč je novinarka želela povedati, da je Manchester United zapravil skoraj vso svojo prednost, ki se je iz »ognja« spremenila v »plamen«. Pocakova to pojasni tudi v uvodu:

Ta pa vseeno še vedno gori v korist rdečih vragov, ki imajo svojo usodo povsem v svojih rokah, za nameček bodo najpomembnejšo prvenstveno tekmo v tej sezoni igrali

pred evforičnimi domačimi navijači. A Londončani so v tem trenutku najbolj vroče moštvo na Otoku, saj so v mesecu dni nadoknadili kar osem točk zaostanka in bi v primeru zmage po dobrih petih mesecih spet skočili na sam vrh, kjer so kraljevali praktično ves jesenski del sezone, dokler ni sledil tisti zdaj že slavni črni niz.

Čeprav naj bi članek informativne zvrsti, ga Pocakova začne z mnenjem uredništva, ki se nanaša na moštvo Chelsea: »Prepričani smo lahko o tem, da Londončani nikakor ne razmišljajo, kaj je bilo, in še manj o tem, kaj bi lahko bilo, če na začetku novembra ne bi začeli nizati porazov, kar so izkoristili rdeči vrage, tik pred iztekom koledarskega leta švignili mimo njih in bili vse do konca prejšnjega tedna »zacementirani« na prestolu.«

Novinarka Ekipe svoj članek nadaljuje z navedbo nekaterih statističnih podatkov o dvojih Chelseaja in Uniteda, ki je tekom sezone skoraj zapravljal petnajst točk prednosti. Sledi mednaslov iz sveta avtomobilizma – *Spet bi sedeli na voznikovem sedežu*. Avtorica ne pojasni pomena te fraze, vendar lahko bralec iz njenih naslednjih besed razbere, kaj pomeni: »Čeprav so v zadnjem mesecu zapravlili kar osem točk prednosti pred svojimi najbližjimi zasledovalci, so rdeči vrage še zmeraj v rahli prednosti in tudi favoriti za končni naslov.«

Fraza *sedeti na voznikovem sedežu* izvira iz angleščine (»being in the driver's seat«) in pomeni *imeti nadzor nad nečim*. Novinarka je s tem želela povedati, da je United zapravljal večji del svoje točkovne prednosti, a ima še vedno nadzor nad lastno usodo.

Tamara Pocak se nato ob koncu glavnega članka znova vrne k besedi »ogenj«, vse z namenom, da bi bil njen članek bolj zanimiv: »Tako kot so si mnogi nogometni sladokusci že pred prejšnjim koncem tedna želeli, se bo ta bitka povsem razplamtela na Old Traffordu. Vprašanje je le, kdo bo koga – ali bo Chelsea tisti, ki bo pogasil velike Unitedove sanje prav na njihovem gledališču sanj, ali pa bodo domači zanetili tako velik požar, da bo upanje Londončanov dokončno pogorelo in se spremenilo v pepel?«

Pod člankom o angleškem nogometnem prvenstvu sta tudi grafično ločeni besedili, ki zadevata dogajanje v tej ligi. Avtorica Tamara Pocak si je pri poimenovanju prvega pomagala z besedami »vrnitev na kraj zločina«. V tem primeru ne gre za nikakršen zločin, temveč Pocakova piše o tem, kako bo nogometaš Arsenala Aaron Ramsey po letu dni znova igral

proti moštvu Stoke City, čigar član Ryan Shawcross je med tekmo 27. februarja 2010 tako grobo ustavil Ramseyja, da je imel ta dvojni zlom noge.

Drugi priloženi članek se nanaša na tekmo Manchester Uniteda in Chelseaja ter je naslovljen »veliko prahu zaradi sodnika«. Avtorica v njem pa piše, da je: »Še pred začetkom velikega jutrišnjega obračuna na Old Traffordu veliko prahu dvignil glavni delivec pravice. /.../ Za red in disciplino bo namreč skrbel Howard Webb, po mnenju mnogih eden izmed najboljših angleških sodnikov, spet drugi pa ga obtožujejo, da je nekoliko bolj naklonjen rdečim vragom.«

Avtorica je želela povedati, da so bili številni ljudje – predvsem navijači Chelseaja –, razburjeni, ker bo tekmo med Manchester Unitedom in Chelseajem sodil Howard Webb, saj naj bi bil ta naklonjen Unitedu. Pocakova članek zaključí z dvema primeroma Webbovega sojenja. Angleški sodnik je bil leta 2009 vpleten v eno izmed najbolj kontroverznih tekem, saj je Manchester United z njegovo pomočjo – v njegovo korist je dosodil sporno enajstmetrovko – premagal Tottenham s 5 : 2, v tekmovalni sezoni 2010/2011 pa je sodil na pomembni tekmi med Arsenalom in Unitedom, kjer je bil večino tekme skorajda neopazen.

Članek 38: A boš zdaj še razmišljal? (Tamara Pocak, 19. maj)

Naslednji analizirani članek je posvečen nogometašu Manchester Cityja Carlosu Tevezu in njegovim težavam zunaj igrišč. Novinarka Tamara Pocak je pisala o njegovem domotožju, zaradi katerega je želel zapustiti svoj klub, obenem pa je z naslovom *A boš zdaj še razmišljal?* neposredno namignila na to, da bi nogometaš moral ostati pri Cityju.

Bralcu nemudoma postane jasno, o kom bo pisala novinarka Ekipe, saj je članku priložena fotografija omenjenega nogometaša, poleg tega pa je v nadnaslovu pripisano »Carlos Tevez«. Pocakova vodilo začne z opisom rezultatov Manchester Cityja in ga sklene z omembo Teveza, na katerem temelji članek:

Ne le, da so nogometaši Manchester Cityja v zadnjem tednu po petintridesetih letih osvojili prvo lovoriko in tako dokončno stopili iz sence svojih mestnih tekmecev, v torek zvečer so si z zmago nad Stoke Cityjem najverjetneje že zagotovili tretje mesto

na prvenstveni lestvici in se tako neposredno uvrstili v ligo prvakov. /.../ Tisti, ki je najbolj zaslužen za ta uspeh, je nedvomno Carlos Tevez, ki pa se še ni odločil, kakšna bo njegova usoda po koncu sezone.

Novinarka Ekipe nato že na samem začetku besedila pojasni, kakšne so težave argentinskega nogometaša, ki razmišlja o menjavi kluba:

Argentinski napadalec je namreč že kar nekaj časa razpet med dvema največjima ljubeznima: svojim Cityjem, pri katerem je postal eden najboljših napadalcev na svetu, in dvema majhnima hčerkama, ki ju zelo redko videva. /.../ 27-letni napadalec je lahko svoje najbližje obiskal, kadarkoli je želel. Toda to očitno ni bilo dovolj, saj je pozimi praktično zahteval, da ga klub proda, najbolj verjetni opciji sta bili Italija in Španija, kjer so letalske povezave z domačim Buenos Airesom veliko boljše, a na koncu si je vseeno premislil.

Tamara Pocak nato v nadaljevanju članka stopnjuje opis dogajanja okoli Teveza, ki je znova začutil, da bi moral biti v bližini svoje družine: »Vendar se srcu pač ne da ukazovati in Tevez je po finalu pokala, ki ga je City na koncu tudi osvojil, razkril, da mora zelo dobro premisliti, dres katerega kluba bo oblekel v prihodnji sezoni, in pri tem poudaril, da ta odločitev nikakor ne bo profesionalna, temveč povsem osebna.«

Pocakova članek nadaljuje s citatom Tevezovega trenerja Roberta Mancija, ki izrazi prepričanje, da bo njegov varovanec tudi v prihodnji sezoni ostal pri Manchester Cityju, nato pa poda opis dogajanja Tevezove zgodbe v argentinski reprezentanci. Njen trener Sergio Batista ga namreč ni uvrstil na reprezentančni seznam, kar se po mnenju novinarka lahko izkaže za veliko napako: »Kdo ve, mogoče pa mu bo kaj kmalu žal, da bo doma pustil verjetno najboljšega igralca angleškega prvenstva v letošnji sezoni.«

Avtorica s to subjektivno oceno tudi sklene svoj članek, v celoti posvečen Carlosu Tevezu in njegovim težavam izven nogometnih igrišč.

Članek 39: Legenda, vitez in pokvarjenec (Andrej Miljković, 25. maj)

Ekipa je 25. maja 2011 objavila članek Andreja Miljkovića, ki ga zaznamuje senzacionalistično pisanje o aferi nogometaša Manchester Uniteda Ryana Giggsa. Novinar že v naslovu jasno izpostavi Valižanovo afero, saj se ta glasi *Legenda, vizez in pokvarjenec*, senzacionalistično pisanje pa stopnjuje v nadnaslovu, kjer piše, da »veliki zvezdnik Manchester Uniteda na Otoku dviguje še več prahu kot grozeči islandski vulkan«.

Andrej Miljković v vodilu bralca spomni na to, da Giggsova afero ni prva v moštvu Manchester Uniteda, saj se je v podobnem položaju znašel že njegov soigralec Wayne Rooney (glej članke, 5, 6 in 7):

Pri Manchester Unitedu so ravno dobro pospravili v arhive afero z Waynom Rooneyjem v glavni vlogi in angleškega napadalca vrnil v okvire normalnega delovanja, že imajo novega odmevnega prešuštnika. Kar se je šušljalo že kar nekaj časa, je le nekaj dni pred finalom lige prvakov glasno odjeknilo ba državniški ravni, v središču nove afere pa se je znašel legendarni valižanski vezist, poročeni oče dveh otrok in od britanske kraljice odlikovani Ryan Giggs.

Da prispevek vsebuje prvine zabave, je jasno tudi glede na fotografije prispevka. Na eni izmed teh bralec lahko vidi pomanjkljivo oblečeno žensko, s katero naj bi nogometni zvezdnik, o katerem govori prispevek, varal svojo ženo. Prvine zabave, v tem primeru senzacionalizem, se tako kažejo s pomočjo nadnaslova, naslova in priloženih fotografij, iz katerih je nemudoma jasno, da prispevek ne temelji na informacijah o nogometni igri, temveč o dogajanju zunaj nogometnih igrišč.

Uvodni del glavnega besedila na kratko predstavi Imogen Thomas, nekdanjo mis Walesa in zvezdnico resničnostnega šova, nato pa se novinar osredotoči na Valižanov boj z mediji. Giggs je namreč želel prikriti svojo afero, kar bi mu tudi skoraj uspelo: »Naj se sliši še tako neverjetno, a dolgoletnemu reprezentantu Walesa je na sodišču uspelo doseči odlok, ki je medijem na čelu s časnikom The Sun prepovedal poimensko pisanje o zadevi, izjave na to temo pa je prepovedal celo Thomasovi, ki je bila bojda pripravljena o vsem skupaj spregovoriti.«

Andrej Miljković nato po pisanju o »medijski bitki« izpostavi Giggsovo afero, ki je po njegovem mnenju hujša od tiste soigralca Rooneyja, saj naj bi ljudje zaradi obnašanja slednjega celo pričakovali, da svoji ženi ne bo zvest: »Če so ljudje od svojeglavega in večno problematičnega Rooneyja kaj takega, kar se mu je zgodilo v jesenskem delu letošnje sezone, pričakovali, so od njegovega umirjenega soigralca pričakovali vse kaj drugega.«

Novinar svoj članek sklene z razmišljanjem, kaj lahko nova afera pomeni za Ryana Giggsa in Manchester United:

Kot se gotovo spomnite, je Rooney v obdobju svojih največjih težav z ženo, mediji in javnostjo povsem popustil na igrišču, bil le senca enega najboljših nogometašev in ga je trener Alex Ferguson zaradi tega tudi začasno odstranil iz ekipe. Iz več razlogov bi do podobnega ukrepa lahko prišlo tudi tokrat (Giggs je manjkal že na včerajšnjem treningu), veliko presenečenje pa bi bilo, če se vse skupaj ne bi dotaknilo tudi njegove ekipe kot celote. Tako zaradi pomena nogometaša, ki je osvojil kar dvanajst naslovov državnega prvaka zanj, kot zaradi vzdušja, ki ga taki dogodki vnesejo vlačilnico.

Članek 40: Pa ti, prevarant razkriti, boš igral? (Andrej Miljković, 27. maj)

Zadnji analizirani članek Andreja Miljkovića ni namenjeno angleškemu nogometnemu prvenstvu, temveč finalu lige prvakov med špansko Barcelono in angleškim Manchester Unitedom. To besedilo sem vključil v svojo analizo zato, ker se navezuje na prejšnji članek in je osrednji del zaznamovan s prvinami senzacionalizma, natančneje s podatki o aferi nogometaša Uniteda Ryana Giggsa. Na to namiguje že naslov, ki se povsem senzacionalistično glasi *Pa ti, prevarant razkriti, boš igral?*

Avtor v nadnaslovu pojasni, da bo v svojem članku pisal o finalu lige prvakov, saj tam piše: »Raste napetost pred velikim finalom lige prvakov, ponovitvijo obračuna za naslov prvaka izpred dveh let«. Miljković vodilo članka začne z navajanjem informacij o finalu, sklene pa ga z omembo afere Ryana Giggsa:

Če bi bili majhni otroci, bi rekli, da gremo še enkrat spat. Še enkrat samkrat in zbudili se bomo v dan, katerega zaključek bo prinesel veliki finale letošnje izvedbe najbolj

prestižnega klubskega tekmovanja in v njem obračun najboljših ekip iz trenutno najmočnejših svetovnih lig. Temperatura je vse višja, pozornost je vse bolj usmerjena v London, vulkan se je umiril, prah pa bolj kot on dviguje legendarni Valižan Ryan Giggs.

Novinar Ekipe besedilo začne s pisanjem o pripravah nogometašev Barcelone, ki so zaradi aktivnosti islandskega vulkana nekoliko prej odpotovali v London, prizorišče finala lige prvakov, sledi izjava kapetana Uniteda Nemanje Vidića pred finalno tekmo, nato pa se Miljković osredotoči na afero njegovega soigralca Ryana Giggsa.

Del besedila, ki je posvečen temu nogometašu, se začne z mednaslovom *Načet ali trden kot skala?* Miljković v tem celotnem delu, ki obsega dobro polovico članka, znova obnovi Valižanovo afero, o kateri je pisal že pretekle dni in ki dobi prednost pred opisom podrobnosti priprav angleškega moštva na finalno tekmo:

Je pa vsekakor pomembno, kaj za jutrišnji finale pomeni škandal, v katerem glavno vlogo igra eden od zvezdnikov Manchester Uniteda Ryan Giggs. Kot gotovo veste, so Valižana v britanskem parlamentu razkrili kot tistega nekaj časa skrivnostnega nogometaša, ki je varal svojo ženo s skrivnostno lepotico, a nato dosegel sodno prepoved poročanja o tej zadevi, lepotičinih izjav in celo imenovanja prešušnika v spletnih socialnih skupnostih. Giggs se je seveda tako zaradi skokov čez plot kot zaradi kratenja medijske in državljanske svobode znašel v precejšnji nemilosti, nogometne navdušence pa bolj kot vse ostale morebitne posledice kajpak zanima vpliv afere na veteranov nastop, na igro njegovega moštva in na finalno srečanje nasploh.

Andrej Miljković v nadaljevanju predstavi mnenja španskih in angleških medijev o tem, ali naj bi omenjeni nogometaš v finalu lige prvakov igral od prve minute ali ne, nato pa sledi avtorjev zaključek, v katerem na seznacionalističen način nagovori bralca: »Tudi psihično naj bi bil trden kot skala, čemur gre vsekakor verjeti, če se spomnimo, kako se je le dan pred razkritjem v parlamentu z nasmeškom na obrazu sprehajal po zelenici Old Trafforda. Jasno, z otrokoma v naročju in pred očmi prevarane soproge.«

Novinar se tako ni odločil, da bo svoj članek sklenil z vsaj krajšim povzetkom priprav Manchester Uniteda na pomembno tekmo, kot je to storil na začetku članka pri opisu

treningov Barcelone, temveč je dal prednost že predstavljeni aferi Ryana Giggsa (glej članek 39).

6.2.3 Pregled prepletanja informativnih in zabavnih prvin v športnem dnevniku Ekipa

V nadaljevanju predstavljam pregled prepletanja informativnih in zabavnih prvin v športnem dnevniku Ekipa (glej Tabelo 6.1).

Tabela 6.1: Pregled prepletanja informativnih in zabavnih prvin v športnem dnevniku Ekipa

Naslov prispevka	Mesto prepletanja	Primer rabe
Uf, kako sladek biskvit	Naslov, besedilo, mednaslov	Uf, kako sladek biskvit; Škot bo ubijal.
Nič posebnega je preskromno	Besedilo, mednaslov	Drugoligaški vihar
Prvi niz 6:0, drugi niz 6:0	Naslov, podpis pod sliko	Chelsea se na začetku nove sezone v premier ligi poigrava z nasprotniki, saj je že drugega zapored odpravil s teniško kravato 6:0.
Obdelal celotno prestolnico	Naslov, nadnaslov, vodilo, besedilo	Če se nekoliko pošalimo, se mora še kako bati, da mu v glavo ne prileti kakšna glava.
Oprostite, o tem ne govorimo	Vodilo, besedilo	Če ga ne bi popestrilo dogajanje okrog Wayna Rooneyja, glavnega akterja seksualne afere, ki Otok

		pretresa že ves teden.
Le zakaj sem te skrival?	Naslov, vodilo, besedilo	Bolj kot nogomet je te dni na Otoku v ospredju vroča afera Waynea Rooneyja.
Dimitar na ravni vodilnih	Vodilo, besedilo	Ne, to niso podatki iz časov, ko je reprezentanca Avstralije še igrala kvalifikacije v Oceaniji in se tam izživljala nad različnimi otoškimi državami.
Milijardo funtov vreden derbi	Vodilo	Saj je njihov prvi zvezdnik z mislimi trenutno pri svoji družini in prostitutki, ki mu je z razkritjem njune afere pošteno zagrenila življenje.
Ujemi me, če me moreš	Naslov, vodilo, besedilo	Če bi v nogometu podeljevali tako prestižne nagrade za najboljše predstave, bi bil eden od nominirancev prav gotovo londonski derbi, ki ga trenutno režirata dva prekaljena lisjaka.
Linčanje na trdnih temeljih	Naslov, vodilo, podpis pod sliko	Nadalje je tulipan, ob čigar imenu je ta vzdevek videti kar nekoliko groteskno, prav na zboru najboljših svetovnih reprezentanc na jugu črne celine pokazal še nekaj iz svojega bogatega repertoarja obsojanja vrednih naletov na nasprotnika.
Oprostite, smo se mogoče zmotili?	Naslov, besedilo	Anglija že dolgo ne slovi le po slovitem Big Benu, pretirani vljudnosti in smešnem naglasu.
Čarobna paličica bo dovolj	Naslov, besedilo	Vsak od vas se verjetno spomni, kolikokrat ste kot otrok poskušali voziti kolo, ne da bi pri tem padli ali si

		odrgnili kolena. Prav tako, koliko poskusov ste potrebovali, da ste končno naredili voziški izpit.
Glasi, večji, najpomembnejši	Naslov, besedilo	Že prej se niso lepo gledali, saj je vendarle šlo za prevlado v mestu, a le redko se je zgodilo, da je igralec prestopil na nasprotnikovo ladjo.
Kjer se prepirata dva ...	Naslov, vodilo, besedilo	Dolgo pričakovani obračun med ekipama, ki se v angleškem prvenstvu borita za sam vrh, se je končal s kopico nogometnih navdušencev, ki so zaspali pred malimi zasloni.
Tega se ne da nadomestiti	Besedilo	Vsi imamo kdaj dneve, ko smo brez pravega razloga slabe volje in nam spodleti pri vsem, česar se lotimo. Običajno v takšnih primerih najbolj pomaga spanec, kjer pozabimo na vse težave.
Dolgo tiktakal, zdaj pa ...	Naslov, vodilo, besedilo	Odlični bolgarski napadalec je »ekplodiral« in končno utišal vse kritike.
Zlobnež ali heroj, ni pomembno	Naslov, besedilo	V različnih obdobjih svoje kariere je bil Adebayor nogometaš, ki je s svojimi potezami in topovskim strelom navduševal množice.
Naj se veseli december začne	Naslov, vodilo, besedilo	Ko bomo lahko videli, komu od kandidatov za naslov bo Božiček namenil največji zalogaj točk.
Zakaj ne bi še desetič?	Vodilo, besedilo	Otočani se ob koncu vsakega koledarskega leta bolj kot Božička in dedka Mraza

		razveselijo nogometnih poslastic, ki jih ta praznični mesec ponuja.
Oživiljanje je pomagalo	Naslov, nadnaslov, besedilo	Boj za naslov prvaka se je popolnoma razplamtel.
Tokrat pa kar proti njim	Vodilo, besedilo	Ni ga namreč bilo junaka, ki bi takrat dejansko verjel v to, da Becks v Združene države odhaja z resnim poslanstvom.
Sočnost šejkovega bureka	Naslov, nadnaslov, besedilo	Kako sočen je torej burek, ki ga na štadionu City of Manchester ponuja brezmejno bogati šejk Mansour?
Kraljevski le sprejem	Naslov, podpis pod sliko, mednaslov, besedilo	Strokovnjaka, ki se ga zaradi zaslug iz preteklosti drži vzdevek Kralj, so navijači Liverpoola ob vrnitvi po skoraj 20 letih pozdravili na kraljevski način; Zadnji žebelj v krsti.
Kdor ima, pač lahko	Nadnaslov, vodilo, besedilo	Absurdno, Aston Villa je osupnila nogometni svet s skorajda 30 milijonov evrov vrednim nakupom Darrenta Benta.
Večerno deževanje funtov	Naslov, nadnaslov	Vročje zadnje ure
V spomin nanj le še pepel	Naslov, podpis pod sliko, besedilo	Da bi bila celotna drama še bolj podobna zapletu mehiških nadaljevanj, bo Torres svojo prvo tekmo v dresu modrih odigral na Stamford Bridgeu.
Ne vem, mogoče, ne bom ...	Fotografija, besedilo	A ljubezen ni trajala večno in Španec, ki se je v dresu redsov uveljavil kot eden najboljših napadalcev, je

		zaprošil za prestop.
Brez njega je toliko lažje	Besedilo	Z 58 milijoni evrov vrednim nasmeškom je polnil naslovnice, navijači redso pa so kar na ulicah zažigali njegove drese.
Nabijmo puške in streljajmo	Naslov, besedilo	A če verjamete v to, da se vse na neki način vrača, se bo mogoče že na tej tekmi Londončanov povrnila požrtvovalnost in ves trud, ki so ga kljub neuspehom vlagali.
Pa vi poskusite, če znate	Besedilo	Kjer so težave, je tudi Mario Balotelli. Takšen slogan bi lahko po incidentih na tekmi lige Europa razvili pri Cityju.
Nihče drug tako kot on(i)	Naslov, vodilo, besedilo	Ancelotti verjame v to, da bo Torres kmalu začel zadevati tudi v dresu Chelseaja. A v tem trenutku se zdi, kot da je edini, ki se mu to zdi verjetno.
Kdo je kdo v tej zgodbi?	Nadnaslov, vodilo, besedilo	Rojeni napadalec se namreč v kraljevo modrem dresu nikakor ne znajde, da o kakšnem obstreljevanju nasprotnikovih golov ne govorimo.
Še Wenger bo prej spregledal	Naslov, vodilo, besedilo	Mnogi so so ob tej potezi pomislili na Arbamoviča in njegovo željo, da vztraja s Torresom, zaradi katerega se mu trenutno smeje ves svet.
Trening na točilnem pultu	Naslov, besedilo	Seveda nimamo v mislih tistega na igrišču, temveč sta se na zabavi skupaj poveselila v družbi brhkih lepotic, Bale je med drugim

		na točilnem pultu pokazal tudi svoje plesne sposobnosti.
Večni junak ali zgolj bedak?	Naslov, nadnaslov, besedilo	Prav tako pa smo lahko opazili, da si z ženo Coleen, s katero sta zaradi njegove afere preživljala zelo težko obdobje, izmenjuje simpatična sporočila.
Še bolj kraljevska od poroke	Naslov, besedilo	Angleško prestolnico sta te dni zajela prava vročica in največji naval turistov v zadnjem obdobju. Seveda je za to v veliki meri kriva včerajšnja kraljevska poroka princa ljudskih src Williama in njegove izvoljenke Kate.
Vidite ta ogenj? Zdaj je ostal le še plamen	Naslov, vodilo, besedilo	Kar so izkoristili rdeči vrage, tik pred iztekom koledarskega leta švignili mimo njih in bili vse do konca prejšnjega tedna »zacementirani« na prestolu.
A boš zdaj še razmišljal	Naslov, besedilo	Vendar se srcu pač ne da ukazovati in Tevez je po finalu pokala, ki ga je City na koncu tudi osvojil, razkril, da mora zelo dobro premisliti, dres katerega kluba bo oblekel v prihodnji sezoni.
Legenda, vitez in pokvarjenec	Naslov, nadnaslov, fotografija, vodilo	Veliki zvezdnik Manchester Uniteda na Otoku dviguje še več prahu kot grozeči islandski vulkan.
Pa ti, prevarant razkriti, boš igral?	Naslov, vodilo, besedilo	Vulkan se je umiril, prah pa bolj kot on dviguje legendarni Valižan Ryan Giggs.

6.2.4 Analiza intervjujev s športnimi novinarji

Pri odgovoru na drugo raziskovalno vprašanje, zakaj prihaja do pojava prvin zabave oziroma senzacionalizma znotraj informativnih člankov s športno vsebino, natančneje tistih, ki zadevajo nogomet, sem si pomagal z metodo intervjuja.

Kot piše Manca Košir (1990, 32) je intervju novinarsko poročilo o dialogu med vpraševalcem in odgovarjalcem z dominantno funkcijo predstavitve za naslovnika zanimive osebnosti, njenih izkušenj in subjektivnega pogleda na dogodke in dogajanja (iz osebnega življenja, dela, stroke itn.).

Za potrebe magistrske naloge sem se pogovarjal z novinarji športnega dnevnika Ekipa, in sicer z odgovornim urednikom Lucijanom Pejčičem (priloga D), njegovim namestnikom Jurijem Završnikom (priloga Č) ter tremi novinarji, Tamaro Pocak (priloga A), Juretom Bohoričem (priloga B) in Andrejem Miljkovićem (priloga C).

Najprej me je zanimalo, kam uvrščajo svoj časopis, bodisi na področje kakovostnega bodisi na področje tabloidnega tiska. Štirje izmed njih – izjema je bil Miljković – so dejali, da je Ekipa primarno kakovostni časopis, ki vsebuje tudi nekaj tabloidnih vsebin, medtem ko je Andrej Miljković med drugim rekel, da časopis nedvomno vsebuje značilnosti obeh, in ne moremo govoriti le o kakovostnem tisku.

Svoje sogovorce sem nato vprašal, kdo je odgovoren za tabloidne naslove in ostale prvine senzacionalizma, ki sem jih odkril pri analizi člankov. Vsi odgovarjalci so bili enotni, da imajo novinarji proste roke pri pisanju svojih besedil in se posledično svobodno odločajo o uporabi naslovov, podnaslovov in prvin v besedilu, vendar se o svoji odločitvi posvetujejo z ostalimi člani časopisa na uredniških sestankih.

V času svojega šolanja na Fakulteti za družbene vede sem se seznanil s številnimi teorijami o kakovostnem novinarstvu, ki ne bi smelo združevati prvin informativnosti in senzacionalizma. Prav zato sem svoje sogovornike vprašal, ali se te teorije obnesejo tudi v praksi. Vsi so v en glas odgovorili, da takšno spoštovanje strogega ločevanja v praksi ne pride v poštev.

Odgovorni urednik Lucijan Pejčič je dejal, da se mu zdi smiselno, da se študentje učijo o tovrstnih teorijah, vendar se morajo v praksi naučiti »splavati« in delovati tudi zunaj teh okvirjev. Andrej Miljković je strogo ločevanje označil za »teoretično utopijo«, povsem drugače pa razmišlja Jure Bohorič. Ta je dejal, da se mu združevanje prvin informativnosti in zabave zdi sporno, vendar kot novinar od časa do časa zasledi senzacionalistični dogodek, ki se mu preprosto ne more izogniti – na primer »izlet na tirnice« slovenskega nogometnega reprezentanta Miša Brečka (ta je v Kölnu s svojim avtomobilom v vinjenem stanju vozil po tirnicah mestne železnice, zaradi česar ga je ustavila lokalna policija).

Svojim sogovornikom sem med pokazal, kako pri časopisu Delo strogo ločujejo besedila s prvinami informiranja od tistih tistih, ki vsebujejo tudi prvine senzacionalizma (priloga E). Sam sem med slednje uvrstil vsa tista besedila, v katerih novinarji ne pišejo samo o nogometu, temveč tudi o ljudeh, ki so povezani z nogometaši (žene, dekleta, družinski člani), in o situacijah, v katere so bili vpleteni nogometaši izven igrišča in so v zvezi s kršenjem zakona ali družbeno nesprejemljivim početjem (droge, avtomobilske nesreče, alkoholiziranost na javnem mestu), ter predstavljajo dodano vrednost prispevka, na prepletanje teh prvin pa novinarji gledajo različno. Nekaterim se zdi tovrstno pisanje sprejemljivo (Splichal 2000, 47), spet drugim pa sporno (Ian Hargreaves 2003, 12–13), saj gre za to, da novinarji s tem svojim bralcem ne dajo zgolj tistega, kar bi morali vedeti, temveč tudi tisto, kar naj bi želeli vedeti.

Novinarje Ekipe sem vprašal, ali bi njihov časopis lahko prevzel poročanje, ki strogo ločuje informativne članke od senzacionalističnih, in je v skladu z novinarskimi teorijami. Tukaj sem dobil zelo različne odgovore. Odgovorni urednik Lucijan Pejčič je dejal, da bi pri Ekipi lahko uporabili takšno poročanje, njegov namestnik Jurij Završnik in Jure Bohorič sta razmišljala podobno in dejala, da delno že ločujejo informacije od tabloidnih vsebin, ki jih objavijo pri koncu časopisa, v rubriki Tabloid, Andrej Miljković pa je razmišljal v povsem drugačni smeri:

Ne gre za to, da nam to ne bi odgovarjalo, temveč za to, da tega niti ne bi hoteli. Naš način pisanja nam odgovarja in jaz celo stremim k temu, kar po mojem mnenju velja tudi za moje kolege, da nočemo ločevati teh elementov. Vsaka dobra časopisna napoved nekega dogodka v tujini, na katerega si odšel na teren, mora biti delno potopis, delno doživljajska, delno tabloidna in delno kvalitetna. To je dober športni

tekst in k temu stremijo tisti športni mediji, ki jih imamo za najboljše. To je pot, ki jo bom vedno zagovarjal.

Andrej Miljković torej zagovarja način pisanja, v katerem se prepletajo prvine informativnosti in zabave, saj je to po njegovem mnenju definicija kakovostnega športnega teksta.

Zanimalo me je tudi, ali je morebiti gospodarska kriza eden izmed vzrokov, da se kakovostni časopisi v vedno večji meri odločajo, da na svoje strani vključijo tudi »lahkotnejše« in tabloidne vsebine. Moji sogovorniki so odgovorili, da ne in da kriza ni vplivala na način pisanja časopisa Ekipa, ki je po besedah Andreja Miljkovića vedno poskušal biti zanimiv in zajeti čim širši krog bralcev, odgovorni urednik Lucijan Pejčič pa je dodal, da si vedno večji del bralcev želi takšnih člankov. Gre torej za to, da Ekipa svojim bralcem nudi tisto, kar si ti želijo vedeti, in ne samo tega, kar bi morali vedeti.

Svoje sogovornike sem za konec vprašal, kaj o njihovem načinu pisanja menijo bralci, če ti redno pošiljajo pritožbe o stilu pisanja, v katerem se prepletajo prvine informativnosti in senzacionalizma. Vseh pet odgovorjalcev mi je odvrnilo, da takšnih pritožb skorajda ni. Njihovi bralci so večinoma nezadovoljni z obsegom določenih vsebin, nekatere moti domnevno navijaštvo novinarjev ali pa bralcem preprosto niso bile vseč kolumne ali komentarji, v katerih si novinarji smejo privoščiti več svobode.

Iz pogovorov s člani športnega dnevnika Ekipa sem ugotovil, da njeni člani zagovarjajo novo težnjo v novinarstvu, pri katerem kakovostni časopisi na svojih straneh v vedno večji meri prepletajo informativne in zabavne prvine. Odgovorni urednik Lucijan Pejčič sicer pozdravlja strogo ločevanje teh prvin, a obenem pravi, da si vedno več ljudi želi brati lahkotnejše vsebine. Novinarji Ekipe niso tako naklonjeni spremembam. Sicer izpostavljajo, da je glavni cilj časopisa podajanje kakovostnih in verodostojnih informacij, vendar z dodatnimi lahkotnejšimi in zabavnejšimi vsebinami dosežejo večji krog bralcev. Če sodim po njihovih odgovorih o kritikah bralcev, lahko zaključim, da ljudem ustreza takšen način poročanja in jih ne moti, če berejo članke, v katerih je prepletenih več prvin, ki bi morale, vsaj v teoriji, biti strogo ločene. Takšen način pisanja pa ne ustreza le bralcem Ekipe, temveč tudi vedno večjemu številu ljudi v Sloveniji, kar med drugimi potrjuje Monika Kalin Golob (2003, 29). Ta piše, da je za slovensko novinarstvo od devetdesetih let 20. stoletja značilna nejasna meja

med resnim in rumenim tiskom, takšnega mnenja pa sta tudi Manca Košir (2003) in Melita Poler Kovačič (1997).

7 SKLEP

V magistrski nalogi sem raziskal okrepljeno težnjo v športnem novinarstvu in odgovoril na vprašanja, kako in zakaj prihaja do pojava prvin zabave znotraj informativnih člankov s športno vsebino, natančneje tistih, ki zadevajo angleško nogometno prvenstvo. Med prvine zabave sem uvrstil pisanje o ljudeh, ki so povezani z nogometaši, in o situacijah, v katere so bili vpleteni nogometaši izven igrišča in so v zvezi s kršenjem zakona ali družbeno nesprejemljivim početjem, torej vse tisto, kar ne predstavlja informacij, ki so bistvene za razumevanje besedila, a so za nekatere novinarje, kot je v intervjuju dejal Jure Bohorič, to preveč pomembni podatki, da jih ne bi uporabili. Pri odgovoru na raziskovalni vprašanja sem si pomagal z dvema metodama, kritično diskurzivno analizo in poglobljenim intervjujem, s katerima sem predstavil, kako se okrepljena težnja danes kaže v slovenskem časopisu Ekipi, ki je edini športni časnik v državi.

S prvo metodo sem ugotovil, da se v edinem slovenskem športnem dnevniku Ekipa zelo pogosto pojavljajo članki, povezani z angleškim nogometnim prvenstvom, ki na ravni naslova, nadnaslova, podnaslova in besedila vsebujejo preplet informacij in senzacionalizma, ki bi morale biti strogo ločene. Tu ne gre za le občasno senzacionalistično poročanje, saj sem v člankih, ki zadevajo desetmesečno obdobje, brez težav našel štirideset primerov, v katerih je vidno prepletanje informacij in senzacionalizma, denimo naslov »sočnost šejkovega bureka« (Miljković 2011) ali podnaslov »absurdno« (Bohorič 2011), ki jih pričakujemo v izključno tabloidnih časopisih oziroma revijah.

V prvem delu magistrske naloge sem pokazal, kako se ta okrepljeni pojav kaže v slovenskem športnem dnevniku Ekipa, nato pa me je zanimalo, zakaj novinarji tega časopisa pišejo takšne članke, ki vsebujejo v teoriji nezdružljive elemente. Pri iskanju odgovora na to vprašanje sem si pomagal z metodo poglobljenega intervjuja, v katero je bilo vključeno pet članov Ekipe – odgovorni urednik Lucijan Pejčič, njegov namestnik Jurij Završnik ter novinarji Tamara Pocak, Jure Bohorič in Andrej Miljković. Ti so, z izjemo slednjega, v en glas dejali, da je njihov časopis v prvi vrsti posvečen kakovostnemu novinarstvu, vendar niso zanikali dejstva, da vsebuje tudi senzacionalistične vsebine. Po njihovih besedah je za takšen način pisanja več razlogov, med drugimi ta, da želijo s tovrstnim pisanjem zaobjeti čim širši krog ljudi, da je definicija kakovostnega novinarstva ta, da je tako informativno kot delno tudi tabloidno. To je med drugimi dejal tudi Andrej Miljković:

Čisto kakovostnega športa, brez elementov trivialnega in senzacionalnega, je nemogoče narediti. Celó, po mojem mnenju, pojem kvalitetnega žurnalizma ali vsaj časopisnega novinarstva, angleški The Guardian, je na športnem področju povsem drugačen kot na političnem ali gospodarskem. V njem je šport sicer izjemno analitičen in izjemno kvaliteten, po drugi strani pa zna biti lahkoten, šaljiv in domiseln, kar je po mojem mnenju tisto pravo.

Moji sogovorniki so bili enotni, da se novinarske teorije o nezdružljivosti informacij in senzacionalizma v praksi ne obnesejo, s čimer se strinjajo tudi njihovi bralci, ki jih tak način poročanja ne moti.

Očitno je, da se novi trend v športnem novinarstvu uveljavlja v vedno večji meri, vendar ga različni časopisi vpeljujejo drugače. Časopis Delo ima tabloidne in informativne vsebine še vedno strogo ločene (priloga F), medtem ko je pri Ekipi povsem drugače in lahko lahkotnejše vsebine zasledimo na več ravneh. Ne glede na to, kako časopisi vključujejo tabloidne vsebine na svoje strani, je že samo dejstvo, da so jih pripravljene uvrstiti v svojo vsebino, znak, da se časopisi zavedajo pomembne vloge lahkotnejših in senzacionalističnih vsebin. Da jih ljudje zelo radi berejo, dokazuje tudi Nacionalna raziskava branosti za leto 2012, v kateri sta med

časopisi na prvem in drugem mestu Slovenske novice (doseg enega izida 18,3) in Žurnal24 (14,5), Delo pa je na tretjem mestu (7).¹²

Čeprav slovenski časopisi na svoje strani v vse večji meri vključujejo senzacionalistične vsebine, pa to ne pomeni, da bomo bralci v prihodnjih letih lahko zasledili le članke, v katerih se prepletajo prvine informacij in zabave. Pri Delu zaenkrat še vztrajajo pri strogem ločevanju, temu pa so naklonjeni tudi pri Ekipi, kar je v intervjuju potrdil odgovorni urednik Lucijan Pejčič. Ne zdi se mu sporno, da kakovostni časopisi na svojih straneh objavljajo tudi senzacionalistične vsebine, dokler so te strogo ločene od informativnih. Pri Ekipi so že naredili korak v to smer in uvedli tabloidno rubriko Tabloid, vendar vsaj v bližnji prihodnosti ne moremo pričakovati, da bi se povsem odrekli svojemu načinu pisanja in delovali v skladu z novinarskimi teorijami o strogem ločevanju informacij in zabave, vsaj dokler bo to zadovoljilo zahteve bralcev, ki jih okrepljeni trend v športnem novinarstvu ne moti.

8 LITERATURA

1. Aamidor, Abraham. 2003. *Real Sports Reporting*. USA: Indiana University Press.
2. Andrews, David L. In Steven J. Jackson. 2001. *Sport Stars: The Cultural Politics of Sporting Celebrity*. London, New York: Routledge.
3. Andrews, Phil. 2005. *Sports Journalism: a practical guide*. London: Sage Publications Ltd.
4. Babe Ruth Biography. Dostopno prek: <http://www.baberuth.com/biography/> (4. oktober 2012).
5. Bagdikian, Ben Haig. 1992. *The Media Monopoly*. Boston: Beacon Press.
6. Bohorič, Jure. 2010. Nič posebnega je preskromno. *Ekipa* (16. avgust).

¹² Nacionalna raziskava branosti. 2012. Dostopno prek: <http://www.nrb.info/podatki/2012-1.html> (7. september 2013).

7. --- 2011a. Kraljevski le sprejem. *Ekipa* (17. januar).
8. --- 2011b. Kdor ima, pač lahko. *Ekipa* (20. januar).
9. --- 2012. Če bi bil Italijan, bi vedel. *Ekipa* (16. februar).
10. --- 2013. Spet pred istim dejstvom. *Ekipa* (8. oktober).
11. Boyle, Raymond. 2006. *Sports journalism: Context and issues*. London: SAGE Publications Ltd.
12. Boyle, Raymond in Richard Haynes. 2000. *Power play: Sport, The Media and Popular Culture*. Harlow, Essex : Longman : Pearson Education.
13. Božič, Franci. 1998. *Žoga, središče sveta*. Delo – Sobotna priloga (13. junij).
14. Carrington, Ben. 2001. Postmodern blackness and the celebrity sport star: Ian Wright, »race« and English identity. V *Sport Stars: The Cultural Politics of Sporting Celebrity*, ur, David L. Andrews in Steven J. Jackson, 102–124. London, New York: Routledge.
15. Catsis, John. 1996. *Sports Broadcasting*. Chicago: Oklahoma State University.
16. Dnevnik. 2012. *Naši najbolje plačani športniki*. Dostopno prek: <http://www.dnevnik.si/objektiv/vec-vsebin/1042543913> (6. januar).
17. Elsner, Branko. 1997. *Nogomet. Teorija igre*. Ljubljana: Fakulteta za šport.
18. Erjavec, Karmen. 1999. *Novinarska kakovost*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
19. Financial. 2011. *MasterCard Study: UEFA Champions League Final Will Be the Richest Ever*. Dostopno prek: http://www.finchannel.com/Main_News/Sport/87929_MasterCard_Study%3A_UEFA_Champions_League_Final_Will_Be_the_Richest_Ever/ (6. junij 2012).

20. Forbes. 2013. *The World's Best-Paid Soccer Players*. Dostopno prek: <http://www.forbes.com/pictures/mlh45lkd/the-worlds-best-paid-soccer-players-2/>(6. januar 2014).
21. Garrison, Bruce in Mark Sabljak. 1993. *Sports Reporting, 2nd edition*. Ames: Iowa State University Press.
22. Gordon, A. David, John M. Kittros in Carol Reuss. 1996. *Controversies in Media Ethics*. White Plains: Longman Publishers.
23. Harcup, Tony. 2005. *Journalism: Principles and Practice*. London; Thousand Oaks; New Delhi: Sage.
24. Hargreaves, Ian. 2003. *Journalism: Truth or Dare?* Oxford: Oxford University Press.
25. Jontes, Dejan. 2010. *Novinarstvo kot kultura: Miti in vrednote*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
26. K. K. 2013. *Samir Handanović in Zoja znova pestujeta*. Dostopno prek: <http://www.rtv slo.si/zabava/druzabna-kronika/samir-handanovic-in-zoja-znova-pestujeta/319446> (6. januar 2014).
27. Kalin Golob, Monika. 2003. *Stil in novinarski škandal*. Teorija in praksa, 40 (2): 229–244.
28. Kalin Golob, Monika in Melita Poler Kovačič. 2005. Med novinarskim stilom in etiko: Senzacionalizem brez meja. *Družboslovne razprave XXI (49–50)*: 289–303.
29. Kervin, Alison. 1997. *Sports Writing*. London : A&C Black.
30. Kodeks novinarjev Slovenije. Dostopno prek: http://www.razsodisce.org/razsodisce/kodeks_ns_txt.php (14. marec 2012).
31. Košir, Manca. 1988. *Nastavki za teorijo novinarskih vrst*. Ljubljana: DZS.

32. --- 1990. *Poročilo o delu za leto 1990*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
33. --- 2003. *Surovi čas medijev*. Ljubljana: Založba FDV.
34. Lever, Janet in Stanton Wheeler. 1984. The Chicago Tribune Sports Page, 1900-1975. V *Sociology of Sport Journal*, vol. 1: 299–313.
35. Luthar, Breda. 1999. Produkcija lokalne slave. *Teorija in praksa* 40 (2): 287–312.
36. Marshall, P. David. 1997. *Celebrity and power: Fame in Contemporary Culture*. Minneapolis; London: University of Minnesota Press.
37. Matusow, Barbara. 1986. In defence of docudramas. *Washington Journalism Review* (marec): 11.
38. McClellan, Steve. 1992. Local TV news directors grapple with smaller budgets, changes in compensation, tabloid TV. *Broadcasting*: 50–55 (21. september).
39. Merljak Zdovc, Sonja. 2008. *Novinarstvo, ki se bere kot roman*. Medijska preža. Dostopno prek: <http://mediawatch.mirovni-institut.si/bilten/seznam/31/litera/> (14. marec 2012).
40. Miljković, Andrej. 2010a. Prvi niz 6:0, drugi niz 6:0. *Ekipa* (23. avgust).
41. --- 2010b. Oprostite, o tem ne govorimo. *Ekipa* (11. september).
42. --- 2010c. Dimitar na ravni vodilnih. *Ekipa* (20. september).
43. --- 2010č. Linčanje na trdnih temeljih. *Ekipa* (6. oktober).
44. --- 2011a. Tokrat pa kar proti njim. *Ekipa* (3. januar).
45. --- 2011b. Sočnost šejkovega bureka. *Ekipa* (6. januar).

46. --- 2011c. Večerno deževanje funtov. *Ekipa* (1. februar).
47. --- 2011č. Legenda, vitez in pokvarjenec. *Ekipa* (25. maj).
48. --- 2011d. Pa ti, prevarant razkriti, boš igral? *Ekipa* (27. maj).
49. MMC. 2012. *Bild: Brečko po karnevalski zabavi pijan vozil po železniških tirih*. Dostopno prek: <http://www.rtv slo.si/sport/rumeni-pajkl/bild-brecko-po-karnevalski-zabavi-pijan-vozil-po-zelezniskih-tirih/276819> (6. januar).
50. Nacionalna raziskava branosti. 2012. Valutni podatki za leto 2011 II–2012 I . Dostopno prek: <http://www.nrb.info/podatki/2012-1.html> (12. november 2012).
51. N. U. 2012. Ni znal pojasniti, kako. *Ekipa* (15. februar).
52. Nogometna zveza Slovenije. *Začetki nogometa na Slovenskem*. Dostopno prek: <http://www.nzs.si/nzs/predstavitev-nzs/zgodovina> (6. junij 2012).
53. Plesec, Matjaž in Mojca Doupona Topič. 2002. *Nogomet in družba: Preporod nogometa v Sloveniji*. Ljubljana: Zavod za šport Slovenije.
54. Pocak, Tamara. 2010a. Uf, kako sladek biskvit. *Ekipa* (14. avgust).
55. --- 2010b. Obdelal celotno prestolnico. *Ekipa* (24. avgust).
56. --- 2010c. Le zakaj sem te skrival? *Ekipa* (13. september).
57. --- 2010č. Milijardo funtov vreden derbi. *Ekipa* (25. september)
58. --- 2010d. Ujemi me, če me moreš. *Ekipa* (2. oktober).
59. --- 2010e. Oprostite, smo se mogoče zmotili? *Ekipa* (25. oktober).

60. --- 2010f. Čarobna paličica bo dovolj. *Ekipa* (30. oktober).
61. --- 2010g. Glasen, večji, najpomembnejši. *Ekipa* (10. november).
62. --- 2010h. Kjer se prepirata dva... *Ekipa* (12. november).
63. --- 2010i. Tega se ne da nadomestiti. *Ekipa* (16. november).
64. --- 2010j. Dolgo tiktakal, zdaj pa... *Ekipa* (29. november).
65. --- 2010k. Zlobnež ali heroj, ni pomembno. *Ekipa* (3. december).
66. --- 2010l. Naj se veseli december začne. *Ekipa* (4. december).
67. --- 2010m. Zakaj ne bi še desetič? *Ekipa* (18. december).
68. --- 2010n. Oživljanje je pomagalo. *Ekipa* (31. december).
69. --- 2011a. V spomin nanj le še pepel. *Ekipa* (2. februar).
70. --- 2011b. Ne vem, mogoče, ne bom... *Ekipa* (5. februar).
71. --- 2011c. Brez njega je toliko lažje. *Ekipa* (7. februar).
72. --- 2011č. Nabijmo puške in streljajmo. *Ekipa* (1. marec).
73. --- 2011d. Pa vi poskusite, če znate. *Ekipa* (19. marec).
74. --- 2011e. Niče drug tako kot on(i). *Ekipa* (21. marec).
75. --- 2011f. Kdo je kdo v tej zgodbi? *Ekipa* (23. marec).

76. --- 2011g. Še Wenger bo prej spregledal. *Ekipa* (8. april).
77. --- 2011h. Trening na točilnem pultu. *Ekipa* (20. april).
78. --- 2011i. Večni junak ali zgolj bedak? *Ekipa* (29. april).
79. --- 2011i. Še bolj kraljevska od poroke. *Ekipa* (30. april).
80. --- 2011k. Vidite ta ogenj? Zdaj je ostal le še plamen. *Ekipa* (7. maj).
81. --- 2011l. A boš zdaj še razmišljal. *Ekipa* (19. maj).
82. Poler Kovačič, Melita. 1997. *Novinarska etika*. Ljubljana: Magnolija.
83. --- 2004. Podobe (slovenskega) novinarstva: o krizi novinarske identitete. V *Poti slovenskega novinarstva – danes in jutri: znanstveni zbornik ob 40. Obletnici študija novinarstva na Slovenskem*, ur, Monika K. Golob in Melita P. Kovačič, 85–112. Ljubljana: Založba FDV.
84. --- 2005. *Kriza novinarske odgovornosti*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
85. Poler Kovačič, Melita in Karmen Erjavec (ur.). 2005. *Uvod v novinarske študije*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
86. Rader, Benjamin G. 1983. Compensatory sport heroes: Ruth, Grange and Dempsey. *Journal of Popular Culture*, 16 (4): 11–22.
87. Rein, Irving, Philip Kotler in Martin Stoller. 1997. *High Visibility: The Making and Marketing of Professionals into Celebrities*. NTC Publishing group.
88. Rowe, Chip. 1992. So, when is sleaze news? *Washington Journalism review* (april): 30–35.

89. Schudson, Michael. 1978. *Discovering the News: A Social History of American Newspapers*. New York: Basic Books.
90. Seib, Philip in Kathy Kitzpatrick. 1997. *Journalism Ethics*. Forth Worth idr.: Harcourt Brace College Publishers.
91. Shaw, David. 1985. Danger! Please don't mix facts with fiction. *TV Guide (April 20–26)*.
92. Slovar slovenskega knjižnega jezika. 1970. Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti.
93. --- 1975. Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti.
94. --- 1979. Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti.
95. Slovenski pravopis. 2003. Ljubljana: Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti.
96. Sparks, Colin in John Tulloch, ur. 2000. *Tabloid Tales: Global Debates over Media Standards*. Oxford: Rowman and Littlefield.
97. Splichal, Slavko. 2000. Novinarji in novinarstvo. V *Vregov zbornik*, ur. Slavko Splichal in France Vreg, 47–56. Ljubljana: Evropski inštitut za komuniciranje in kulturo in Fakulteta za družbene vede.
98. The Sun: The Columnists. Dostopno prek: <http://www.thesun.co.uk/sol/homepage/2586089/The-Columnists.html> (11. oktober 2012).
99. Thussu, Daya Kishan. 2007. *News as entertainment: The Rise of global Infotainment*. London; Thousand Oaks; New Delhi; Singapore: Sage.
100. Turner, Graeme. 2006. *Understanding Celebrity*. London; Thousand Oaks; New Delhi; Singapore: Sage.

101. UEFA. Multiplatform approach helps UEFA Champions League final reach over 300 million football fans. Dostopno prek: <http://www.uefa.com/uefa/mediaservices/mediainformation/newsid=1801282.html> (6. junij 2012).
102. Vogrinc, Jože. 2009. Spremenimo informativne medije v javna glasila! Medijska preža (maj). Dostopno prek: <http://mediawatch.mirovni-institut.si/bilten/seznam/35/kriza/#> (31. oktober 2012).
103. Winch, Samuel P. 1997. Mapping the Cultural Space of Journalism. London: Praeger.
104. Wright, Ian. 1997. Mr. Wright: The explosive Autobiography of Ian Wright. HarperCollins Publishers.
105. Wyatt, Ben. 2010. Could 2010 World Cup final be the most watched event in history? Dostopno prek: <http://edition.cnn.com/2010/SPORT/football/07/11/world.cup.final.television/index.html> (28. junij 2011).

PRILOGE

Priloga A: Transkripcija intervjuja z novinarko Tamaro Pocak

Kam bi uvrstila športni časopis Ekipa, na področje kakovostnega tiska ali tabloidnega tiska?

Športni dnevnik Ekipa bi v prvi vrsti uvrstila na področje kakovostnega tiska. Svojim bralcem se trudi ponuditi objektivne novice, se pa v zadnjem obdobju, ker mora tekmovati tudi z internetom, pojavljajo tudi tabloidne vsebine. Takšne vsebine imamo tudi ločene, v tedenski rubriki Tabloid, kjer so tabloidne vsebine jasno ločene od ostalih.

Časopisi kakovostnega tiska imajo primarno nalogo informirati bralce, kljub temu pa se v vašem časopisu pojavljajo »prvine« tabloidnega tiska – senzacionalistični naslovi, podnaslovi, zgodbe o škandalih nogometnih zvezdnikov itn. Kako bi to pojasnila, gre za uredniško politiko ali imate novinarji povsem proste roke pri pisanju člankov?

Novinarji imamo proste roke pri pisanju člankov. Sicer se o temah posvetujemo z urednikom na uredniških sestankih, ampak ta odločitev, kakšni bodo naslovi, je stvar vsakega novinarja posebej. Nekateri se teh lahkotnejših vsebin pogosteje poslužujejo, drugi sploh ne, je pa odvisno od teme.

Kot novinarka med drugim pišeš tudi o nogometnih vsebinah. Kaj je razlog za uporabo senzacionalističnih vsebin, gre za popestritev članka ali sredstvo za privabljanje novih bralcev?

Naslov je del članka, ki takoj pritegne oziroma odvrne bralca. Če mu kot novinarka vse povem že v naslovu in nadnaslovu, potem ne bo bral mojega članka.

Kaj bi se zgodilo, če bi pri svojem delu uporabljala le izključno informativne naslove oziroma ločevala informativne članke od tabloidnih, bi se bralci redkeje odločali za nakup Ekipe?

Ne, mislim, da ne bi vplivalo na nakup in ni povezave z mojim načinom pisanja.

Kakšen je tvoj osebni pogled na novi trend v novinarstvu, ko se v resnem tisku pojavljajo »prvine« informiranja in zabave, ki bi morale biti ločene (manj resnih vsebin). Ga kot nekdanja študentka novinarstva podpiraš ali ne?

Mislim, da tistih stvari, ki smo se jih učili na fakulteti, se v praksi, vsaj v športnem novinarstvu, zelo malo uporablja. Glede na to, da smo edini športni časopis, moramo bralcem ponuditi kakovostno branje, ki ga pričakujejo, obenem pa se mi ne zdi narobe, če pri svojem delu vpleteš tudi nekaj lahkotnejšega.

Si ti že kdaj prejela kakšno kritiko bralca oz. bralke, ki bi ga/jo motil tvoj način poročanja (prepletanje informacij in zabave)?

Novinarji zelo redko prejmemo kritike, bodisi na naše spletne naslove bodisi v obliki pošte. Še največ jih dobi naša Urška, ki pa je povsem tabloidna, a kljub temu gre večkrat za pohvalo kot kritiziranje.

Kakšne so bile zadnje ideje na vaših redakcijskih sestankih, načrtujete kakšno spremembo pri načinu pisanja člankov, ali ste zadovoljni s trenutnim stanjem?

Ob zadnji večji spremembi smo na zadnjih dveh straneh Ekipe dodali vsebine, povezane s socialnima mestoma Facebook in Twitter. Gre bolj za zabavne teme. Že dalj časa je uveljavljena Urška, kjer so govorice, enkrat tedensko pa imamo že omenjeni Tabloid, kjer se piše o aferah, ljubezenskih razmerjih športnikov, predvsem tujih, slovenskega nimamo nič.

Bi lahko dejali, da so bile te spremembe posledica gospodarske krize, ko ljudje kupujejo manj izvodov, da ste s temi potezami želeli biti čim bolj privlačni za kupce, ali je bila to izključno odločitev uredništva?

Mislím, da je bila to tudi posledica dejstva, da ljudje kupujejo manj časopisov, in da poskušáš ob vseh informacijah, ki jih imajo ljudje že preveč, podati še kaj lahkotnejšega, ampak ob tem je še vedno pomembno ohraniti kakovostno novinarstvo.

Priloga B: Transkripcija intervjuja z novinarjem Juretom Bohoričem

Kam bi uvrstil športni časopis Ekipa, na področje kakovostnega tiska ali tabloidnega tiska?

Poudarek je na kakovosti. Tako je vedno bilo in bo tudi v prihodnosti, je pa tudi res, da je v zadnjem času t. i. rumena nit vedno bolj prisotna pri časnikih. Trg narekuje, da moraš imeti v časopisu tudi »sočne zadeve«, ne samo kakovostnih. Mislim, da ima Ekipa idealno razmerje kakovostnega in rumenega, tako da bi jo uvrstil vmes med kakovostni in tabloidni tisk.

Časopisi kakovostnega tiska imajo primarno nalogo informirati bralce, kljub temu pa se v vašem časopisu pojavljajo »prvine« tabloidnega tiska – senzacionalistični naslovi, podnaslovi, zgodbe o škandalih nogometnih zvezdnikov itn. Kako bi to pojasnili, gre za uredniško politiko ali imate novinarji povsem proste roke pri pisanju člankov?

Načeloma se novinarji sami odločamo o tem. Se seveda vsak dan pogovarjamo na sestankih, ampak je na koncu dneva odvisno od novinarja oziroma tipa novinarja. Nekdo ali ni sposoben potegniti teksta malo bolj na rumeno, tabloidno, nekdo pa daje poudarek ravno na to témo. Odvisno je od novinarja do novinarja, imamo kar svobodo pri pisanju.

Kakšen je tvoj osebni pogled na novi trend v novinarstvu, ko se v resnem tisku pojavljajo »prvine« informiranja in zabave, ki bi morale biti ločene (manj resnih vsebin). Ga podpiraš ali ne?

Moje mnenje je, da je takšno pisanje v manjši meri sporno. Če pišeš o športu, je dobro, da ostaneš pri športu. Včasih vseeno pride do dogodka, ki ga ne moreš ignorirati, npr. ko je imel naš nogometni reprezentant Mišo Brečko »izlet« na tirnice. Šlo je za dogodek, ki ga moraš pokriti. Dejansko ni bil povezan s športom, nogometom, vendar je to stvar naredila vplivna oseba, tako da ti ne preostane drugega, kot da pišeš o tem.

Časopis Delo na svojih športnih straneh tudi piše o tabloidnih vsebinah, ki pa so jasno ločene od informativnih člankov. Bi pri vas prišlo v poštev takšno ločevanje?

Načeloma objavljamo tabloidne vsebine ločeno od informativnih. Vsak dan imamo na zadnjih straneh lahkotne zadeve, tako da poskušamo takšne vsebine objaviti tam. S tem lahko bralec hitro opazi, da so rumene vsebine pri koncu.

Vseeno v vašem časopisu lahko najdemo tabloidne naslove in podnaslove. Je to sredstvo za privabljanje bralcev?

Z naslovi je tako, da ti bo vsak urednik rekel, da moraš svoj članek nasloviti tako, da bo pritegnil bralca. Nikogar ne zanimajo floskule, recimo, kdo je bil na prvem mestu, temveč nekaj sočnega.

Bi lahko dejali, da so bile te spremembe posledica gospodarske krize, ko ljudje kupujejo manj izvodov, da ste s temi potezami želeli biti čim bolj privlačni za kupce, ali je bila to izključno odločitev uredništva?

Mislim, da gospodarska kriza ni neposredno vplivala na nas oziroma na naše pisanje. Nimam sicer podrobnih podatkov o naši nakladi, vendar zadnje informacije kažejo na to, da nam naklada raste. Očitno delamo na pravi način, tako z naslovi kot vsebino. Je pa res, da ko si prisiljen v določene spremembe, moraš dati bralcem tisto, kar jih zanima. Živimo v času, ko bralce vedno bolj zanimajo sočne zadeve in afere. Odvisno je tudi od dogodka do dogodka, recimo tekma med Manchester Unitedom in Chelseajem je zanimiva že sama po sebi in ne potrebuješ dodatkov, če pa pišeš o neki zadevi, ki ne zanima veliko ljudi, je pa dobro, da dodaš malo sočnosti, da pritegneš ljudi.

Bi lahko trdili, da se bralci ne bi v takšni meri odločali za branje člankov npr. o pregledu angleškega nogometnega prvenstva, če ne bi članek vseboval senzacionalističnega naslova oziroma kakšno drugo podobno prvino?

Če govoriva o nogometu, potem mislim, da je nogomet sam po sebi dovolj sočen, da ne potrebuje drugih tabloidnih vsebin. Vse dogajanje, ki je povezano z nogometom, je tako zanimivo, da ti ni treba iskati druge odmevne zadeve. Seveda pa je res, da če nogometaša Waynea Rooneyja dobijo na obisku pri prostitutki, je to zagotovo zgodba, ki odmeva.

Si ti že kdaj prejela kakšno kritiko bralca oz. bralke, ki bi ga/jo motil tvoj način poročanja (prepletanje informacij in zabave)?

Na sam način pisanja nisem dobil nobene kritike, ki bi bila povezana s samo vsebino, več kritik je povezanih z mojimi kolumnami in komentarji. Enkrat sem dobil pritožbo bralca, v kateri mi je napisal, da ga ne zanima, kaj si jaz mislim. To se zgodi, ko se igraš s svojimi mislimi in idejami. Dobil sem elektronsko pošto, da naj navajam stroga dejstva in naj ne pišem svojega mnenja. To je spet odvisno od bralca do bralca.

Torej so ljudje, sodeč po kritikah, zadovoljni s tvojim načinom pisanja in jih ne moti prepletanje prvin informativnosti in zabave v člankih?

Do mene ni prišla nikakršna takšna pritožba, mislim, da so ljudje zadovoljni z mojim pisanjem. Sem se tudi pogovarjal z ljudmi, ki že deset let berejo Ekipo, in so mi povedali, da je časopis danes boljši oziroma bolj berljiv.

Priloga C: Transkripcija intervjuja z novinarjem Andrejem Miljkovičem

Kam bi uvrstil športni časopis Ekipa, na področje kakovostnega tiska ali tabloidnega tiska?

Ekipa nedvomno vsebuje značilnosti obeh in ne moremo govoriti le o kakovostnem tisku, čeprav lahko najdemo zelo kakovostne komentarje in analitične članke. Z nekaterimi članki nedvomno dosegamo vrh slovenskega kakovostnega novinarstva, smo tudi primerljivi z zelo kakovostnim novinarstvom v tujini, tudi z angleškim, ki je v tem primeru najboljše merilo. Po drugi strani najdemo tudi članke, ki so povsem senzacionalistični in tabloidni ter se dotikajo zasebnega življenja športnikov, gledanja na stvari s povsem trivialnih vidikov. Mislim, da večina člankov vsebuje eno in drugo ter je nekakšen konglomerat obojega, kar je trend tako časopisa kot medijske scene. Šport je vendarle specifičen, če lahko pri politiki ali gospodarstvu izvečemo jasno ločnico, pa za šport to ne velja. Čisto kakovostnega športa, brez elementov trivialnega in senzacionalnega, je nemogoče narediti. Celó, po mojem mnenju, pojem kvalitetnega žurnalizma ali vsaj časopisnega novinarstva, angleški The Guardian, je na športnem področju povsem drugačen kot na političnem ali gospodarskem. V njem je šport sicer izjemno analitičen in izjemno kvaliteten, po drugi strani pa zna biti lahkoten, šaljiv in domiseln, kar je po mojem mnenju tisto pravo.

Časopisi kakovostnega tiska imajo primarno nalogo informirati bralce, kljub temu pa se v vašem časopisu pojavljajo »prvine« tabloidnega tiska – senzacionalistični naslovi, podnaslovi, zgodbe o škandalih nogometnih zvezdnikov itn. Kako bi to pojasnili, gre za uredniško politiko ali svobodno odločitev novinarjev?

Pri nas ni jasno načrtane uredniške politike. Vsi stremimo bolj k zanimivim kot informativnim naslovom, in tudi v situacijah, ko gre za resno besedilo, je cilj naslova pritegniti bralca in ponuditi nekaj, ne ravno šokantnega, ampak vsaj zanimivega. Mislim, da k temu stremimo vsi in s tem ni nič narobe, saj smo na trgu in smo komercialni, poskušamo biti tudi zabavni, privlačni, tudi ko podajamo nekaj zelo resnega. K čisto informativnim naslovom »stare šole« se zatekamo samo v primeru, da imamo neko informacijo samo mi in za katero smo prepričani, da je ekskluzivna, in bi jo radi svojim bralcem ponudili kot golo dejstvo. Čim

informacija postane znano dejstvo, ta informacija postane mrtva za časopis. Treba jo je interpretirati, analizirati in se z njo ukvarjati, tako da je že takrat treba ponuditi naslov, ki je atraktiven, privlačen, zanimiv in pritegne na več ravneh. Mislim, da je to občutek vsakega novinarja, da stremimo k analitičnim in kakovostnim stvarim, ampak po drugi strani privlačne in zabavne.

Če članke Ekipe primerjamo z drugimi kakovostnimi časopisi, recimo Delom, lahko ugotovimo, da pri slednjem strogo ločujejo informativne novice od senzacionalističnih. Bi lahko dejali, da so lahkotnejši članki vaša prednost?

Mi imamo povsem tabloidne vsebine občasno tudi ločene, v rubriki Tabloid, ampak lahko bi dejali, da ja. Če nek nogometaš igra slabo in je obenem v procesu ločevanja od žene ali mu je umrl oče, je to povezano s člankom. Težko bi naredil članek, kjer bi natančno analiziral in napisal, da je igral slabo, ker mu recimo ne odgovarja trener, če vem, da je čisto mogoče, da igra slabo zaradi drugega razloga. Mislim, da ni nič narobe, če se te zadeve prepletajo, saj so zanimivejše, lahkotnejše in privlačnejše, po drugi strani pa včasih ni mogoče potegniti ločnice. To so vendarle ljudje, ki živijo osebna življenja, in zadeve, ki se jim tam dogajajo, zelo močno vplivajo na njihove predstave in odločitve, v športu pa gre ravno za predstave in odločitve.

Potemtakem za Ekipo ne pride v poštev način pisanja Dela, bi bili vaši članki preveč suhoparni?

Ne gre za to, da nam to ne bi odgovarjalo, temveč za to, da tega niti ne bi hoteli. Naš način pisanja nam odgovarja in jaz celó stremim k temu, kar po mojem mnenju velja tudi za moje kolege, da nočemo ločevati teh elementov. Vsaka dobra časopisna napoved nekega dogodka v tujini, na katerega si odšel na teren, mora biti delno potopis, delno doživljajska, delno tabloidna in delno kvalitetna. To je dober športni tekst in k temu stremijo tisti športni mediji, ki jih imamo za najboljše. To je pot, ki jo bom vedno zagovarjal.

Kakšen je tvoj osebni pogled na novi trend v novinarstvu, ko se v resnem tisku pojavljajo »prvine« informiranja in zabave, ki bi morale biti ločene. Študente novinarstva so nas na fakulteti učili, da moramo to strogo ločevati, kako je v praksi?

To je neuporabno. Gre za teoretično utopijo, za katero je sicer dobro, da se jo poučuje, vendar se uči tudi druge teoretične utopije. Mene so pri matematiki učili marsikaj, kar v praksi ne bom uporabil nikoli. Družboslovje je, kar zadeva teorije, v praksi nekoliko bolj uporabno, vendar, z vsem dolžnim spoštovanjem do teh teorij, ena izmed osnovnih stvari, ki sem se jo moral navaditi, ko sem moral resno delati v novinarstvu, je dati te teorije na stran. Nekaterim stvarem je treba slediti, biti načelen do neke meje, biti objektivni do neke meje in slediti teorijam, ki so postavljene. Ampak enostavno ne gre, ko hočeš na eni strani prodati izvode, biti dober, berljiv in zabaven, lahko s kombinacijo zaobjameš širok krog bralcev, pri čemer ti tisti, ki iščejo kvaliteto, nikoli ne bodo očitali tega, da nisi kvaliteten, tisti pa, ki iščejo lahkotnost, ti ne bodo nikoli očitali, da si premalo lahkoten. Lahko najdemo zlato sredino, ki je v športu bolj pomembna kot kjerkoli drugje.

Meniš, da je gospodarska kriza vplivala na način pisanja kakovostnih časnikov? Ste pri ekipi zaradi nje morali vpeljati več tabloidnosti ali se vaš slog pisanja v zadnjem času ni spremenil?

Mislím, da nismo takšni zaradi gospodarske krize, vedno smo želeli biti zanimivi in poskušali zaobjeti čim širši krog, kar je naš cilj. Nočemo se odpovedati bralcem, ki jih zanima lahkotnost, tudi ne bralcem, ki bi radi imeli čisto športno kakovost. Poskušamo zaobjeti oboje in mislim, da nam to uspeva. Mogoče je, da časopisi, ki so bili izrazito opredeljeni za eno ali drugo stran, danes iščejo konglomerat, ki bi jim prinesel širši krog bralcev in možnih kupcev. Vse te razmere, ne samo kriza, tudi dvoboj časopisov z internetom ter vplivi drugih elementov časopise silijo, da iščejo srednjo pot, za katero mislim, da bo zmagovita. Mislim, da bo »infotainment«, čeprav ne v popolnosti, prevladal povsod. S tem ne mislim na skrajni senzacionalizem, ob katerem mi ob misli nanj postane slabo. Čista suhoparnost je mogoče na mestu v politiki, v športu pa zagotovo ne.

Je športni dnevnik Ekipa v zvezi s svojim načinom poročanja (prepletanje informacij in zabave) kdaj prejel kakšno kritiko bralca oz. bralke?

Največ pritožb dobivam zaradi svojega domnevnega navijaštva. Navijači Reala so prepričani, da navijam za Barcelono, navijači te pa so trdno prepričani, da navijam za Real. To velja tudi za nekatere druge ekipe – Manchester United, Liverpool, Milan in Inter – vsi so prepričani, da navijam za nasprotnike, kar je očitno dokaz, da navijam za vse ali za nikogar. Nismo imeli pritožb glede na pretirano ali premajhno senzacionalističnost, kot tudi ne suhoparnost. Uspeli smo vzpostaviti slog, na katerega so se naši bralci navadili. Prepričan sem, da bi si kdo kdaj želel kaj bolj kakovostnega ali nekdo manj kakovostnega, menim tudi, da so besedila še vedno preveč zapletena, če hočeš tudi preveč kakovostna, za športne odjemalce, kot da bi bilo obratno.

Priloga Č: Transkripcija intervjuja z namestnikom odgovornega urednika
Jurijem Završnikom

Kam bi uvrstil športni časopis Ekipa, na področje kakovostnega tiska ali tabloidnega tiska?

V osnovi gre za kakovostni tisk, ki predstavlja približno 70 do 80 odstotkov vsebine. Novice so verodostojne, zato ljudje tudi kupujejo naš časopis. Približno 20 odstotkov je dodanih vsebin, ki bi jih lahko šteli med tabloidne, služijo pa predvsem kot razvedrilo, ki je prisotno v medijih, ampak je vse vezano na šport.

Časopisi kakovostnega tiska imajo primarno nalogo informirati bralce, kljub temu pa se v vašem časopisu pojavljajo »prvine« tabloidnega tiska – senzacionalistični naslovi, podnaslovi, zgodbe o škandalih nogometnih zvezdnikov itn. Kako bi to pojasnili, gre za uredniško politiko ali svobodno odločitev novinarjev?

Bolj kot ne ima vsak novinar proste roke pri pisanju člankov, vendar se pri vprašljivih naslovih posvetujemo na redakcijskih sestankih, kjer so prisotni tako novinarji kot tudi uredniki. V večini primerov pa o tem odločajo novinarji sami.

Če članke Ekipe primerjamo z drugimi kakovostnimi časopisi, recimo Delom, lahko ugotovimo, da pri slednjem strogo ločujejo informativne novice od senzacionalističnih. Bi takšen način pisanja lahko prevzeli pri Ekipi, ali morate svojim bralcem ponuditi lahkotnejše članke?

Tudi pri nas imamo delno ločene novice in tabloidne vsebine. Mislim, da 80 odstotkov te predstavlja resen časopis s podanimi informacijami, približno dve strani pa sta takšni, da vsebujeta tabloidne novice. To ločujemo za to, da bralec takoj ve, kam sodi kakšna stvar.

Kakšen je tvoj osebni pogled na novi trend v novinarstvu, ko se v resnem tisku pojavljajo prvine informiranja in zabave, ki bi morale biti ločene (manj resnih vsebin). V teoriji naj bi bile te prvine ločene, kako pa je v praksi?

V praksi to večinoma ne drži. Če pogledamo ljudi, ki berejo nas ali katere koli druge časopise, je zelo pomembno to, da jih pritegne naslov. Ta je zelo pomemben in udaren, da se kupec odloči za branje članka. Poleg tega morajo biti v določenem članku izpostavljene stvari, ki so senzacionalistične, če temu lahko tako rečem, zato da ljudje sploh začnejo brati besedilo, ker imajo premalo časa, da bi prebrali določene traktate ali komentarje. S tem jih je treba privabiti, gre za vabilo bralcu.

Meniš, da je gospodarska kriza vplivala na način pisanja kakovostnih časnikov, da ti zaradi vse večje zadržanosti kupcev vsebujejo vedno več senzacionalizma?

Mislím, da gospodarska kriza ni imela vpliva na to. Slovenske novice imajo že od nekdaj značilen način pisanja in so se takoj »dobro prijele«. Drži, da bralci danes kupujejo manj, mislim pa, da je v času gospodarske krize veliko bolj pomembno, da podajaš pozitivne novice, ki jih ljudje rajši berejo kot pa o krizi in negativnih stvareh, ki jih imajo že vrh glave.

Ste pri Ekipi občutili vplive gospodarske krize, ste morali zaradi nje mogoče spremeniti način pisanja?

Na način pisanja zagotovo ne. Spreminjali smo podobo časopisa, vendar ne zaradi krize, temveč zaradi spreminjanja navad bralcev. Ti berejo manj, drugače in hitreje, se pravi »skenirajo«, kar je bil glavni razlog za naše spremembe.

Kako pogosto pri Ekipi prejmete kritiko bralca oziroma bralke in kako pogosto ta zadeva stil pisanja (prepletanje informacij in zabave)?

V večini primerov gre za vsebinsko nestrinjanje bralcev z našimi novinarji, ne za kritiko na slog pisanja. Vsak novinar Ekipe ima izoblikovan svoj slog pisanja in ga podaja tako, kot ga. Na ta račun nismo prejeli dosti kritik, večina zadeva vsebino.

Priloga D: Transkripcija intervjuja z odgovornim urednikom Lucijanom Pejčičem

Kam bi uvrstil športni časopis Ekipa, na področje kakovostnega tiska ali tabloidnega tiska?

Gre za specializiran časopis, edini v Sloveniji, ki se ukvarja samo s športom. Ima precej zaokrožen krog bralcev, zelo specifično ciljno skupino, zato je v prvi vrsti, in to z naskokom, najpomembnejša stvar to, da se dotikaš športa. V kolikšni meri se športa dotika na tabloiden način? Moje mnenje je, da zelo malo. Mi smo uvedli novo rubriko, ki jo objavljamo enkrat na teden, ravno zaradi tega, da ustrezemo željam in polovimo še nekaj bralcev, ki jih to zelo zanima. Druge revije se s tem bolj ukvarjajo, če povem konkretno, določene poroke, novorojenci slovenskih in tujih športnikov v Ekipi načeloma ne najdejo prostora, razen v tej rubriki, ki smo jo »zapakirali« kot rumeno, tabloidno rubriko, ki izide enkrat na teden, štirikrat na mesec, kar se mi ne zdi preveč oziroma ni znak, da je Ekipa tabloiden časopis, daleč od tega. Seveda pa imamo primere, recimo šport v Angliji se zelo prepleta s tabloidnim pisanjem, medtem ko se tu poskušamo držati strokovnega pogleda, res strogo športnega pogleda na te zgodbe.

Časopisi kakovostnega tiska imajo primarno nalogo informirati bralce, kljub temu pa se v vašem časopisu pojavljajo »prvine« tabloidnega tiska – senzacionalistični naslovi, podnaslovi, zgodbe o škandalih nogometnih zvezdnikov itn. Kako bi to pojasnili, gre za uredniško politiko ali vašo odločitev?

Če govoriva konkretno samo o naslovu, spodbujamo kreativne in zanimive naslove. Lahko se zgodi, da je neko dogajanje v športu tako močno povezano z določeno rumeno temo, da se mu ne moreš izogniti. Ko sva ravno pri konkretnem primeru – angleškem nogometu – če to zelo močno vpliva na igro nekega kluba oziroma na dogajanje znotraj njega, neka ločitev ali eksces v diskoteki, kaj podobnega, kar se v Angliji zelo pogosto dogaja, se temu ne moreš izogniti, tudi če pišeš suhoparno napoved ligaške tekme.

Torej je tovrstno pisanje stvar novinarjev Ekipe?

Jaz mislim, da se naši novinarji temu ne morejo izogniti ali tega ignorirati, ker vpliva na pričakovano igro oziroma na pričakovan razplet. Ravno zato smo uvedli novo rubriko, da novinarji ne bi pisali samo o takšnih stvareh, kajti takšne stvari sodijo v tisto rubriko, recimo da ne bi v člankih omenjali žensk nogometaša Maria Balotellija in jih »tlačili« v članke strogo športnega tipa.

Torej bi za vas prišel v poštev način pisanja Dela, ki ima tabloidne vsebine strogo ločene od informativnih in jih objavljajo v rubriki Šport zasebno?

Da, lahko bi uporabili takšen način ločevanja vsebin. Žal nimam pod nadzorom vsakega novinarja in vsakega članka, vendar če bi videl, da je kdo izmed mojih novinarjev uporabil takšno ločevanje, bi mu rekel, da je super.

Bi lahko dejali, da se je nov trend pisanja, ki vključuje prepletanje prvin informiranja in senzacionalizma, pojavil zaradi gospodarske krize, zaradi katere ljudje kupujejo manj izvodov, da uredništva to uporabljajo kot prijem za privabljanje bralcev?

Jaz tu ne vidim povezave z gospodarsko krizo, je pa res, da vedno večji del bralcev hoče takšne članke. Če bi želela govoriti o tem, na kakšen način želijo časopisi privabljati bralce, bi morala začeti povsem drugo debato. Tudi če ima določen časopis v članku »sočen« podatek ali »sočno« izjavo, je vprašanje, koliko več izvodov bi prodal tisti dan. Da kupci v času gospodarske krize, ko nimajo denarja, zaradi rumenih vsebin dali denar, ki ga nimajo, to ne verjamem. Je pa res, da je vedno več bralcev, ki jih bolj pritegnejo take vsebine, vsi radi dajejo nos v zasebno življenje znanih ljudi, tudi športnikov, zato na takšen način še ujameš take ljudi. Kot sem rekel, pri nas je poudarek na strogem športnem pisanju oziroma resnem pokrivanju športnih vsebin.

Kakšen je tvoj osebni pogled na novi trend v novinarstvu, ko se v resnem tisku pojavljajo prvine informiranja in zabave, ki bi morale biti ločene. Študente novinarstva nas učijo, da mora med temi prvinami obstajati stroga ločitev, kako je v praksi?

Meni se zdi normalno, da katerikoli študent na fakulteti dobi strogo teoretično znanje, pravilno znanje, v praksi pa je povsod drugače. Tako je tudi pri nas, časopis je tako živa stvar in je za novinarja zelo pomembno, kako se znajde v tem »morju«. Mislim, da vsakemu študentu pomaga ta teorija, vendar če se ne zna prilagoditi in »splavati« v praksi, ali v časopisu ali v drugih medijih, potem ostane v določenih okvirjih, kar ni v redu.

Je športni dnevnik Ekipa v zvezi s svojim načinom poročanja (prepletanje informacij in zabave) kdaj prejel kakšno kritiko bralca oz. bralke?

Ne, na način pisanja smo dobili zelo malo kritik, večina teh je v smislu, zakaj nimamo več tiste ali one vsebine. Vsako kritiko vzamemo resno, vendar zelo težko močno upoštevamo kritike iz določenih lokalnih okolij tipa »Zakaj pa nimate več zelo minornih športnih dogodkov, ker bi radi imeli več strani o tem.« Ljudje se zelo pogosto pritožujejo, zakaj ne dodamo strani več, ker sploh ne razumejo, na kakšen način se časopis tiska, da ne moremo preprosto dodati strani. Moti jih tudi, ko nek dogodek ni dovolj izpostavljen.

Torej lahko sklepamo, da so bralci zadovoljni z vsebino?

Nismo prejeli pritožbe glede načina pisanja. Mi smo predvsem nogometni časopis, od nekdanj smo bili in tudi bomo še naprej. Če pogledamo situacijo po svetu oziroma v Evropi, je to povsem običajno, da športni časopis približno polovico obsega posveča nogometu, nekateri, denimo Marca ali La Gazzetta dello Sport, celo več, recimo 60 oziroma 70 odstotkov. Mi posvečamo nogometu približno 40 odstotkov in nekdo, ki ne mara nogometa, tega ne more razumeti in ne ve, zakaj ni veslanja ravno toliko kot nogometa. Večina kritik zadeva to temo, vendar že toliko let vztrajamo pri takšnem obsegu poročanja in bomo verjetno še naprej, ker se nam zdi, da je nogomet vendarle z naskokom šport številka ena.

Priloga E: Primer ločevanja informativnih in senzacionalističnih prvin v časopisu Delo

ŠPORT ZASEBNO

FOTO AP

Alonso se izboljšuje tudi v ruščini

Fernando Alonso se je pred dnevi pohvalil, da obvlada kar štiri svetovne jezike. »Govorim špansko, italijansko, angleško in francosko,« je naštel 31-letni Španec in pripomnil, da se v zadnjem obdobju izboljšuje tudi v ruščini. Kajpak po zaslugi manekenke Daše Kapustine (na fotografiji s Fernandom). Z osem let mlajšo Rusinjo je začel prijateljevati maja lani, torej le šest mesecev po

tistem, ko se je po petih letih zakona ločil od soproge Raquel del Rosario. Očitno Kapustina prinaša srečo Alonsu: na prejšnji dirki v Sanghaju, na kateri se je zvezdnik iz Asturije po skoraj letu dni veselil zmage v formuli 1, je namreč zanj stiskala pesti iz Ferrarijeve garaže. Zanj bo navijala tudi na današnji veliki nagradi Bahrajna in napovedala, da bosta po njej skupaj proslavila novo zmago.

Mario in Carina res najlepši nemški par?

Dokaj »svežo« spremljevalko pa ima Bayernov napadalec Mario Gomez. Potem ko se je oktobra lani razšel z mladostno ljubeznijo Silvio Meichel, s katero je prijateljeval debelih devet let, je pred kratkim osvojil srce manekenke Carine Wanzung (na fotografiji). Pri nemškem dnevniku *Bild* se že sprašujejo, ali bo očarljiva svetlolaska postala nova kraljica med spremljevalkami nogometne Bayern. Med nedavno tekmo nemškega pokala med Münchenčani in igralci Wolfsburga (6:1), med katero je Gomez zabil kar tri gole, se je na tribunah v hipu znašla v središču pozornosti, ko ji je »super Mario« po enem od zadetkov poslal poljub. Mnogi so prepričani, da bosta najboljši znani par Nemčije; konec koncev je nekdanji trener

FOTODOKUMENTACIJA DELA

Bayerna Louis van Gaal za Gomeza, ki je k včerajšnji zmagi Bavarcev nad Hannoverom (6:1) prispeval dva gola, dejal, da bi si lahko kruh prav tako služil kot fotomodel: »Ima namreč takšno telo kakor bog; je visok in mišičast, za nameček ima tudi čudovit nasmeh.«

Teemu Selänne kot prerok ali angel

Teemu Selänne (na fotografiji s svojimi otroki – hčerko Veera ter

sinovi Leevijem, Eemilom, Eetujem) ni le eden od najboljših hokejistov na svetu (po številu doseženih golov je na večni lestvici NHL na 11. mestu), temveč slovi tudi kot človek z zelo širokim srcem. Že kmalu po prestopu v najmočnejšo hokejsko ligo na svetu je postal boter pediatrične klinike v rodnih Helsinkih in tudi sicer se zelo zavzema za bolne otroke. Da je »finski blisk«, kot se glasi njegov vzdevek, resnično nekaj posebnega oziroma da ima očitno v sebi celo nadnaravno moč, je v pogovoru za časnik *Los Angeles Times* razkril tudi Bobby Heravi. Gre za očeta danes 11-letnega Faryana, ki je še nedolgo tega bolehal za hudo obliko raka, zaradi katerega so mu zdravniki dajali le še tri odstotke možnosti za preživetje. Zdravstveno stanje mladega navijača moštva Anaheim Ducks pa se je začelo bistveno izboljševati, ko ga je v bolnišnici obiskal prav zvezdnik omenjene ekipe Selänne. »Ko je vstopil v sobo, je bilo, kot da bi z njim zapihala sveža sapica. Kot da bi prišel prerok ali angel. V tistih trenutkih ni bil slovit hokejist ali slavna osebnost, bil je zgolj oče, Faryna pa je obravnaval kot svojega sina,« se Heravi spominja prvega srečanja s Selännejem, ki je njegovemu sinu obljubil kraljevsko vodenje po Hondinem centru v Anaheimu in ogled

FOTO REUTERS

tekme v NHL, če se bo pozdravil. To je dečku verjetno dalo energijo in novo upanje, s katerima je slednjic čudežno premagal zahrbtno bolezen. »Finski blisk« je svojo obljubo izpolnil v sredo, ko so »Rački« gostili hokejiste kluba Columbus Blue Jackets. Kot je izjavil Faryan, je bilo z nepozabnim dnevom poplačano vse trpljenje. Le izid ni bil po njegovem okusu: njegov Anaheim je namreč s Selännejem na čelu po podaljških izgubil z 2:3. Pripravil **Mi. Š.**